

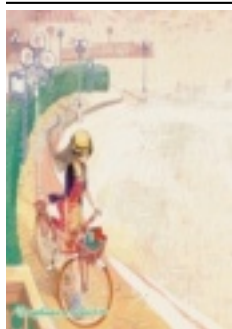
Là khi em biết em đã yêu anh

Contents

Là khi em biết em đã yêu anh	2
1. Chương 1 : Chuối Ngày Xui Xẻo Trở Lại	2
2. Chương 2 : Far, Far Away	5
3. Chương 3 : The Begin Of Something So Serious	7
4. Chương 4 : Home Coming	11
5. Chương 5 : Lớp Học Mới, Trận Chiến Mới	14
6. Chương 6 : Thằng Chồng Lắm Chuyện Và Cô Bạn Thân Đầu Tiên	16
7. Chương 7 : Khi Mà Kẻ Thù Trở Thành Ân Nhân.	19
8. Chương 8 : Bạn Thân ^-^	22
9. Chương 9 : Khi Công Chúa Đi Làm Thêm	24
10. Chương 10 : Vừa Đi Làm Thêm Vừa Làm Osin. Omg! Is That Life?	26
11. Chương 11 : Cô Em Lắm Chuyện Của Tên Độc Tài	28
12. Chương 12	29
13. Chương 13 : Thằng Chồng Độc Tài	30
14. Chương 14 : Khi Hotboy Đụng Mặt	32
15. Chương 15 : Một Khi Là Mệnh Lệnh Thì Phải Tuyệt Đối Chấp Hành	33
16. Chương 16 : Chia Tay Trong Nước Mắt	35
17. Chương 17 : Ông Anh Trai Tương Tư Và Bà Em Gái Đang Vương Phải Rắc Rối.	37
18. Chương 18 : Mỗi Hoa Đến Từ Kẻ Mà Bạn Vẫn Gọi Là Chồng	39
19. Chương 19 : Một Cái Vũ Hội Cỗ Con Và Một Ngày Xui Xẻo	40
20. Chương 20 : Gặp Lại Hai Quả Bom Nổ Chậm	42
21. Chương 21 : Trường Học - Ác Mộng Mới Của Cuộc Đời	44
22. Chương 22 : Khi Con Trai Đánh Ghen	45
23. Chương 23 : Các Người Im Lặng Giùm Tôi Coi!	47
24. Chương 24 : Lão Hiệu Trưởng Già Đáng Ghét	48
25. Chương 25 : Ngày Xui Xẻo	51
26. Chương 26 : Ông Hiệu Trưởng " Đáng Yêu" Và Cô Học Trò Xui Xẻo	52
27. Chương 27 : Thầy Hiệu Trưởng Dễ Thương	54
28. Chương 28 : Thầy Hiệu Trưởng Và Án Ki Luật Treo Lủng Lẳng Trên Đầu	55
29. Chương 29 : Ông Anh Trai Bí Ẩn Và Cái Suy Nghĩ Có Chúa Mới Hửu	58
30. Chương 30 : Khi Tên Sát Thủ Tình Trường Biết Rung Động.	59
31. Chương 31 : Khi Quả B52 Trở Lại.	62
32. Chương 32 : Quả Bom Và Kẻ Hắc Ám Đấu Với Nhau	63
33. Chương 33 : Kí Ức Bị Lãng Quên	65
34. Chương 34 : Quá Khứ Trở Về	66
35. Chương 35 : Xin Lỗi, Nhưng Đừng Làm Đầu Ốc Tôi Thêm Rối Rắm Nữa!	68
36. Chương 36 : Quá Khứ Dội Lại	70
37. Chương 37 : Đối Mặt	71
38. Chương 38 : Lấy Lại Quá Khứ? Việc Đó Đầu Có Đơn Giản	73
39. Chương 39 : Lấy Lại Kí Ức	76
40. Chương 40 : Thầy Hiệu Trưởng Hay Cậu Bạn Thanh Mai Trúc Mã.^-^	77

41. Chương 41 : Do You?	79
42. Chương 42 : Lựa Chọn Cuối Cùng Là Ổ Em	82
43. Chương 43 : Come Back	83
44. Chương 44 : Princess And Cinderella.	86
45. Chương 45 : Prince	88
46. Chương 46 : Prince (ii)	89
47. Chương 47 : Vị Hôn Phu Rắc Rối Của Prince	92
48. Chương 48 : Prince (Next)	94
49. Chương 49 : Princess	96
50. Chương 50 : Đừng Làm Tổn Thương Anh Ấy	97
51. Chương 51 : Những Gì Đã Qua, Hãy Cứ Để Nó Nhẹ Nhàng Trôi Qua Thôi	98
52. Chương 52 : Chúng Ta Bắt Đầu Lại, Được Không?	100
53. Chương 53 : Đừng Buông Tay.	102
54. Chương 54 : Together, Forever	103
55. Chương Ngoại Truyện : Hai Năm Sau	106

Là khi em biết em đã yêu anh

Giới thiệu

” Bốp!” Một vật thể không xác định nào đó lia thẳng vào đầu tôi, đau điếng. Cái chó gì vậy? Có ai b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-khi-em-biet-em-da-yeu-anh>

1. Chương 1 : Chuối Ngày Xui Xẻo Trở Lại

” Bốp!” Một vật thể không xác định nào đó lia thẳng vào đầu tôi, đau điếng. Cái chó gì vậy? Có ai biết là hôm nay là Chủ nhật, và tôi cần phải ngủ nướng bù cho 6 ngày học hành gian khổ trước đó không?

” Ai vậy?” Tôi tức giận ngồi bật dậy, gương đôi mắt thâm đen xì vì thiếu ngủ nhìn kẻ đối diện.

” Nhã An thân yêu, bạn không định tỉnh dậy trong một buổi sáng đẹp trời thế này à? Bộ bạn định ngủ nướng cho tới khi chết sao?” Cái kẻ đáng ghét vừa gây nên đại họa kia ắt hẳn không ai khác ngoài thằng anh song sinh của tôi - Hoàng Thái Vũ. Mà sao hôm nay nó lại giở giọng gọi bạn xưng tôi ngọt xớt vậy? Mọi lần thì toàn gọi mày xưng tao hoặc là gọi cô xưng anh là tử tế lắm rồi. Xem chừng tên này đáng nghi lắm!

” Việc gì?” Tôi quắc mắt nhìn hắn ” Ông anh song sinh của tôi lại muốn nhờ vả tôi việc gì đây?”

” Bốp bốp bốp!” Hai bàn tay của ông anh đập vào nhau liên hồi, kèm theo một tràng cười khả ố ” Cô càng ngày càng thông minh ra đó! Anh chỉ đang định vay cô ít money thôi!”

Mặc dù được khen ngợi là càng ngày càng thông minh ra, nhưng tôi cũng không ngu đến nỗi không nhận ra đó là một lời nhỉnh hót để hòng moi tiền từ tôi của thằng anh song sinh có cái mồm dẻo như kẹo kéo.

" Anh trai thân yêu của em!" Tôi bắt chước cái giọng kẹo kéo của nó " Hôm trước anh mới vay em 10 triệu để đi chơi xong, sao giờ lại vay tiếp vậy?"

" Thế rốt cuộc mày có cho vay không?" Đấy! Hắn cứ như tôi là cái ngân hàng di động không đáy vậy đó! Đừng hòng nha em! Tính ra mày nợ chị tổng cộng từ trước đến giờ vài trăm triệu rồi chứ ít gì.

" Đừng hòng!" Tôi ôm cái gối, nằm lăn ra giường, uể oải nói. Kể cũng hay, tôi là người rất dễ du ngủ. Chỉ cần đặt thân xuống giường là có thể ngủ thoải mái không tỉnh. Có lẽ bởi tôi học hành quá chăm chỉ.

" Bốp!" Một vật thể không xác định khác (thực ra là tôi đã kịp xác định đó là bàn tay quý giá của thằng anh sinh đôi đáng ghét) đập vào đầu tôi không thương tiếc " Dậy! Mày dậy ngay cho tao! Cho tao vay tiền đi!"

Cái thằng đáng ghét này! Chỉ vì một ít tiền mà hắn dám phá bình giấc ngủ ngàn vàng của em gái hắn. Đáng ghét! Đáng ghét!

Đập cái chăn ra, tôi bật dậy, và.... lằm lũi móc ví ra. " Đó! Ông đi đi, để tôi ngủ!"

Sung sướng búng tay cái " tách", thằng anh của tôi phi ra ngoài phòng tôi với tốc độ của một ngọn gió, để lại một tiếng đập cửa to khủng khiếp. Mặc kệ nó, tôi lại đắp chăn ngủ tiếp.

Giấc ngủ ngàn vàng đến với tôi dễ dàng hơn cả khi nó bị phá vỡ. " Khò khò!"

" Ba là tên cướp vàng, mẹ là tên cướp đồ, con là tên cướp vàng, ba tên cướp lưu manh, la là lá la la, cướp hết một ngân hàng!" Cái bài hát xuyên tạc ấy sao lại có thể phát ra từ cái iphone yêu quý của tôi cơ chứ? Tức thật! Chắc hẳn lại là một trò đùa của cái thằng anh ***** kia đây mà!

Thò tay ra khỏi chăn, tôi sờ soạng mãi mới lấy được cái iphone ra để nghe.

" A lô!" Tôi uể oải trả lời.

" A lô! Cô là ai vậy, sao lại nghe máy anh Vũ?" Một giọng nói điệu chảy mỡ vang lên. Oái! Hóa ra đây là máy của cái thằng kia. Ít ra nó không đổi nhạc chuông của tôi là tốt rồi! Mà nó để cái điện thoại nó ở đầu giường tôi lúc nào vậy nhỉ???

Khoan đã! Tại sao tôi lại không thể trừng trị thằng đấy một lần nhỉ! ^-^ Cho nó biết cái giá của việc ăn nói xác xược, cướp trên giàn mướp, vay tiền không trả, phá giấc ngủ bình yên của tôi.

Nghĩ bụng, tôi khẽ nói " Chị là gì của anh Vũ vậy? Em là bạn gái của anh ấy đây! Có gì chị cứ nói để em nhắn lại!"

Vang lên ở đầu dây bên kia là tiếng cúp máy thô bạo, và một chàng tiếng tút dài. Hehe! Ai bảo mang tiếng là anh trai song sinh mà nó dám đối xử với tôi như vậy! Chết đi em, chết đi em!

Tuy nhiên, cơn giận cũng như sự hờ hê của tôi chẳng được dài lâu cho lắm khi mà ngay sau đó tôi lại chìm sâu vào giấc ngủ. Đã bảo là rất dễ ngủ mà!

" Bốp!" Lại một vật thể bay đã xác định khác (bàn tay chứ cái gì) đập vào đầu tôi không thương tiếc.

" Thằng *****! Sao mày cứ phá bình giấc ngủ của tao thế?" Tôi chẳng thèm tỉnh dậy nữa mà lằm bằm ***** với mong muốn nó cút đi cho nhanh.

" BỐP!" Đáp lại lời ***** của tôi lại là một phát đập tiếp theo. Ôi! Sao đời tôi khổ vậy hả trời?

Uể oải đập cái chăn ra, tôi trừng mắt, phùng phùng tức giận. " Ai ày phá giấc ngủ của tao hả?"

Ôi! Cái mắt của tôi, tại sao nó lại nhìn gà hóa quốc thể này? Nhìn thằng anh song sinh chết tiệt ra một tên ác ôn đáng ghét. Ôi! Tôi điên, điên lên mất!

Dụi dụi mắt để mong là mình nhìn nhầm, tôi thật sự đang lo sợ. -,- Cái tên đó về đây, chứng tỏ là hắn sẽ còn ở bên tôi dài dài. Mà ở bên hắn thì tôi sẽ bị đánh cho to đầu ra ấy chứ!

” Ch... chồng!” Đó là những từ cuối cùng mà tôi có thể thốt ra được. Và kèm theo cái câu nói đầy cảm thán đó là đôi mắt ử ử thái độ ăn năn hối cải của tôi. Huhu! Sao đời tôi khổ thế này hả trời???

Hắn khoanh tay, đứng trước mặt tôi ” Vừa rồi **** ai vậy?”

” Ya! Vợ tưởng là thằng anh vợ! Sr chồng!” Tôi vừa cười vừa nói một cách giật cục.

Stop!Dừng lại một chút để tôi nói về hắn - kẻ mà tôi gọi là chồng đã! Họ và tên: Trần Nhật Duy. Bằng tuổi tôi (nhưng sinh trước 2 tháng), đẹp trai ngời ngời, bo đì đẹp rạng rỡ. Hắn học hành rất pro, thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng là một người đào hoa, quậy phá, thích gây sự chú ý.

Từ 4 năm trước, hai gia đình chúng tôi đã cho hai đứa làm quen với hi vọng sẽ trở thành sui gia của nhau. Tất nhiên là không có hôn ước nào cả, nhưng ánh mắt của mẹ tôi thì lúc nào cũng nhìn tôi như thể ” Mày và nó là bắt buộc, hiểu chưa con!”

Tôi ở bên hắn cứ tự nhiên theo cách sắp đặt đó thôi! Nhưng phải công nhận là từ hồi quen hắn đến giờ người bị tổn hại nhiều hơn cả là tôi. Là tôi đó!

Tôi vốn dĩ ngốc nghếch, ngô nghê, không hiểu sự đời, đến nỗi mẹ muốn cho tôi học trường quý tộc thì phải xin tờ giấy ” học sinh đặc cách vì học giỏi” bằng mọi giá vì lo sợ tôi bị ức hiếp, giao lưu với bạn bè xấu,... Vì ngốc nghếch là thế nên tôi làm việc gì cũng không có ứng ý hắn luôn. Và mỗi lần như vậy, tôi thường bị hắn cốc đầu (như cách mà hắn gọi tôi dạy đó!). Và tôi luôn cho rằng chính vì thế mà cái đầu của tôi càng ngày càng ngu hơn. 0.0 Đúng là bất hạnh mà!

Còn với hắn, ở bên tôi ắt hẳn chỉ là có lợi thôi chứ còn gì nữa! Bắt nạt, ức hiếp, có bao cát di động xả tức, có kẻ để **** rửa cho xả stress, nói chung tôi có thể trở thành tất cả những vật đó. Chuỗi ngày dài đầy bất hạnh của tôi vốn dĩ đã bắt đầu từ 4 năm trước, nhưng rồi hắn đi du học nên đã đỡ hơn, và giờ hắn trở về, báo hiệu ột điều không hề may mắn trong suốt quãng đời còn lại của tôi.

Tiếp tục quay trở lại với thực tại - khi mà hắn đang lừam tôi muốn rút cả tròng mắt còn tôi thì mắt chơm chớp, mồm đơm đớp, ngay thơ như con bò đeo nơ. -,-

” Muốn chết hả?” Đó là ba từ duy nhất mà hắn nói ra, nhưng cũng đủ làm cho tôi toát hết cả mồ hôi mẹ, mồ hôi con ra. Tôi cho rằng nếu hắn cứ ở đây thêm vài phút nữa thì tôi sẽ chẳng cần tắm mát! Người tôi bỗng trở nên đầy nước.

Nghe nói là toát mồ hôi thì giúp cho thân nhiệt đỡ nóng, vì thế mà người tôi càng lúc càng mát hơn. Tuy vậy, vấn đề nan giải chính là ở chỗ: bây giờ đang là mùa đông, và mồ hôi thì giống như nước lạnh vậy.

Ôi mẹ ơi, lạnh quá! Hu hu! Đó chính là dấu hiệu đầu tiên báo hiệu chuỗi ngày đau khổ của tôi. Con gái Việt Nam thường cam chịu, thường biết hi sinh, nhưng cam chịu như tôi khi ở bên hắn thì có khi tôi đã trở thành người cam chịu nhất trong lịch sử đất nước này rồi đó!

Ở bên một kẻ khó chịu như vậy, thật lòng tôi thấy khổ, rất rất rất khổ.

” Anh về đột xuất làm gì vậy?” Tôi hỏi hắn bằng thái độ tốt đẹp nhất có thể (không dùng thái độ này thì tôi ăn đòn là cái chắc! Kinh nghiệm đau thương của tôi đó!)

” Bốp!” Mặc dù đã cố gắng vậy mà tôi vẫn bị ăn đòn như thường.

Hắn - tên đáng ghét - phồng mang trợn má ” Thế sinh nhật tôi tôi không được về nhà hả?”

Ya, hóa ra là sinh nhật! ” Nghĩa là mấy ngày nữa anh sẽ lại đi tiếp?” Tôi không soi gương, nhưng cũng đoán được mắt mình đang nhìn hắn long lanh đến chừng nào.

” Cô muốn tôi đi hả?” Hắn ghé sát mặt tôi, gần giọng ” Vậy thì tôi sẽ ở lại học với cô cho vui!”

Vẫn biết hắn không có ưa gì tôi, nhưng sao mà ác quá vậy? Bộ hắn muốn giết tôi luôn hả? Ở bên hắn, thà tôi chết, chết luôn đi cho nhanh! Ôi cái cuộc đời này.

Không! Dù tôi có ngu thế nào tôi cũng không thể ở lại đây nữa! Kiểu gì cũng chết, thôi thì hãy tìm cách bay khỏi đây càng nhanh càng tốt đã!

Nhưng... tôi có thể đi đâu về đâu? Một con bé ngu ngốc như tôi thì có thể nghĩ ra được những điều cao siêu như vậy sao? Tôi bỗng dưng thấy bất lực quá!

END CHAP 1

2. Chương 2 : Far, Far Away

Sau khi đuổi khéo được cái ông chồng hờ treó ngoe kia đi, tôi bắt đầu vùi mình vào một công việc không tưởng: suy nghĩ. Chắc hẳn bạn đang tự hỏi là tôi suy nghĩ cái gì phải không?

Tôi đang suy nghĩ cách để bay khỏi đây càng nhanh, càng tốt để tránh cái tên ác ôn kia khoảng vài ngày hoặc lâu hơn thế.

Tuy vậy, một kẻ ngu ngốc như tôi thì nào có to thêm một tí nữa cũng chẳng được tích sự gì cả. Tôi vốn dĩ chẳng bao giờ gian manh được như thằng anh sinh đôi của mình để mong chờ có một ngày thoát được khỏi sự kìm kẹp của ma ma tổng quản.

Đúng lúc ấy, cái iphone đáng ghét của thằng anh song sinh lại vang lên bài ca cướp nhà tù -,-

"A lô!" Tôi bực dọc trả lời.

"Nhã An hả? Thái Vũ đâu?" Mẹ. Đích thị là mẹ tôi.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Tôi không được thể hiện thái độ bực dọc với bà! Phải tỏ ra mình vui vẻ để bà không đề phòng tôi (đó là tất cả những gì mà tôi đã chiêm nghiệm trong bao năm tháng đau khổ). "Sao hả mẹ? aNH đi chơi rồi!"

"Ba nuôi kêu nó về nhà ổng vài tháng đó!" Mẹ tôi nói gọn lỏn "thôi, bảo anh nhé! Mẹ đang bận họp!" Sau câu nói đó là tiếng cúp máy và những tiếng tút dài.

Thế đấy! Ba nuôi. Lại một ông ba nuôi nào nữa đây? SAo mấy ông bà thích thằng anh trời đánh của tôi thế nhỉ?

Mà cũng phải thôi! Nó vừa biết nịnh hót, vừa biết làm vui làm người khác, và dù là em nó nhưng tôi toàn chỉ phá thôi chứ chẳng được tích sự nào cả.

Ấy! khoan đã! Ba nuôi! Về nhà ba nuôi ở! Có nghĩa là rời khỏi nơi đây vài tháng. Ya! Đó chính là điều tôi cần!

Nhưng tôi và nó... làm sao có thể thay thế cho nhau nhỉ? À! mà tôi vừa nhớ ra một điều: tôi chính là em song sinh của nó. Yeah, vậy là giải pháp sáng giá đã đến rồi!

"A lô, anh Vũ đấy hả?" Tôi gọi điện vào số máy mật của nó (số máy chuyên dùng để giao tiếp với bạn bè nên nó chẳng bao giờ để quên ở nhà đâu! Chỉ may có cái iphone lúc nào cũng bị các em réo, bị mẹ tra hỏi thì nó mới để nhà chứ nó có tâm trạng nào mà để cái Vertu đáng yêu ở nhà! ĐẤ bảo nó rất đào hoa mà!)

"Mày gọi tao việc gì?" Giọng nó đầy khó chịu. Chậc! Thế mà lúc nó vay tiền tôi...

"Anh ơi! Ba nuôi kêu anh về ở với ổng đó! Nhưng mà... anh cho em đi hộ nhé!" tôi giả giọng ngọt như kẹo bông "Đi mà anh!"

"Tao làm thế thì có lợi gì?" Y như rằng, các câu hỏi xoay quanh chữ lợi của thằng anh tôi lại được bắn ra.

Nó, ắt hẳn chỉ có thể là tiền. Vâng, tôi sẽ cho nó tiền. Đó là giải pháp cuối cùng.

"Một trăm triệu anh nhá!" Tôi khề cười. Dù sao số tiền đó so với tiền tiết kiệm của tôi không phải là quá lớn. Chỉ là hơi lớn so với cái thằng phá gia chi tử, ném tiền qua cửa sổ như thằng anh tôi thôi!

"Ok! Nhưng mẹ phát hiện thì sao?" Thằng anh tôi hoành hợe.

NÓ cứ như tôi ngu lắm ấy nhỉ! Nó thì thiếu gì bạn. Từ mấy thằng bạn ăn, bạn chơi, bạn học, tới mấy thằng bạn mẫu giáo, bạn cấp 1, bạn cấp 2, rồi bạn mới, bạn cũ, bạn thân, bạn hơi thân, bạn không thân, bạn ghét,... Nó cứ chui tọt vào nhà đứa nào đó mà ở trong thời gian tôi tẩu tán là được!

” Thôi được rồi!” THằng anh tôi còn chưa kịp nghe tôi trả lời đã vội đồng ý ” Anh bạn, cúp máy đây! Mà thu dọn hành lý đi, rồi cải trang cho giống tao vào, rõ rắc rối!” NÓ cứ làu bàu làu bầu hoài, thật làm tôi mất hết cả tâm trạng vui sướng.

Tuy vậy, không có hôm nào đẹp như hôm nay.

Cuộc đào tẩu của Hoàng Nhã An nổi tiếng ngốc nghếch bắt đầu!

To be continued....

Sau cuộc gọi điện của tôi đúng 1 h 20’ thì thằng anh tôi tức tốc lao vào phòng tôi với tốc độ của tên lửa đạn đạo hạt nhân.

Việc đầu tiên mà cái thằng ***** ấy làm là đập cho tôi một phát vào giữa đầu ” Ai ày nói năng xằng bậy với người yêu anh hả?” Ax! Nó cứ như việc đó là to tát lắm đó! Cái chị người yêu gì đó đó thì có trụ nổi trong vòng bàn tay nó được một tháng không? -,- Thằng anh tôi người yêu cả rổ, chắc hẳn nó chỉ đang tìm cơ để đánh tôi đây mà! Tức thật! Thôi! Tạm thời cứ cho nó làm tiên đi! Dù sao tôi cũng không muốn nó nuốt lời, thân tình đi đến nhà cha nuôi ở vài tháng.

” Em xin lỗi! Tại chị ấy la ó kinh quá, nên em mới phải dùng đến cách đó” Đúng là sống với con người lơ lửng như ông anh Hoàng Thái Vũ nên con em Hoàng Thái An tôi cũng càng ngày càng giỏi hơn trong việc nói phét.

” thôi! Tao không chấp mày!” Ông vẩy vẩy tay như xua ruồi đi vậy -,- RỒ ghét! Tôi có phải là ruồi đâu mà dùng cái động tác đó chứ? ” Thế mày chuẩn bị đến đâu rồi?” Ông nhìn sang phía tôi và...

” A! Mày điên hả? Vác cả cái vali to bằng cái nhà thế này! Mày làm mất mặt anh mày quá!” Ông rú lên ầm ỉ như một con lợn chọc tiết. Ông cứ như cái mặt ông đẹp lắm đó, mà giữ với chả gìn =.=

” Nhưng em đi chứ có phải anh đi đâu!” Tôi quắc mắt. Kiểu gì cũng mất tiền với ông rồi, nên thành ra tôi cũng không bị o ép đến độ phải năn nỉ ông, quì gối, khúm núm van lạy. Đây chính là sức mạnh của đồng tiền đấy ạ! ^^ may mà tôi ăn tăn hà tiện, biết cách chắt bóp cho tương lai

” Mày bị ngu à? Mày phải đóng làm tao chứ? Cái gì mà em không đóng giả làm anh?” Ông gất ầm lên

” Vì sao?” Tôi ngu ngơ hỏi lại ông.

” Thế mày không nhớ cái vụ đôi tay thân yêu của mày đã làm cho nát bét đầu con Ferrari đời mới của bố nuôi à? Mày sang đó có mà ông đá về luôn chứ còn gì nữa! Rõ là... cái loại *** tài như mày, may mà có anh trai tu nhân tích đức là tao thì mới có thể may mắn như thế này! Nếu anh mày không phải là tao, thì không biết mày đã ra nông nổi nào rồi!” Cái thằng anh tôi lại bắt đầu xạc cho tôi một trận, mặt héch lên trời, mắt nhắm tịt lại đầy tự hào. Rõ khổ! Sao tôi khiếm tốn là thế mà lại có thằng anh kiêu căng thế nhỉ?

Tuy nhiên, ông nói cũng đúng chứ bộ! Dù đã đền tiền cho ba nuôi nhưng tôi thì ông chẳng muốn nhìn mặt tôi nữa đâu! ” Bây giờ làm gì đây anh?” Tôi quay qua, nhìn thằng anh với đôi mắt chơm chợp, cái mồm đơm đốp.

” Tất nhiên là mày phải đóng giả làm tao rồi! Tuy nhiên mày phải hứa cố gắng hết mình, không làm mất thể diện của tao, nếu không, tao sẽ không- bao- giờ - giúp mày nữa” Ông anh tôi vẫn nghech mặt lên trời tự sướng. thế đấy!

Tuy vậy, tôi đang trong tình trạng chết đuối vớ được phao nên sung sướng gật đầu lia lịa ” Ok! Ok! ANh trai thân yêu, em biết ơn anh nhiều lắm!”

Mà quái nhỉ! Thằng ***** đấy nó giúp tôi bao giờ? Là tôi trả tiền cho nó mà! -,- Rõ khổ! Bình tĩnh nào, Hoàng Nhã An! Ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngậm bồ hòn làm ngọt! Mày phải bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh. Sau khi bay khỏi đây, mày có muốn làm gì cũng được!

” Để ày hoàn thành xuất sắc vai diễn...” Thằng anh tôi vẫn chưa có ý dừng lại ” Anh sẽ mở một chương trình dạy học với giá 50 triệu ày” Thế đấy! Cái đầu nó bao giờ cũng chỉ có một chữ tiền mà ra.

Tôi tự hỏi không biết nó làm cái trò gì mà tiêu nhiều tiền và lúc nào cũng trong tình trạng thiếu tiền trầm trọng thế nhỉ? Cùng một khoản tiền, tôi thì ăn không hết , còn có tiền cho nó vay nữa, còn nó thì lúc nào cũng cháy túi xèo xèo =,= có một thằng anh như thế đúng là một sự bất hạnh đối với Hoàng Nhã An tôi!

” Mày có đồng ý không?” Thằng anh tôi gất lên khi mà tôi đang lắc đầu ngậm ngùi về sự xui xẻo của cuộc đời mình.

Giật mình, tôi lắp bắp ” NOooooooooooooooooooooo!” Nhưng nhìn thấy cái bản mặt chuẩn bị nuốt mất 100 triệu của tôi, tôi lại phải hạ mình ” oooooooooooooooooO kê!”

Thằng anh tôi nhìn tôi bằng ánh mắt ma lạnh ” Tốt! Khóa học 2 ngày chuẩn bị bắt đầu! Ngày mai với ngày kia, mày cùng tao đi mua sắm đồ dùng học thái độ, tất nhiên là do mày chi trả toàn bộ tiền mua sắm, ngày kia mày bay, bái bai!” THằng anh tôi giả bộ lắc lắc tay, dùng cái khăn đưa lên mũi , sụt sịt, sụt sịt. Nếu như đó là thật thì tốt quá! Nhưng rất tiếc, có chết tôi cũng không tin thằng anh mình nó lại làm cái việc đó!

Đời nó chỉ có hai chữ tiền và lợi là đáng quan tâm hàng đầu. Chính vì vậy, sự ra đi của tôi họa chi chỉ làm nó buồn vì không còn ai đưa tiền cho nó chần lợt mà thôi!

Ôi cái cuộc đời này! Sao những đứa con trai xung quanh tôi lại đều đáng ghét, đáng ghét vậy nhỉ? -,- Xui xẻo, xui xẻo, xui xẻo! Không những nào tôi đã không phát triển một cách toàn diện, mà cả cuộc đời tôi cũng gặp toàn những bất hạnh. Liệu ông trời có quá bất công với con không vậy? Grừ! Grừ!

END CHAP 2

3. Chương 3 : The Begin Of Something So Serious

Do đang chuẩn bị ột việc rất trọng đại của cuộc đời mình (bỏ nhà đi dạt) nên tôi đã quyết định sẽ nghỉ học vài bữa. ^-^ Chả là bạn thân của thằng anh tôi là con hiệu trưởng, nên nó đã hứa là nếu tôi có nghỉ thêm vài. ...tháng nữa hoặc đi dạt... vài năm cũng không có ai báo ẹ đâu mà lo Đó chính là một trong những lợi ích khi bạn có một ông anh đào hoa và quan hệ rộng đấy ạ!

Tuy vậy, cứ ngỡ nghỉ học thì được ngủ nướng, nhưng thực chất ra thì mới sáng sớm tôi đã bị gọi dậy như gọi hồn bởi hàng loạt những âm thanh tạp nham phát ra từ phòng thằng anh ở ngay sát vách. Đầu tiên là tiếng gõ máy tính lách cách, lách cách, rồi sau đó là tiếng giở giấy sột soạt, sột soạt, cuối cùng là tiếng bước chân rầm rập như thể có cả một đoàn quân đang diễu hành trong căn nhà yêu quý của tôi (hic!). Thế là tôi - một con sâu ngủ- cuối cùng cũng phải bực mình tỉnh dậy khi mà nó -thằng anh đáng ghét - sử dụng chiêu quyết định : ném một tập giấy dày cộp - tôi đoán là thành quả của một đêm chăm chỉ gõ máy tính của nó - vào thẳng đầu tôi ” Mày nghiên cứu ngay cho tao!”

Vâng, bạn biết không? Khi mà tôi tỉnh dậy thì tôi mới chợt nhận ra là mấy cái kế hoạch tác chiến (nó ghi một dòng to cộp ở trang đầu tiên mà) của nó còn dày hơn cả quyển Lí 10 của tôi 0=0 Và nó bắt tôi đọc? Ôi trời ơi!!!

Nhìn thấy cái mặt *****, trông ngu đến tộ hại của tôi, nó rủ lòng thương ” THôi, mày cứ từ từ mà đọc, để anh truyền tải nội dung ày một cách ngắn gọn nhất”

” Rắc rối! Đi thi đi, không đi được thì về!” TÔI lăm bằm trong cổ họng.

” Bóp!” Cái tay của nó đập vào đầu tôi không nhân nhượng ” Mày nên nhớ cái thằng chồng của mày nó trở về càng ngày càng đành hanh hơn đấy! Mày muốn chết hả? Mà lần này mày đi không trót lọt, anh với mày chết chùm thì sao?”

Đấy! Chung qui nó cũng chỉ luôn luôn nghĩ đến những cái xoay quanh lợi ích CỦA NÓ, và dù có vô tình dính líu một chút tới tôi thì cũng không thể nói rằng nó là một người anh tốt đâu ạ!

” Thế kế hoạch là thế nào?” TÔI trừng mắt nhìn nó - kẻ dám phá bình giấc ngủ của tôi để ca cẩm những điều mà có - chúa - mới - hiểu.

Xoa xoa tay vào nhau, nó bắt đầu trình bày ” Anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi!” Nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc, nó tiếp ” với cái đầu thông minh tuyệt đỉnh của cô thì bắt cô đóng giả anh chẳng khác gì bắt một con khỉ trở thành một con người”

Lại thế rồi! Nó lại đang giở trò chê trách, than phiền về tôi đấy! Ai chẳng biết nó thông minh, ai chẳng biết nó ma lanh, nhưng sao nó không thử đọ kết quả học tập với tôi đi? Chắc chắn là nó xách dép cho tôi chứ chả chơi!

Tuy nhiên, tôi vẫn vô tư gương cái mặt ếch lên nhìn nó ” Tiếp!”

” Vì thế, anh đã quyết định soạn ra một kế hoạch cực kì chi tiết và đầy đủ về cách đối xử của mày với từng đối tượng. Mày chỉ cần làm theo đúng như vậy, và tất cả đều ổn!” Nó vênh vênh mặt tự đắc (trông thật là ghét).

Tôi nhìn nó, ủ rũ, thực ra là sắp rũ ra buồn ngủ thì chuẩn hơn ” Thế định làm thế nào, trình bày đi!”

Nó nhìn tôi, lừ mắt vì tôi vừa đánh sập cái lòng tự trọng hão của nó ” Mày phải từ từ chứ! thôi, nể mày năn nỉ, anh sẽ trình bày”

Tuy là tôi đã ” năn nỉ” nó và nó đã ” hạ cố” trình bày, nhưng nó vẫn không ngừng làm mấy cái động tác phụ quái quỷ như là đung đưa, lắc lư, vênh mặt, nhếch mép, rồi giả bộ tri thức như là búng tay, khoanh tay trước ngực đi đi lại lại, nâng gọng kính,... Nói chung là đã 10’ mà thông tin tôi nhận được từ nó vẫn là con số 0 tròn trĩnh

” Mày phải đối xử với từng loại đối tượng theo từng cách khác nhau” Cuối cùng thẳng anh tôi cũng lên tiếng, sau khi bắt tôi chờ dài cả cổ ra.

Tôi gật gù ” Như thế nào?”

” Đầu tiên, mày phải đóng giả làm anh, chỉ đơn giản là mày cắt mái chém như anh, ăn mặc như anh là ổn!” nó bắt đầu thuyết giảng. Sao một đứa thiếu năng (nhằm, thiếu tri thức) như nó lại có lúc trông ra đáng ông giáo sư dạy lớp chúng tôi thế nhỉ.

” Một đứa con gái đóng làm một đứa con trai mà dễ sao? Lại còn đóng làm một người đã được xác định sẵn về cả tính cách, ngoại hình lẫn học lực. ” Tôi trừng mắt nhìn nó như thể nó vừa đưa ra một tối kiến. Mà đúng thật vậy mà!

” Mày dốt lắm!” Nó lại tiện tay đập tôi cái nữa (đáng ghét) ” Mày là em sinh đôi của tao nên giống tao là đương nhiên rồi! Mày chỉ lùn hơn tao chút, nhưng tao đoán là không sao. Vả lại, mày đag học giỏi thành học dốt thì dễ chứ tao đang không biết gì bất giỏi như mày thì làm thế nào? Còn về tính cách, tao sẽ có kế hoạch tác chiến ày!” Nghe nó nói có lí, tôi cũng gật gù ” Ừ! nghe được đấy!”

” về ngoại hình thì mày chớ cần lo vì đã có anh mày!” Một phút cho thẳng anh tôi vênh mặt tự đắc. Xong. Nó nói tiếp. ” Còn về tính cách, mày chẳng cần lo lắm. Những động tác mà anh hay làm với cha mẹ nuôi, lát sẽ chỉ dạy ày. Còn đối với bạn bè, kế hoạch sẽ hay hơn nhiều!” Nó bắt đầu thao thao bất tuyệt. Xin phép không bình luận gì nhiều, bởi gì có bình luận thì cũng chỉ có một từ duy nhất : mặt nó đang vênh lên không nhìn thấy ai khác cả.

” Mày chỉ cần qua mắt ba mẹ nuôi là được rồi! Chỉ cần biết mấy câu nịnh hót này, biết mấy cái kiểu cười của anh là Ok. Còn về bạn học, với bọn con trai, mày hãy cứ vờ như mày là một tay ăn chơi. Với con gái thì mày phải nói mày là con gái, bịa đặt một lí do gì đó để bọn nó chơi với mày!”

” Why?” Tôi tròn mắt nhìn nó.

” mày ngu lắm!” nó lại đập tôi thêm cái nữa, mặt càng lúc càng vênh hơn ” Mày thấy anh mày đi đâu mà không có gái đi cùng chưa? Mà mày đủ tuổi چرا gái hả? Mày phải dùng cách đó, để bọn nó coi mày là bạn,

rồi đi cùng với mày, ba mẹ mới tưởng là mày là anh chứ!” nó xạc cho tôi một trận ” Đúng là ngu vãn hoàn ngu

” Cũng đúng!” tôi gật gù ” Thế làm thế nào bọn nó mới chơi với mình?

” Mày ngu lắm!” cái câu quen thuộc vang lên lần 2, kèm theo một cái đấm sừng đầu ” Mày khóc lóc bảo mày bị thằng chồng hứa hôn ác ôn hành hạ. Mày đóng giả là anh bỏ chạy về đó. Có gì bảo với bọn nó là nếu bọn nó tốt sẽ giới thiệu với anh

Thằng này thông minh thật! Đúng là ma lanh có khác! Những điều sâu xa thâm thúy mà nó nghĩ ra có khi tôi tu cả đời cũng chẳng được. -,-

” Tuy nhiên!” Nó nhấn mạnh ” Mày phải giữ hoàn toàn bí mật với thằng Khánh!” Nó lắc lắc ngón trỏ, mặt rất hình sự.

” Why?” Tôi hỏi lại.

” bí mật!” Nó nhìn tôi, cười rất gian, và tất nhiên không quên đập cho tôi cái nữa ” Nói chung nó sẽ không bép xép nhưng mày không nên nói với nó mày là Nhã An! Còn vì sao thì cấm hỏi!”

Tôi chu mỏ nhìn nó ” Đồ *** tài!” Tuy vậy, tôi cũng gật đầu đồng ý. Những gì nó dặn, tôi tin là hoàn toàn có lợi cho tôi ^-^

Đỉnh chính đã, thằng Khánh chính là con của ba mẹ nuôi tôi. Hơn tôi 2 tuổi, khá đẹp trai, ăn chơi, cực thân với thằng anh tôi. Còn tôi, tôi không ưa nó lắm. Nó lạnh lùng quá. Và cũng rất dã man nữa! Có lần tôi thấy nó đá một lúc bao nhiêu đứa con gái mà không biết xót thương nên ghét nó luôn

” À! mà vì sao không được lại gần bọn con trai?” Tôi hỏi lại thằng anh cái điều mà mình tò mò.

” Vì tao chót hứa với thằng chồng mày chứ sao!” Nó lẩm bẩm. ” Cái gì?” Mặc dù đã nghe rõ (nghe rõ mới tưởng thuật lại được cho bạn chứ!) tôi vẫn cố tình hỏi lại để xạc nó một trận.

” Hỏi nhiều” Kết cục là tôi lại ăn thêm một cái đập nữa vào đầu. Chậc! Đầu tôi bây giờ chắc có một quả ổi rất to và vô số những quả ổi be bé nhỉ! -,-

” Đấy! Tao chỉ dặn mày thế thôi!” Thằng anh tôi mỉm cười đắc ý ” Mày chỉ cần làm theo là được! Còn bây giờ, mày phải học cách trở thành tao!” Nó nhấn mạnh chữ TAO như thể tôi bấu bả làm nó lấm ậy! Cái tao của nó có cho tôi cũng không thêm!

” Bây giờ mày thử cười xem!” nó nhìn tôi, làm mẫu bằng cách vênh mặt lên, nhếch mép cười. Cái nụ cười nửa miệng đều giả mà nó vẫn tự cho là quốc bảo được nó trưng ra một cách điệu nghệ.

Tôi nhìn nó, nhếch mép thử. ” Được chưa?”

” Mày ngu thế!” Một cái đấm ” Mày phải cười thật ,chứ trông mày như mếu đấy! Lại!”

Tôi thử lại.

” Ngu!” Một cái đấm nữa.

Kết cục: cái đầu tôi u nguyên tảng vì hàng ngàn, hàng vạn những cái đấm. Thằng độc tài đáng ghét! Rất may là cuối cùng tôi cũng đã hoàn thành cái nụ cười quốc bảo đó, kèm theo vài lời nịnh hót như ” mới có mấy tháng không gặp mà mẹ trẻ ra nhiều quá” (mặc dù bà già lụ khụ) hoặc ” con xe của ba đúng là hàng hiếm!” (mặc dù vẫn thấy nó ngoài đường đây, chưa kể mình cũng có một cái) -,- Rõ ràng là rất giả tạo mà!

Tuy nhiên, tôi vẫn phải vô tư làm theo, để hồng mong trốn thoát trốn lọt.

kiểu gì bọn nó chẳng giúp mày hết mình!”

5 h chiều, tại Plaza. Tôi chật vật đẩy cái xe đồ, còn thằng anh tôi vẫn vô tư ngụp lặn trong không biết bao nhiêu là hàng quần áo. Nếu tôi không nhầm thì cái gì nó cũng mua, và có một câu quen thuộc ” cái này đẹp đấy! Không mua hơi phí! Mà mày mặc không hợp! Thôi, để anh mặc vậy!” Và cái xe càng lúc càng đầy hơn, cho tới khi người ta tưởng tôi và nó đang đi.... buôn quần áo.

Kết cục, tôi tốn không biết bao nhiêu là tiền cho vụ đi mua sắm này. Tuy vậy, cái tương lai một ngày được rời khỏi cái ngôi nhà kinh khủng cùng thằng thanh mai trúc mã đã man đã làm cho tôi không gục ngã

Sau khi chia cho tôi khoảng 20 bộ đồ khá ổn, thằng anh kéo tôi đi với vận tốc của tên lửa. Nó bảo sẽ đưa tôi đi cắt tóc.

Cái mái tóc mà tôi đã nuôi từ ngày còn bé với khao khát ” tỏa sáng của tóc xinh” giờ đây đang có nguy cơ trở thành cái mái tóc cụt lủn của thằng anh. Hu hu!

Nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn!

8 h tối:

Sau không biết bao nhiêu là thời gian để cắt tóc ột kẻ chẳng chịu hợp tác như tôi, cuối cùng thì tôi cũng đứng trước cái gương.

Bị cắt tóc, tôi khóc quá trời. Đến nỗi bao nhiêu tóc bị cắt xuống tọng hết vào cái mồm đang ngoác ra vì khóc của tôi, suýt nghẹn đến chết. -,-

Cuối cùng thì đây là tôi? Trông chẳng khác thằng anh là mấy, trừ việc tôi lùn hơn nó chút đỉnh. Tôi đoán là mọi người sẽ không quá bận khoăn chuyện này đâu, vì tôi và nó đều có chiều cao ngang nhau mà!

Đừng vì thế mà nghĩ thằng anh tui lùn nhá! Nó hơi bị cao luôn đó! 1 m 80 lận, còn tôi có 1 m 75. Không phải nó lùn, mà là tôi quá cao so với một đứa con gái. May ra chỉ có cái thằng chồng ***** kia mới xứng đi cùng tôi (nó cao 1 m 90)

Mà sao bỗng dưng nhớ đến nó là gì vậy trời? Tôi đang mừng cơ mà! Mừng lên! Mừng lên! Mừng lên! mà sắp bay khỏi nơi này rồi!

” Ổn đó!” Thằng anh đứng trước mặt tôi, xụ mặt ” không ngờ sắc đẹp của nah chỉ ngang hàng với mày. Thật là một sự xỉ nhục lớn! Nhưng như thế này cũng tốt!” Nói rồi, nó giơ tay lên.

Óe! Lại định đánh tôi hả? tôi thề hôm nay nó đánh tôi bao nhiêu cái thì tôi sẽ trả thù nó bấy nhiêu vào một ngày không xa (chẳng biết bao giờ nữa, hoặc là never)

Một vật ầm ầm chạm vào tai tôi. Tôi khẽ mở mắt ra ” Đeo cái khuyên tai này cho giống!” Thằng anh đang nhẹ nhàng đeo cái khuyên tai cho tôi, dùng giọng nói ầm ập nhất có thể (thật không tin nổi) ” Anh nghĩ mày giống anh lắm rồi! Mày đi luôn đi! Anh đặt vé rồi đó! Nhớ giữ gìn sức khỏe nha! có ai ức hiếp mày thì gọi điện cho anh, anh tới đồ sát nó liền! Mà mày ngốc lắm, phải cố lên, tự lực cánh sinh nghe chưa?”

Ồi! Thật cảm động quá! Cảm động quá! Không ngờ nó và tôi - hai đứa song sinh bất trị - lại có những giây phút anh em ầm ập thế này. Cảm động rơi nước mắt.

Oppa à! Ngày mai em đi, em sẽ không ôm theo mối hận bị anh đánh nữa! Em sẽ sống tốt, sẽ không bao giờ phục thù anh, sẽ nhớ đến anh, và sẽ cố không để ai ức hiếp em! Oppa, saranghee!

TÔI tự nhủ trong lòng vậy đó, nhưng chẳng dám nói ra. Tôi sợ nó lại phồng mũi lên mà kiêu ngạo. -,- Thôi thì cứ giữ trong lòng vậy.

Thực ra tôi cũng biết anh tôi, nó yêu quý tôi nhiều lắm! Mai rời khỏi nơi đây, thật không nỡ lòng nào.

Ôm thật chặt nó, tôi khóc rầm rức, nhưng không nói lời nào.

” Mày cảm động quá hả?” THẦn anh tôi lại giở giọng ma lanh ” Thôi! Không sao! nín đi! Bao giờ rảnh anh qua chơi với mày!”

END CHAP 3

4. Chương 4 : Home Coming

” Mày đi phải cẩn thận, không được gây sự với ai, không được bị phát hiện, nghe chưa?” Đó là những câu cuối cùng của bài diễn văn lê thê lan man của nó - thằng anh trai tôi.

Tôi khẽ gật đầu ” Ok thôi! ANh nghĩ em là ai chứ?” và khuyển mãi nó cái nụ cười nửa miệng - cái nụ cười đã làm tôi hao tổn biết bao nguyên khí, tổn biết bao calo, ăn biết bao cái cốc đầu mới có được - để trấn an nó.

” Thôi được! tao tạm yên tâm về mày! Cố lên nhé!” THằng anh tôi giơ ngón tay hình chữ V lên, khẽ cười. Chưa bao giờ tôi thấy nó cười chân thành đến vậy. Và tất nhiên, người ta đã có lòng thì tôi sẽ có dạ. Tôi cũng ngoác miệng ra cười với nó.

” Chuyến bay tới chuẩn bị khởi hành. Yêu cầu hành khách... ” cái loa lại kêu lên rõ to với mấy cái tiếng ting ting mà tôi chẳng đáng yêu là bao. Nó làm cho cái lỗ tai của tôi lùng bùng hết cả đi. Rất may là tôi cũng kịp nhận ra rằng đấy là lời mời tôi lên máy bay

” Em đi nhé!” Tôi nhìn ông anh, vẫy vẫy tay rồi quay lưng bước thẳng.

Chưa bao giờ tôi mau nước mắt đến thế, đặc biệt là trước mặt ông anh thế này. Dù rằng nó là kẻ gian manh, giả hoạt nhưng mà những sự việc xảy ra vừa qua làm cho tôi nhận thấy là nó cực kì yêu quý tôi. Và tôi cũng yêu quý nó như vậy đó. Thành ra, bây giờ, khi mà tôi chuẩn bị đi xa, thật lòng muốn khóc quá trời...

Máy bay.

Bay.

Bay.

Cao....

Càng lúc càng cao....

Bay đi, mang ta đến một nơi thật xa, nơi ta không cần phải suy nghĩ nhiều như bây giờ nữa...

” Xin anh cho tôi xem lại vé máy bay của cô!” tiếng cô tiếp viên dịu ngọt vang lên bên tai tôi.

Vé máy bay à? Vé máy bay ư?

Tôi thò tay vào túi áo, chẳng bận nhìn cô ta lấy một cái.

Ồi! Đâu.... đâu rồi? ” Chết.... ch.... chết.... ch....chết.... rồi!” Tôi lắp bắp, mồ hôi rịn ra ” xin lỗi, nhưng cô đợi một lát!”

Túi áo! Túi quần! Túi trước! Túi sau! Túi áo choàng! Túi xách! Vali! Đúng rồi, vali! Ngăn to! Ngăn nhỏ! Ngăn bên ngoài! Ngăn bên trong! Ngăn bảo mật! Không! Không có!

Sau 10', cả cái vali của tôi đã bị lục tung. Tất cả mọi đồ đạc trở nên vô cùng lộn xộn ,và kết cục thì cái vé máy bay vẫn ở một miền nào đó xa xa lắm -,-

” Tôi.... tôi.... tôi.... không biết nó đâu rồi!” Tôi lắp bắp, mồ hôi càng lúc càng kinh khủng hơn! Hi vọng họ sẽ không độc ác như mấy tên xe buýt mà đá tôi ra khỏi cái máy bay này. À không! Nếu vậy thì tôi tan xác như chơi. Chết! Chết! Chết rồi!

” Đây là món quà anh trai anh gửi cho anh!” Cô nhân viên khẽ cười, chìa ra trước mặt tôi một cái ví. Anh trai tôi hả?

Cái ví nhỏ bé dày khực. bên trong đó, nào là vé máy bay, rồi CMND, rồi thẻ căn cước, rồi thẻ học sinh, rồi giấy nhập học,... Ồi xong! Tại sao tôi lại có thể làm quên và làm rơi nhiều thứ thế này nhỉ? May mà có nó, không thì tôi chết mất! hic! Cái tội đã ngu ngốc lại còn cầu thả đây mà!

Đúng lúc mà tôi đang ngượng chín mặt, nhìn cô nhân viên thì một tờ giấy nhỏ rơi ra:

Mày thấy chưa? Tao đã bảo mày phải cẩn thận mà! Mai này không có tao, mày ráng mà giữ mạng đấy!

Kí tên

Anh song sinh đẹp trai của mày.

P/s: Mày đi, tao sẽ nhớ mày nhiều

Ồi! Thật xúc động quá! Đọc lời nhắn nhủ của ông anh mà tôi muốn chết vì khóc mất! Dù rằng nó là thằng đểu cáng, thằng độc tài, thằng dã man, thằng ham tiền, thằng bóc lột sức em nhưng dù sao nó cũng sinh trước tôi 15', cũng là người anh đáng kính của tôi. Lát tôi sẽ gửi một cái tin nhắn cho ổng an lòng!

Sân bay, một chiều mùa đông mưa tầm tã.

Tôi mệt mỏi kéo cái vali đi ra khỏi máy bay. Dù rằng cái vali đã nhẹ hơn nhiều sau công cuộc tu bổ của anh tôi, nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy nặng quá trời.

Chắc tại hậu quả của việc ngồi máy bay lâu đây mà!

"Vũ! " Một bàn tay đập cái bốp vào vai tôi trong khi tôi còn đang lơ ngơ tìm xem mình nên đi đâu về đâu.

Kẻ đập vào vai tôi, không ai khác, chính là Khánh - con của ba nuôi. Mặc dù đang rất tức giận vì cái tên vô ý vô tứ đó đập vào vai - nơi có thần linh cư trú, nơi giữ tài, giữ lộc của mỗi con người- nhưng tôi vẫn cảm ơn hắn vì hắn đã xuất hiện. Tôi thề nếu hắn không xuất hiện thì thêm vài phút nữa, tí vi sẽ lại sôi sục bản tin tìm trẻ lạc và nhân vật chính là tôi đây mà!

"Lâu không gặp! Càng ngày mày càng lùn đi nhiều đấy!" Thề đấy! Cái khoảng cách 5 phân của tôi và ông anh lại bị người ta mang ra gọi là "nhiều" cơ đấy!

Tuy đang rất tức giận, nhưng tôi vẫn nhếch mép cười nụ cười nửa miệng "Nhưng tao đẹp trai ra phải không?" Cậu này ông anh tôi bảo tôi phải nói mỗi khi gặp bất kì thằng bạn chí cốt nào của ổng. Rõ khổ! Con trai gì mà chẳng biết khiêm tốn gì hết.

"Ừ! Trông mày càng ngày càng giống con gái!" Khánh nhìn tôi từ đầu đến chân như thể đang sục sạo xem tôi từ hành tinh nào xuống -,- hoặc là hắn đang nghĩ rằng tôi vừa mới bị đá từ Lào sang đây chẳng hạn.

"Thế à? Tao đẹp trai thế này mà mày dám nói thế hả?" Tôi dứ dứ nắm đấm, thử đặt mình vào địa vị thằng anh mà nói.

Khánh phá lên cười "Đùa mày vậy thôi! Kẻ đào hoa như mày thì khi nào mới hết nam tính!" Thề đấy! Một từ đùa mà suýt nữa làm tôi đứng tim.

Vuốt vuốt ngực mình một cách lén lút, tôi ra lệnh cho thằng bạn của anh "Đưa tao về gặp ba mẹ đi mày!"

Tất nhiên, với cái thái độ "Giống không chê vào đâu được" của tôi, Khánh khẽ cười "Mày cứ như tao định bắt cóc mày không bằng ấy! Đi!"

Đôi khi tôi tự hỏi không biết có phải mình ngu ngốc không, nhưng thật sự vẫn còn những người ngu ngốc hơn cả tôi nữa. Ví dụ như bọn con trai chẳng hạn.

Trừ những kẻ đào hoa, mỗ nhon = nhỏ mọn như ông anh tôi ra thì hầu như bọn chúng suy nghĩ rất đơn giản. Thậm chí bọn chúng còn không nhận ra rằng tôi là Hoàng Nhã An - em gái của Hoàng Thái Vũ - bạn thân của bọn chúng nữa cơ đấy!

Hoặc là tôi quá giỏi trong việc gian dối ^^ Tuy vậy, dù là thế nào đi nữa, tôi cũng thấy mình không đến nỗi ngu cho lắm! Chỉ là lúc ở bên những người quá giỏi, tôi hơi bị lép vế mà thôi!

"Oppa, em đến nơi rồi nè! Vẫn chưa bị trầy xước chỗ nào cả!" tôi tiện tay nhắn tin cho ông anh thân yêu của mình, tất nhiên là phải để ý cái thằng bên cạnh rồi!

Chưa đầy 1 phút sau, một tin nhắn được gửi từ thằng anh lăm chuyen của tôi "Thế phải trầy xước mới là tốt à? Lát nhập học mày không cần lo, vì hồi trước tao học ở đây nên ko cần giới thiệu đâu!"

Tôi khẽ cười, nhắn tin lại "Cảm ơn!"

Năm phút sau thì ô tô dừng lại trước biệt thự của ba mẹ nuôi. Tôi lù dù kéo cái vali đi vào.

Mặc dù rất bận bịu, nhưng ba mẹ nuôi tôi vẫn dành thời gian để đón tôi (hoặc là thằng anh tôi). Nghĩ lại mới thấy thật bất công! Tôi đây xinh xắn, ngoan hiền ,đã không chào đón thì chớ lại còn không thêm mời vô đó chơi nữa. -,- Còn thằng anh tôi, kẻ độc tài, ma lanh lại được tiếp đón như nguyên thủ quốc gia vậy ấy! Bất công!

Cổ giữ inh tâm trạng vui nhất có thể, tôi nhếch mép cười nụ cười quen thuộc của thằng anh tôi ” Con chào ba mẹ! Lâu không gặp mẹ trẻ ra nhiều đó!”

Mẹ nuôi tôi, một bà già trông lúc nào cũng như con tắc kè hoa nghe tôi khen ngợi thì lập tức cười rõ tươi, tíu tít ” Con đi xa có mệt không? Mẹ chuẩn bị hết cho con rồi đấy!” Cái này là già mà còn thích làm dáng. ^_~

Tôi nhếch mép cười (lại cười nữa) ” Cảm ơn ba mẹ!”

Bên cạnh, thằng Khánh - bạn của thằng anh tôi - chẳng nói gì cả. Nó chỉ lầu bầu điều gì đó, và thái độ thì chẳng có gì là vui vẻ cả. ” Đi theo tao!”

Thế là tôi lon ton đi theo nó lên phòng. CHẹp! Tôi sợ nếu ở lâu với cái bà già tắc kè đấy cũng sớm có ngày biến thành con nhái bén mất thôi Nói thế thôi, chứ thực ra mẹ nuôi tôi rất vui tính, hiền lành. Bà cũng rất biết cách quan tâm người khác. Chỉ là do con nhà giàu có, được nuông chiều từ nhỏ (ba nói vậy) nên bà mới như thế này thôi. Nói chung là tôi hoàn toàn không ghét bà. Có lẽ chỉ có bà ghét tôi thôi! ^-^

Tôi nhớ hồi xưa -khi tôi còn là Nhã An- đến đây chơi, tôi đã lục lọi hết các loại mĩ phẩm của bà ấy, từ Channel tới tí ti thứ khác ra để chơi trò cô dâu chú rể với thằng Khánh (hồi đó thằng này dễ thương hơn nhiều) và tất nhiên là làm hỏng hết rồi. Thành ra có lẽ vì thế mà bà ghét tôi

Vừa bước vào phòng, thằng Khánh đóng chặt cửa vào ,và nhìn tôi bằng ánh mắt hình quả tên lửa. 0-0 what's up? Không phải nó định.. ..

AAAAAAAAAAAAA!

Mà không! Tôi là Thiên Vũ mà! Nó sẽ không làm gì tôi đâu!

Tôi nhếch mép cười, dù rằng trong lòng đag rất bất an ” Mà làm cái trò gì vậy?”

” Rầm!” Nó đập thật mạnh tay vào mảng tường sau lưng tôi. Có cảm tưởng như cả cái bức tường kiên cố kia chuẩn bị đổ ập ra phía sau mất.

Tôi tím tái. ” Sa... SAo.... Sa... Sao.... vậy?”

” Sao mà không đi cùng Nhã An hả? Mà bảo cùng nó đến đây mà! BỐ mà định nuốt lời hứa, và nuốt luôn bao nhiêu là tiền của tao đấy à?” nó trợn mắt.

Amen! Hóa ra là vì lí do này! May quá! Chỉ tại tôi nghĩ linh tinh.... (óc nổi mụn). Mà khoan đã! Tôi thì liên quan gì đến việc đến đây? VẬ còn tiền nữa chứ? Nếu nhắc đến tiền thì đúng là thằng anh ***** của tôi rồi!

Tôi cười gượng ” Mà... bình tĩnh!”

” Rầm!” Cái tường sau lưng tôi lại được phen kinh hãi ” Mà bảo tao bình tĩnh kiểu gì?”

” Nhã An..? tôi nuốt nước bọt ” Nhã An nó bảo ba mà có mời nó đâu!”

” Rầm!” Một cái đấm nữa. -,- Sao tôi sợ nó chuyển nắm đấm sang phải một chút nữa (tức là mặt tôi đó) quá! Huhu! thế thì còn gì là đời con gái ” Nói phét! ***** không cho đi, nhưng mà hứa với tao thế nào?”

Thế hả? -,- Hóa ra là mẹ tôi! Biết thế tôi là Nhã An đi thẳng, đỡ phải cải trang lung tung. CỎ khi lại không phải thót tim như thế này đó.

Mà nếu là thằng anh tôi, trong trường hợp này, nó sẽ làm gì nhỉ?

Còn cách giải quyết nào khác sao? Tiền! Lại là tiền! Tại sao những vụ liên quan đến tiền đều là do tôi gánh vác hả trời? Bất công quá!

” Tao sẽ trả tiền à!” Tôi nuốt khan. Tâm trạng của tôi lúc này thật giống như ông Trần Quốc Tuấn ” Ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức chưa xả thịt lột da được thằng anh *****...”

” Mày hơi lạ đấy!” Thằng Khánh ghé sát vào mặt tôi ” TAO có cảm tưởng mày không phải là mày nữa! Mày lại chịu nhả tiền ra sao?” Giọng nó đầy trêu chọc.

Ừc! Toát mồ hôi! tôi gượng cười ” Thời gian làm thay đổi con người , anh em ạ! Vả lại, tao không là tao thì tao là ai?”

” Rầm! ” Mảng tường sau lưng tôi cùng quả tim của tôi lại được phen nhảy tưng tưng ” Mày hãy cẩn thận đấy! lần sau, nhớ mang Nhã An đến đây! Tiền, tao không cần, nhưng nếu mày không làm đúng như những gì mày đã hứa, tao sẽ giết mày”

Phù! May quá! Nó đi ra khỏi phòng rồi! Thằng anh thất đức của tôi, nó lại làm cái trò gì vậy? ” Hãy mang Nhã An đến đây?” Lần sau? Đừng hòng nhá! Lúc đó ta không có đi nữa, nên ta cũng chẳng sợ gì đâu!

thằng anh tôi nó làm thì nó ráng mà chịu, không thể lợi dụng em gái để kiếm tiền như vậy được! Như vậy là không có tốt! Nhất định lần sau, tôi sẽ làm cho nó sống dở chết dở

Trời ơi! Sao tôi cười giống nó quá vậy? Hề hề! Vì tôi đag có một suy nghĩ rất.....

Lần sau.... Lần sau.... Lần sau.... Ha ha! Thằng anh tôi, nhất định nó sẽ phải chịu những gì mà nó gây ra.

À! Khoan! lo chuyện bây giờ đã! Lần sau thì tính sau!

5. Chương 5 : Lớp Học Mới, Trận Chiến Mới

Mới sáng sớm tinh mơ, ông mặt trời chưa lên đến... đỉnh đầu mà thằng Khánh đã đập cửa ầm ầm ” Thằng kia! Mày có dậy không?”

Chợt nhớ ra ông anh tôi nó không có ham ngủ như mình, tôi ngáp ngáp dài, mở cửa ” Gì vậy?”

” Mày làm cái gì vậy?” Nó bắt đầu nhìn tôi như vật thể lạ ngoài hành tinh, sờ sờ tóc tôi ” Đừng bảo với tao là mày ngủ chảy của nước zdãi ra tóc nhé!”

Tôi nhìn nó, cười gượng ” Mày lắm mồm quá! Cút! Mà réo tao cái gì?”

” Rầm!” Khoảng tường trước cửa vừa đối mặt với cơn động đất cỡ 12 richte. Thằng này trông thế mà bạo lực ” Mày không định đi học à?”

” Ờ! Đợi tao lát!” Tôi đóng sầm cửa lại ngay trước mặt nó. Không hiểu tại sao cứ lúc ở gần nó là tôi lại toát mồ hôi hột như vậy. Ở gần thằng này chẳng khác gì mang theo bom nổ chậm bên người.

Đúng cái lúc mà tôi đang tâm trạng ” sắc đẹp”, chỉnh trang quần áo, chải chuốt đầu tóc thì cái iphone yêu quý lại reo lên. 0-0 Điện thoại của thằng anh tôi.

” A lô!” Tôi cố dùng thái độ mềm mỏng nhất có thể khi vừa nhắc máy.

” Mày ổn không?” Giọng thằng anh tôi đầu bên kia thì ngược lại, cực kì hình sự ” có gặp tai nạn gì không?”

Nó cứ như là tôi đi đến đâu cũng có tai nạn ấy nhỉ! Để chứng minh rằng mình không phải là kẻ hậu đậu đến vô dụng, tôi cười rõ to ” Chưa bị làm sao cả, dù chỉ là vết trầy!”

” Tốt!” Thằng anh tôi có vẻ không tin tưởng cho lắm. Sau một hồi chờ cho tôi thú thật nhưng không thành, nó nói tiếp ” Lát mày đi học phải hem?”

” Ừ!” tôi trả lời gọn lỏn.

” Yên tâm. Bọn trong lớp biết tao hết rồi. Mà chẳng cần giới thiệu gì đâu! Chỉ cần đá cửa lớp đi vào, ngồi cái bàn cuối cùng dãy giữa, vắt chân lên bàn là được! Mà cứ coi như là mọi người không bằng mày ấy! Đừng quan tâm đến bọn nó! Mà nếu bọn nó có nói gì thì mày phải vênh lên hiểu chưa?” Nó nói một hơi.

” Rồi!” Tôi gật gù. Thật là mất tư cách khi mà mình phải làm cái việc này. À mà không! Từ lúc tôi đồng ý đóng giả làm ông anh của mình đã là tôi vứt bỏ đi tư cách cao quý của mình rồi.

” Với bọn con gái, mày phải nói gì, tao nói rồi nhá! Còn trong giờ học, tao cấm mày phát biểu, nhớ chưa? Thầy cô hỏi thì bảo không biết. nói chung là càng hỗn càng tốt. tao đang dốt vậy mà mày làm cho thành giỏi thì mày chết mà tao cũng chết!” NÓ tiếp tục thuyết giảng một cách say sưa. ” Đó! Tao chỉ nhắc mày vậy thôi!”

Chỉ vậy thôi? thế mà tôi tưởng nó vừa đọc xong bài diễn văn dài cả trăm trang lận chứ có ít ỏi gì cho cam! ” Ừ! Thế thôi nhé! Tốn cả tiền điện thoại!” Tôi sử dụng đúng cái giọng khinh người của thằng anh để trả lời nó. Đây là gay ông đập lưng ông mà!

Xem nào! Tôi cần nhớ cái gì nhỉ? Đạp cửa. Kiêu căng. bọn con gái. bọn con trai. Chẹp! Chẹp! Chẹp!

Chiếc xe ô tô chở tôi và thằng Khánh dừng lại ở trước cổng của một ngôi trường trông khá là to và đẹp (chỉ kém trường cũ tôi tí xíu). Tôi và nó đường hoàng bước xuống.

Trước giờ tôi chưa từng học trường này bao giờ, vì ba mẹ nuôi ghét tôi (hoặc mẹ tôi không cho tôi đi) nên tôi không thể ngờ được là vị thế của thằng anh tôi và thằng Khánh lại lớn như thế.

cứ nhìn cách mà mọi người nhìn tôi và thằng Khánh là đủ biết hồi xưa hai đứa này gangster đến thế nào -,- Ánh mắt của bọn nó vừa e dè, vừa sợ sệt, nhưng cũng đầy hình trái tim (tất nhiên của bọn con gái rồi). bọn nó mà biết tôi là con gái thì sao nhỉ? Không dám nghĩ mất

10A8. đây rồi! Căn phòng với cánh cửa khép hờ. Và nhiệm vụ của tôi là....

” Bình!” Cánh cửa bật mở trước con mắt tò mò của mọi người. Tôi đường hoàng bước vào. Tốt lắm!

ôi cái chân của tôi! Cha mẹ ơi! Sao thằng anh ***** của tôi nó lại quên dặn tôi rằng cánh cửa lớp nó làm bằng sắt hoặc cái kim loại gì gì đó cực cứng và nặng. Ôi cái chân ngọc ngà của Hoàng Nhã An tôi...

vứt cặp xuống bàn cuối cùng dãy giữa y như thằng anh dặn, tôi ngồi xuống, vắt chân lên bàn. -,- Chưa bao giờ tôi ngồi kiểu vô văn hóa này. Có ngồi mới biết dù là ngồi thế nào cũng là cả một nghệ thuật.

Cái chân tôi vắt lên bàn phải thẳng đứng, lại cửa vào mép bàn nên đau ơ là đau.

Được một lúc, không chịu được, tôi lại phải hạ chân xuống, vờ nằm xuống bàn gáy o o. -,- Dù sao đây cũng là danh dự của thằng anh tôi, vì thế tôi chẳng tội gì mà phải giữ gìn cẩn thận cả

” cHào đại ca!” một thằng với mái tóc đỏ rực khúm núm phá vỡ giấc ngủ của tôi.

Tôi tỉnh dậy, đập cái bốp vào đầu nó (ông anh tôi bảo tôi phải đánh bọn nó như cách ông đánh tôi đó! thiện tai thiện tai) ” Mày gọi gì tao? Không thấy tao đang ngủ à?” Tuy vậy, tôi vẫn không quên nở nụ cười ” quỵn rũ chết người”

” Đại ca đi xem mặt thằng hotboy lớp trên không? Thằng kiêu lắm! Đi dẫn mặt nhé đại ca!” Nó nhìn tôi, cười hiền lành như một con lợn đất ấy vậy mà sao đầu óc nó lại toàn những điều tối tăm và kinh dị như vậy nhỉ?

Tuy nhiên, tôi không thể nói không được! Tôi tăng hăng ” Được thôi!” và thông dong đi theo nó, không quên nở nụ cười mê hoặc tặng bọn con gái mê trai. Lát nữa thôi, khi bọn nó biết tôi là con gái thì bọn nó sẽ bật ngửa ra à xem!

À! mà khona đã! Tôi không thể cho bọn nó biết hết được! Phải chọn một đứa thôi, bởi bọn con gái vốn là lũ lắm mồm, không biết giữ bí mật. Một đứa biết, chẳng sớm chẳng muộn mẹ tôi cũng biết ấy chứ! Chính vì vậy phải chọn người, chọn người.

” NÓ kia kìa!” Thằng đàn em đập vào lưng tôi ” Đại ca, anh ổn chứ?”

Tôi lừ mắt nhìn nó " tao ỏn" rồi đưa mắt nhìn theo hướng nó chỉ. Chà! Chẳng gì cả, ngoài một lũ con gái đang túm tụm vào như một bọn ruồi muỗi.

Mà ruồi muỗi vo ve ắt hẳn bên trong phải có mỡ rồi. VÀ có lẽ mỡ chính là cái thằng hotboy gì gì đó. Nhưng tôi muốn nhìn nó thì tôi phải nhìn bằng cách nào đây?

À! khoan đã! tôi là đại ca mà! ^^ Đại ca giả mạo. VÀ tôi rất đẹp trai nữa! Hề hề! Càng ngày tôi càng thông minh.

Vuốt mái tóc của mình, tôi bước ra, không quên nở nụ cười quen thuộc . Y như tôi đoán, đám đông rẽ ra hai bên, hiện rõ kẻ đang lúng túng vì bị bữa vậy.

Một chàng trai với vóc dáng thư sinh.

Một chàng trai với vóc dáng thư sinh. Nhưng lại có đôi mắt rất đẹp, và tạo cho người ta cảm giác an toàn tuyệt đối.

" Thành thịnh. Thành thịnh."

bình tĩnh. Bình tĩnh. Bình tĩnh nào!

" Chào cậu! tôi là Hoàng Thái Vũ!" Cười " Rất vui được làm quen với cậu" Lại cười tiếp. tôi có cảm tưởng cái mồm tôi đang tê liệt hết cả đi vì cười quá nhiều. Đúng là một nụ cười bằng mười viên thuốc độc.

" Chào cậu! Rất vui được làm quen! Tôi là Thiên Huy!" Cậu ta nắm lấy tay tôi, bóp nhẹ.

Ôi! Sao lại có dòng điện ngàn vol ở đâu ra thế này? " Zdet zdet." Phen này thì chết vì điện giật mất thôi!

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Mà là thằng anh Thái Vũ bị ối của mà chứ mà không phải là Nhã An.

khẽ mỉm cười, tôi buông tay cậu ta ra, ngồi xuống cái ghế đối diện. Đan tay vào nhau, tôi nhếch mép cười " Nghe nói cậu là hotboy mới hả?"

" oa! Đẹp trai quá!" Vâng! Ất hẳn đó là lời khen tôi của lũ vịt zđời mê trai kia. Tốt thôi! Bọn nó càng mê trai, tôi sẽ càng ở đây được lâu hơn!

" Chỉ tới tiếp đón cậu thôi! VẬY nhé!" Tôi mỉm cười, quay lưng bước đi.

vừa rồi, hình như tôi làm rất tốt phải không? BỌn con gái vẫn đang nhìn tôi, há hốc mồm, sững sờ không nói lên lời. Yeh!Có thể chứ! Nếu cứ thế này, tôi sẽ không bao giờ phải đối mặt với thằng chồng độc tài kia nữa.

Mà tại sao tôi lại có thể làm tốt thế nhỉ? Phải chăng nên nói là vì " hoàn cảnh đưa đẩy" ?

Dân gian ta nói quả không sai! Thời thế sinh anh hùng. Và thời thế cũng sinh kẻ tiểu nhân. VÀ tôi, một kẻ nổi tiếng ngu ngơ không ngờ cũng lại có lúc pro đến thế!

30' đầu tiên, tại trường học, vào ngày đầu tiên đi học. Tốt! Cứ như thế này, tôi sẽ không còn phải lo lắng gì nhiều nữa!

6. Chương 6 : Thằng Chồng Lắm Chuyện Và Cô Bạn Thân Đầu Tiên

Đúng cái lúc mà tôi đang hí ha hí hửng với cái suy nghĩ về một cuộc sống ấm no, hạnh phúc, không phải lo toan suy nghĩ thì cái iphone chết tiệt lại rung lên bần bật.

"A lô!" Tôi bực dọc nhấc máy, nói như gắt vào điện thoại.

" Cô đang ở đâu vậy?" Giọng nói bên kia cũng chẳng có vẻ gì là vui vẻ hoặc là khúm núm cả.

Vâng! Chắc bạn cũng biết đó là ai. Exactly, trừ thằng chồng tôi thì ai có thể nói với tôi bằng cái giọng điệu độc tài đó cơ chứ?

Mặc dù tôi biết rằng nó sẽ không thể phi tới đây, đánh tôi bầm dập ngay lúc này đây, nhưng vẫn không tránh khỏi giết mình, và tất nhiên là sợ hãi. ^^ Thôi thì đành ngậm bồ hòn làm ngọt, im lặng nghe nó xức xỉ để mong có một tương lai rạng ngời.

"Gọi tôi có việc gì vậy?" Tôi cười gượng "Ha, ha ha! Vợ không có ở nhà! Đang bận!"

Đúng như tôi dự đoán, cái tai của tôi lại được dịp tra tấn miễn phí -,- "Này! Cô có biết hôm nay là sinh nhật tôi không hả? Về ngay cho tôi, nếu không dù cô có ở chân trời góc bể tôi cũng tìm về mà xức đấy!"

Mặc cho tôi ăn nói rất lịch sự, nhã nhặn, rất biết điều ta đây nhưng hắn vẫn có thái độ cực kì khó chịu. Thôi được! TA cứ tức nước vỡ bờ như chị Dậu cho nhanh!

"Này! Anh đừng cậy anh là chồng tương lai của tôi mà lăm mồm nhá! Tôi chẳng sợ anh đâu! Có giỏi thì tìm tôi đi! Tìm đi! Tìm đi!" Tôi gần như hét lên với cái điện thoại, bao nhiêu tức tối, bực dọc chất chứa lâu năm xả ra hết cho bỏ tức

"Cô..." Hắn cắc cù, không nói được gì là nhiều cho lắm. ^^ Hắn mà biết tôi ở đâu thì chắc mọi việc không yên ổn đâu nhỉ! Rất may mà tôi đã ra đi không lời từ biệt

À! Mà khoan đã! nếu hắn biết được tôi ở đâu thì nguy lắm! Phải dặn thằng anh trai tôi giữ bí mật mới được!

Nghĩ bụng, tôi lập tức gọi điện cho ông anh thân yêu "A lô!"

Thằng anh tôi đáp lại tôi bằng cái giọng cụt lủn chẳng mấy cảm xúc "Gì vậy?"

"nếu chồng em nó có hỏi anh em ở đâu thì em cấm anh nói ghe chưa?" Tôi giả giọng ngọt như mía lùi, nịnh nọt nó.

"Thế mày đi để trốn nó, tao lại nói với nó mày ở đâu thì bằng hòa à?" Thằng anh tôi nói bằng cái giọng "mày ngu thật đấy" =.= Mặc kệ! Dù sao nó hiểu ý tôi là được rồi! có một người am hiểu mình (hoặc là am hiểu tất cả mọi người) ở bên cạnh, kể cũng tiện ra trò đấy chứ!

Đúng cái lúc mà tôi còn đang lăm lăm **** rửa cái thằng chồng chết tiệt ấy, và cười thầm trong bụng vì nó sẽ không bao giờ tìm thấy tôi thì một ai đó giạt giạt tay áo tôi.

Bố tổ! sướng cũng không được sướng, mà buồn cũng không được buồn. Tôi trừng mắt nhìn kẻ vừa phá bình niêm sung sướng của mình -0 Té ra là một con nhóc.

Nó nhìn tôi, cười ngây thơ vô (số) tội "Chị ơi, em bị lạc!"

Ya, nó bị lạc thì sao? BỘ tôi còn phải dẫn nó về tận nhà nữa hả? Tôi chưa giết nó là may lắm rồi Đâu phải lúc nào tôi cũng được vui sướng như vậy mà nó dám phá đám chứ.

Mà, khoan đã! Nó vừa gọi tôi là gì? chị á? Ý nó là... tôi là con gái hả? À! Mà tôi là con gái thật! À mà không! Tôi đang đóng giả là ông anh tôi, có nghĩa tôi là con trai cơ mà!

"Nhóc con! Chị là con trai cơ mà!" Tôi chu mỏ, trừng mắt nhìn nó.

"hahaha!" con nhóc ôm bụng cười "Chị là con trai? Thế thì đúng là con gái rồi!" Rõ khổ! Tại sao nó lại có thể sẫm soi kinh thế nhỉ? con này sau này chẳng cần làm con dâu đã biến thành mẹ chồng mất rồi! -,-

Tôi lừ mắt "Anh là con trai chính gốc em nhá! X-men, đàn ông đích thực!" Vừa nói, tôi vừa vênh cái mặt lên, để lộ rõ một chữ ĐẾU to đùng trên mặt.

"Rõ ràng là con gái mà!" Con bé chu mỏ "Anh xinh gái mà!"

Thế đấy! Anh xinh gái, có nghĩa là tôi xinh gái. Ok! Cái này thì tôi biết từ lâu rồi nhưng trong hoàn cảnh này, lời khen đó là hoàn toàn không thích hợp. Tôi nhìn con bé, quắc mắt "Là anh, anh, anh nghe chưa!"

"Nếu anh dẫn em về nhà thì em gọi là anh!" con nhóc cười tinh ranh Chẳng biết người đểu và ranh ma ở đây là tôi hay nó nữa. Phen này đúng là tôi bị nó trông dây vào mũi giắt đi rồi!

” Đi!” Tôi kéo tay nó, bước đi thật nhanh để mau chóng thoát khỏi cái cảnh này. Thực lòng tôi cũng yêu trẻ con lắm chứ bộ, nhưng trẻ con ranh ma thế này thì thà tôi ưa... thằng anh tôi còn hơn Ngây thơ như tôi không thể chơi với những con người như thế được!

Đây, cứ tính mà xem! mới đóng giả làm thằng anh vài ba bữa mà tôi đã lây nhiễm bệnh kiêu ngạo gắt gỏng độc tài, đến tôi còn không chịu nổi mình nữa, huống chi là những người xung quanh!

” Nhà em đây rồi!” Sau một hồi được con nhỏ kia dẫn đi chu du một vòng trái đất, tôi đã đến được nhà nó, ở ngay sau lưng vị trí ban đầu của tôi.

Điều này có nghĩa là tôi đã bị nó lừa cho đi lâu thật là lâu, trong khi chỉ cần quay lưng lại thì có thể đến rồi. Số tôi đến là khổ.

Tuy nhiên, đúng như tôi dự đoán, con bé này là con nhà giàu. Nó ở trong một căn biệt thự to to của to ấy chứ.

bấm chuông biệt thự một cách điên cuồng mà vẫn không có ai ra mở cổng, tôi đâm cáu gắt ” Này! Sao nhà nhóc không có ai ra mở cửa vậy?”

Con nhóc nhìn tôi, nó phụng phịu ” Ba mẹ em đi vắng rồi! Người giúp việc thì mấy hôm nay cho về quê hết, nên làm gì có ai ra mở cửa! Em có chìa khóa này!” NÓ chìa ra cho tôi chòm chìa khóa to ơi là to- tỉ lệ thuận với căn nhà của nó.

Ặc! nó định làm tôi chết vì uất sao? Với cái chòm chìa khóa này, và tí tỉ cái cửa cần mở, khi nào tôi mới có thể chạy thoát được khỏi nó đây?

” Chìa nào mở cổng vậy?” Tôi nhìn nó, cười hiền lành để ... dụ dỗ

” Em không biết!” Nó khoanh tay nhìn tôi ” Chị tự tìm đi!”

Thế đấy! Tại sao tôi lại giúp nó nhỉ? Tại sao? Tôi nhìn nó, cười một cái, rồi đặt cái chìa khóa vào tay nó ” Em ơi, em tự mở đi nhá! ANh về nhà đây!” nói xong, tôi nhanh chân chuồn thẳng.

” Oa oa!” Cái tiếng động chói tai vang lên ngay từ sau lưng tôi. Con nhóc chết tiệt đó đang khóc lóc âm ỉ ” Tại sao anh lại bỏ rơi em vậy? anh thật độc ác! mấy bữa đã không cho em ăn cơm rồi mà!” Nó càng được thể rống cái mồm bò của mình lên.

Thế đấy! Trẻ em thời nay thật kinh khủng! bọn nó có trí tưởng tượng quá phong phú. Tôi không cho nó ăn cơm? rồi bỏ rơi? Ồi cha mẹ ơi! Tôi còn không biết nó là ai nữa cơ mà!

” cháu ơi!” Một bà lão vỗ vỗ vai tôi

” dẠ!” Tôi quay lại, cười hiền lành

” Sao cháu bỏ rơi em vậy? như vậy là không tốt đâu! ^*%^*^&*^&” Bà ta xạc cho tôi một trận sống giở chết giở.

Thế đấy! Tôi căm thù trẻ em. Căm thù. Căm thù.

Lò dò đi trở lại, tôi khẽ cười, cầm chìa khóa trên tay và bắt đầu công việc mở cửa với ước mong thoát khỏi quả bom nổ chậm kia.

Một chìa. Hai chìa. Ba chìa. Không được. Bốn chìa. Năm chìa. Sáu chìa. Không xong. Bảy chìa. Tám chìa. Chín chìa. Mười chìa. Cuối cùng thì đã xong!

Tôi sung sướng đẩy cái cổng thật mạnh, bước vào cuối cùng thì tôi sắp được về nhà rồi!

” Chị ơi! Mở cổng nhà của em đi!” Con nhỏ giật giật gấu áo tôi.

Cái gì vậy hả trời? Tôi đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của nó. Đó là một căn nhà 3 tầng được xây riêng biệt.

Cha mẹ ơi!

Tiếp tục mở. hì hục. hì hục. hì hục. -,- Mở được cái cửa ngoài cùng.

Tiếp tục. Tiếp tục. Tiếp tục. Tiếp tục.

Và cuối cùng thì đã mở được cửa nhà Tôi càng ngày càng phục tôi rồi đó! Chắc sau này tôi làm đạo chích quá trời! ^^

” Chị! Cửa phòng em nữa!” nó lại giật giật gấu áo tôi. chết tiệt! Thế này thì hỏng cái áo mới của tôi chứ chẳng đùa.

Tuy nhiên, không nên dây dưa, không nên động chạm tới con nhỏ này. Chỉ một lần bị nó chơi xỏ mà tôi tổn đến già rồi!

Tôi lon ton đi theo nó với một tâm trạng rất.... rất....

Sau khi vật lộn với hàng ngàn, hàng vạn những chiếc chìa khóa, cánh cửa cuối cùng cũng đã hé mở.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hí hửng bước xuống cầu thang để chuẩn bị về nhà.

” Cóp!” Cái đầu bé nhỏ của tôi đâm sầm vào một người nào đó đang đứng chắn giữa cầu thang.

Tôi tức giận ngẩng mặt lên, giương đôi mắt đỏ ngầu như dọa ma kẻ đối diện. Tuy nhiên, hình như người mà tôi vừa đâm vào có quen biết với tôi. -,- VẬT tôi không nhớ đó là ai.

” Thái Vũ à, sao cậu lại ở đây vậy?” Giọng nói vang lên, có chút chế giễu ” Không phải đổi nghề làm đạo chích rồi chứ?”

” Chị ấy là khách của em!” Con nhóc ban nãy vừa hành hạ đứng ra giúp đỡ tôi. -,- Nhưng công giúp đỡ của nó bằng không, khi mà nó vừa gọi tôi bằng chị.

Tôi quay ra, nhìn nó như muốn phanh thây ” Đã bao nhiêu lần rồi? là anh, nghe chưa? Là anh!”

nhìn thấy cái thái độ ” ngầu chết đi được của tôi“, nó có vẻ hơi chùn ” anh ấy giúp em mở cửa mà!”

” Nhưng mà em không sợ đó là kẻ gian à?” Cái tên đáng ghét có gương mặt trông quen quen đó ngênh mặt nhìn tôi.

Gian? Kẻ gian? ” Ý cậu tôi là người xấu?” Tôi trừng mắt nhìn hắn ” Đây! Về soi gương đi nhá! Đừng có mà ngĩ bụng ta ra bụng người! Đúng là cái làm ơn rước họa!” Tôi bĩu môi, đi xuống, không quên đập vào vai cậu ta một cái thật mạnh cho bõ tức.

Mà quái nhỉ, cái tên đó rốt cuộc là ai mà quen thế cơ chứ!

END CHAP

7. Chương 7 : Khi Mà Kẻ Thù Trở Thành Ân Nhân.

” Mà anh là ai vậy?” Tôi quay lại, hỏi người đối diện sau khi đã định thần rằng chắc chắn mình có quen hắn (tất nhiên là vẫn không nhớ đó là ai)

” Cậu quên nhanh vậy sao, Thái Vũ?” Hắn ta khẽ thở dài, ghé sát vào mặt tôi ” Tôi là Thiên Huy, người mà cậu mới làm quen sáng nay đó!”

” A!” Tôi thốt lên đầy cảm thán ” Hóa ra là cậu hả? Thảo nào trông quen quen!”

Chẳng biết sao nhưng cái thái độ cao ngạo ngông nghênh mà tôi cố tình khoác lên cho giống ông anh biến đi đâu mất tiêu. Tôi cười toe toét toe toét, và khi nhận ra rằng mình đang làm một việc rất ngu ngốc thì có lẽ cũng đã quá muộn rồi.

” Cậu nhìn tôi gì vậy?” Tôi trừng mắt nhìn Thiên Huy ” Có gì vui mà nhìn?”

Cậu ta đưa tay, xoa xoa cái cằm nhẩn thín của mình ” Cậu, trông càng ngày càng giống con gái rồi đó!”

” Thế hả?” tôi cười ngu ngốc. À mà không! Lúc này không thể cười thế được! Nụ cười vừa thoát ra đã bị kết thúc một cách nhanh gọn, và thay vào đó là nụ cười nửa miệng quen thuộc của thằng anh tôi ^^

"Ừ! nói vậy thôi!" Thiên Huy nhìn tôi bằng ánh mắt đỏ ngầu như dọa ma (đúng cái kiểu tôi vừa dọa cậu ta). chẹp! lúc tôi dọa cậu ta thì tôi chẳng sợ gì cả, mà khi cậu ta dọa tôi thì sao da gà da vịt nổi hết lên thế này hả trời?

" Cậu... làm cái trò gì vậy? Sao... sao lại nhìn tôi bằng cái ánh mắt ấy?" Tôi nhìn hấn, run run nhưng vẫn giữ cái thái độ bất kham cho ra dáng.

" pặp!" cậu ta bóp cổ tôi (chỉ hơi chặt thôi! Tôi chưa chết đâu ^-^) " Cô không phải Thái Vũ. Rốt cuộc cô là ai?"

" Cái gì mà Thái Vũ? tôi là tôi chứ tôi là ai?" Tôi phùng phùng tức giận. Cái kiểu vừa tra tấn vừa khảo cung này làm cho tôi thấy khó chịu và mất tự do kinh khủng.

" Nói dối!" Hấn nhìn tôi, hầm hè, vừa nói vừa đập bôm bốp vào cái đầu tôi. Cha mẹ ơi! Tại sao từ khi hai người để con ra đến giờ, hai người chưa đánh lần nào mà toàn để cho cái bọn vô nhân tính, độc ác nó đánh con vậy hả trời ?Hết thằng anh, thằng chồng, rồi lại cái thằng trời đánh này nữa!

" Có khai ra không? Cô là ai?" Bàn tay hấn càng lúc càng siết chặt vào làm cho cái cổ nhỏ bé của tôi đau hơn bao giờ hết. 0-0 Tôi đang liên tưởng tới cảnh hấn bẻ cổ tôi cái ngoéo một cái, như bẻ một cái thước kẻ vậy.

Ôi trời ơi! Với tên này không thể nhẫn nhịn được!

Cầm chặt cổ tay hấn, tôi run run " Bo...bỏ... bỏ... tay... r.... ra đi!" Tuy vậy, cái cổ của tôi vẫn không được tha " Khi nào cô nói thì tôi bỏ!"

" Tôi nói! tôi nói!" tôi vội vàng kêu toáng lên như một con rối. Có ai muốn mình bị bẻ cổ không hả trời? Ở gần những người bạo lực, tôi tin họ dám làm cái truyện đó lắm chứ bộ!

y như rằng, hấn buông tôi ra, không quên đập thêm một cái nữa vào đầu tôi " Nói mau!"

Giương đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận nhìn hấn, tôi vênh mặt lên như thể "chị không nói đấy, làm gì được chị!" Can cái tội hấn dám đánh tôi đau như vậy. -,-

" Nói!" Hấn gần như hét ra lửa.

giật mình, tôi lắp ba lắp bắp " ờ thì... nhưng... anh... phải nói cho tôi.... anh... với Thái Vũ.... là gì của nhau đã!"

" Là gì liên quan gì đến cô!" hấn trừng mắt nhìn tôi như đe dọa " Đừng hòng đánh trống lảng nhe em! Anh bẻ cổ chết bây giờ!"

Nuốt nước bọt cái " ực", tôi bắt đầu trình bày " Việc tôi đóng giả là anh Vũ là bí mật, vì thế chỉ tùy đối tượng mới được biết chuyện này. Vì thế anh phải nói anh là ai, và vì sao anh biết tôi không phải Thái Vũ"

Hấn khoanh tay đứng trước mặt tôi, mắt vẫn nhìn vào mặt tôi chăm chăm như thể đe dọa " mày lừa anh mày chết đấy em ạ!" " Thế một kẻ không nhận ra bạn nỗi khổ của mình, còn đi dần mặt nữa thì có thể là bạn tôi không?" Đó là câu trả lời của hấn.

Rút cái iphone ra, tôi bắt đầu phone cho thằng anh chấy rận - kẻ đã không thêm nói với tôi rằng nó có một thằng bạn con chấy cắn đôi ở đây " Đợi tôi tí, để tôi xác định lại thông tin đã!"

Tên Thiên Huy quắc mắt nhìn tôi " cứ như là tôi nói phét thì cô sẽ thoát khỏi đây đấy!"

Hic! =.= Hấn nói cũng đúng lắm chứ bộ! Nhưng tôi nhất định sẽ không để bị hấn giết chết đâu, phải không? tôi võ công đầy mình cơ mà! 0-0

Niềm hi vọng của tôi là 100%. Còn 90%. 50%. Xep! -, 0%. rõ ràng là trong mọi trường hợp tôi đều bất lợi. Cứ giả sử (giả sử đã nhá!) tên này không phải bạn nỗi khổ của thằng anh tôi, thì tôi cũng chẳng làm được cái trò trống gì cả. còn nếu thế thật thì hay hơn ^-^ hi vọng là vậy.

Thằng anh chết tiệt vẫn chưa chịu nhận điện thoại. Tôi tức giận nghiêng rằng treo treo. Nó không biết là em nó đang phải sống trong hoàn cảnh khốn đốn thế nào hả?

” A lô!” giọng thằng anh uể oải không chút sức sống. Mặc kệ nó! chịu nghe là tốt rồi!

Tôi cười rõ tươi ” Anh có bạn nào là Thiên Huy ở đây không?” Tôi hỏi ngay vào vấn đề chính.

” Ờ có!” Thằng anh gật gù. Rồi im lặng, nó gần như hét toáng lên ” Nó phát hiện ra mày rồi phải không?”

” Ờ!” Tôi gật gù.

” Thế nó đã làm gì mày chưa? đánh, đấm, đá, túm tóc, tạt tai,...” Thằng anh tôi - một kẻ bạo lực - liệt kê ra hàng loạt những tính từ rất ” vui tai.”

” À chưa!” Tôi gật gù, chờ cho nó thở phào nhẹ nhõm rồi nói tiếp ” nó mới chỉ bóp cổ em gần chết thôi! Mà có nói thật không anh?”

Bên kia, có vẻ như thằng anh tôi vừa diễn xong màn ” chết đứng như Từ Hải“. tôi đoán nó đang vuốt vuốt cái ngực lép của mình ” Ồ! Cứ nói đi! nó là bạn thân của nah! Bảo nó giữ bí mật là ok!”

Tôi chẳng nói gì, cúp máy cái rụp và quay sang phía tên Thiên Huy ” Ok! Tôi sẽ kể cho anh!”

” Kể đi!” Cái tên chết tiệt đó vẫn giữ nguyên cái tư thế khoanh tay trước ngực, mặt mũi đờ đờ sát khí của mình. -,- Tôi mà có súng ở đây tôi cho 2 phát cho ngổm củ đềo lun, chứ cái loại con trai gì mà nhìn con gái như vậy? -,- Thật là mắt mặt đáng nam nhi toàn thế giới (mặc dù tôi không phải con trai nhưng cũng thấy nhục hộ)

Tuy vậy, tôi vẫn dần lòng ngồi kể tỉ mỉ từ đầu chí cuối vì không muốn cái cổ xinh đẹp của mình bị thương một chút nào ” Ờ thì tôi là Nhã An, em song sinh của bạn thân anh. Vì thằng chồng hứa hôn tôi nó ác quá nên tôi giả làm ông anh tới đây. Đây, chỉ có thể thôi! hi vọng anh giữ bí mật!”

Hắn nhìn tôi như thể ” thật không đấy?” rồi nhú mày ” ok! Tôi sẽ giữ bí mật! Nhưng với một điều kiện!”

” Điều kiện?” Tôi nhìn hắn, bật cười ” Điều kiện thì đi mà nói với anh tôi nhóa!”

” Bóp!” Một quả ổi con -,- ” Mấy bữa nữa tôi đi chơi, cô phải ở đây trông Tiểu Ân cho tôi!” Hắn ta trừng mắt nhìn tôi như kiểu ” cô cứ thử phản đối xem”

Ya, phản đối thì phản đối, chứ cái con nhóc Tiểu Ân gì gì đó có lẽ chính là con nhóc kia, và nó á? Tôi trông nó á? Thà chết còn hơn ” Tại sao tôi phải giúp anh?” tôi gân cổ lên cãi.

” BỐP!” Quả ổi đã to hơn được 1 cm” Vì nếu không cô sẽ chết với tôi! Tôi tin là cô không muốn ai biết cô là Nhã An, và bị lôi về nhà không thương tiếc! Có giúp không?”

Ánh mắt của hắn nhìn tôi như kiểu một xạ thủ đang nhắm bắn vào đối phương, và xạ thủ là ai, đối phương là ai thì không cần nói cũng đoán được. Tôi khẽ cười xởi lởi ” Nhưng sao lại là tôi chứ?”

” vì cô là con gái! Vả lại tôi không muốn tốn một đồng tiền nào cho việc thuê osin cả!” Hắn ta nói một mạch như thể hắn vừa mượn tôi làm osin khôgn công và ra lệnh cho tôi làm công việc tệ nhất có thể. Đúng là cái đồ keo kiệt! Tiền mượn osin mà cũng tiếc. -,- Đúng là bạn con chấy cắn đôi của thằng anh *** tài nhà tôi có khác.

Bố tổ! Sao đời tôi khổ thế nhở?

” Cô phải biết ơn tôi vì tôi đã giữ bí mật cho cô đấy!” hắn ta không quên nói thêm một câu gây shock nhất thời đại.

Vâng! Quả thực là tôi rất biết ơn hắn! biết ơn nhiều lắm! Biết ơn đến độ nếu bây giờ có ai muốn giết hắn hộ tôi thì có tán gia bại sản tôi cũng cho hết tiền người đó ^-^

END CHAP

8. Chương 8 : Bạn Thân ^-^

Đời tôi đúng là khổn khổ, tránh vỏ dưa gặp vỏ dưa, hết gặp ma rồi lại gặp quỷ. Quả thật là khổ!

Bây giờ một đại tiểu thư như tôi lại phải đi làm osin không công nữa chứ! Cái thằng chó chết ấy, nó thật chẳng nề cái mặt met của thằng anh tôi gì cả. Bạn bè với nhau mà vậy, thất đức quá trời!

Đúng cái lúc mà tôi đang tức đến độ sẵn sàng đánh chết đứa nào dám trêu ngươi tôi lúc này, thì cái iphone chết tiệt lại kêu ầm ỹ cả lên. -,-

Đó đích xác là cuộc gọi của thằng anh ***** của tôi. Chắc nó đang định hỏi xem em gái nó thê thảm đến thế nào đây mà!

Tôi hét vào cái điện thoại không thương tiếc ” A lô!”

Đầu dây bên kia, đáp lại là một tiếng ” Á” Đầy kinh ngạc, và một khoảng im lặng, chắc chắn là để thằng anh tôi ngoáy ngoáy lại cái tai vừa bị khựng bở của nó. ” Mày định nhát ma tao đấy à, con kia!” Thằng anh tôi đe nẹt.

” Này nhá! Em chưa xử anh là phúc lắm rồi đó! Đe nẹt gì mà đe nẹt!” Tôi vừa nói, vừa nhìn về phía xa xăm bằng ánh mắt ” nhìn vào chết người”.

” Nó làm gì mày ờ?” thằng anh tôi nói nhỏ hơn, chắc hẳn nó đang ăn năn, day dứt cũng nên.

” Osin! Osin, hiểu chưa hả? -,- Cả đời còn chưa phải làm việc nhà, nữa là làm osin!” Tôi tức giận hét càng lúc càng to hơn. Chỉ khổ thân cái màng nhĩ đáng thương của thằng anh tôi. Mà mặc xác nó! Sao nó không nói với tôi là thằng bạn nó rất nguy hiểm để cho tôi cao chạy xa bay nhỉ?

” A! Mày làm tai tao đau ơ là đau! Tao biết ngay kiểu gì cũng như vậy! Nhưngn mày phải chịu đựng, hiểu không? THằng chồng mày đang điên tiếp đi lung sục mày khắp nơi. Nó mà tìm thấy mày, chắc nó đồ sát chứ chẳng chơi” Thằng anh tôi bắn một loạt ngôn từ sắc mùi chết người để đe dọa tôi, và cuối cùng kết chặn một câu ” Vì thế mày phải chịu đựng”

Dạo này nó ăn nói có văn có vẻ nhỉ! Lại còn biết cách phân tích, kết luận như một nhà văn cơ đấy! Tuy thế, nỗi đau của tôi vẫn chưa vơi đi phần nào.

Thà làm osin còn hơn là làm thầy ma, xác chết. Ok! Tôi khôngn có sự lựa chọn nào khác. ” Vâng!” Tôi đáp lại thằng anh, kèm theo những tiếng thở dài đến não ruột

” Sorry nhưng thằng đó nó đã định làm gì thì tao cũng không can được nó đâu!” Giọng thằng anh tôi cũng chẳng có gì vui vẻ, nhưng nghe nó nói mà tôi thề là khi nào tôi về tôi sẽ bóp chết nó ấy chứ! Ý nó là tôi vô phương cứu chữa, rằng là nó không thể hoặc không thêm giúp tôi chứ gì? Thằng này càng ngày càng đều. À mà không! hình như là càng ngày suy nghĩ của tôi càng sâu sa hơn!

Vừa vác được cái xác về đến nhà thì tôi đã bị thằng Khánh chặn lại ngay ở cửa. Nó trừng mắt nhìn tôi như thể chuẩn bị ăn tươi nuốt sống vậy

Tôi lấp ba lấp bắp ”Cái... Cái gì vậy?”

” Bóp!” Một quả ối ” Ai ày đi lung tung hả? -,- Bộ mày muốn chết sao? Tối nay tao phải đi xem mắt, đêm qua tao bảo mày đi cùng tao rồi mà!” Thằng Khánh xạc cho tôi nguyên một đoạn văn bản dài của dài.

Ôi trời ơi! NÓ nói lúc ngủ thì có vừa nói vừa cho nổ bom tôi cũng không nghe thấy. Đã thế thì làm sao tôi biết được! Thằng này quá đáng hết chỗ nói!

Nhìn nó bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm, tôi buông một câu cộc lốc ” Mày xem mặt chứ tao xem làm gì! bộ mày điên à?”

” Điên?” Nó trừng mắt nhìn tôi, và ... ” Bóp!” BOnus thêm một quả ối nữa ngay bên cạnh cái quả kia.

Kinh nghiệm đau thương số 1: Không động đến những tính từ có ý nghĩa chỉ những người không bt như điên, thần kinh, chập, sốt, đao,....

” Rồi! Tao biết rồi! Mày bình thường! Nhưng tối nay, tao bận rồi, sorry nhá!” Tôi nhìn nó, cười đau khổ

” Bốp!” Một quả ổi nữa ” Tùy mày!”

Ya, vậy là trên đầu tôi giờ đã có nguyên một gia đình ổi. Nào là ổi ba, ổi mẹ, rồi lại ổi con Cái thằng chó chết này nó lại chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì mới khốn cơ chứ!

Tối, thằng Khánh đi xem mặt sớm, thành ra chỉ có tôi ở nhà. Mà tôi thì lại không thích cho lắm, nên quyết định ra ngoài đường đi chơi.

” Chị ơi, cho em cái bánh chocolate!” Tôi cười rõ tươi với chị chủ cửa hàng bánh và chờ đợi. chẹp! Cửa hàng bánh này có mùi bánh thơm quá! (Cửa hàng bánh không có mùi bánh thì có mùi gì)

” Cửa bạn nè, Thái Vũ!” Một cô bé hiền lành, khá xinh xắn với cái kính cận dày cộp nhìn tôi ngại ngùng. Ồ! Thì là nhìn Thái Vũ!

Tôi khẽ cười ” Cảm ơn bạn!”

Trong giây phút ấy, tôi nhận ra: đây chính là người con gái mà tôi cần

” Bạn gì ơi! Cho tớ gặp bạn một lúc được không?” Tôi nhìn bạn ấy, khẽ cười (tất nhiên là không dùng điệu cười bỉ ổi của ông anh rồi!)

Cô bạn nhìn tôi, mặt đỏ lựng lên như một trái cà chua (rõ khổ! Con gái vậy là dễ bị bắt nạt lắm đó!)” Ồ! V.... Vâng!”

” Tớ có chuyện muốn nhờ bạn!” Tôi khẽ cười ” Bạn ngồi xuống đây đi!” chỉ vào chiếc ghế đối diện.

Cô bạn ngồi xuống, nhìn tôi trân trân như kiêu ” cậu có gì muốn hỏi tớ hả?”

Tôi uống một ngụm cacao nóng, và bắt đầu câu chuyện ” Bạn chỉ ngồi im, và nghe tôi nói thôi nhé! Thực ra tôi không phải Thái Vũ. Tôi là em gái song sinh của anh ấy! ^-^ Tôi ở nhà bị bắt cưới một người rất đáng ghét. Hết suốt ngày đánh tôi ,hành hạ tôi. Chính vì thế mà tôi đã trốn ra đây!” Tôi bắt đầu thi triển tài nói phét thành thần của mình ” Bạn là người duy nhất biết được bí mật này, nên bạn hãy giữ kín cho tôi nhé!”

Cô bạn nhìn tôi không chớp mắt ” thế sao bạn lại nói với tôi bí mật đó vậy!”

Yeh, đúng ý mà tôi cần ^-^. Như vớ được vàng, tôi nói liền ” Uhm.. tớ muốn kết bạn với bạn!” và không quên bonus cho cô bạn một nụ cười toét cả miệng ra

” Vậy thì chúng ta sẽ là bạn! Thực ra,... tớ... tớ... hâm mộ anh bạn từ lâu lắm rồi!” Mặt cô bạn càng lúc càng đỏ hơn.

chẹp! Tôi chỉ gật gù ra vẻ hiểu chuyện chứ trong bụng thì ắt hẳn là đang nghĩ ” cái loại người như anh ta mà cũng được hâm mộ á? Qe! -,- Nó mà biết ổng thực chất như thế nào thì chạy xa 3 km ko dám ngoái đầu lại!”

” Vậy chúng mình làm bạn thân nhé!” Tôi đưa tay ra trước mặt!

Cô bạn thoáng chút bối rối, nhưng rồi cũng cầm lấy tay tôi, bóp nhẹ. yeh! Con mồi đã cắn câu! ^-^ tôi không có ý lợi dụng cô bé này đâu! Là tôi thích cô bé ấy thật lòng đấy (thích theo kiểu một người bạn thôi, không có pê đê đâu à nha!)

Vậy là kế hoạch có một cô bạn gái (bạn là con gái) đã hoàn thành. Phen này tôi cứ gọi là ở lại đây dài dài!

END CHAP

9. Chương 9 : Khi Công Chúa Đi Làm Thêm

Mới sáng sớm, bước vào lớp học, tôi đã phải đập cửa đau hết cả chân, y như ngày hôm qua chẳng biết cái chuỗi ngày đau khổ này nó có kéo dài mãi không nhỉ?

Số tôi thật là khổ! Bây giờ bỗng dưng tôi muốn về nhà. Không đâu bằng nhà ta mà! Ở mỗi nơi lại thấy một nỗi khổ mới.

Mà kể cũng lạ. Sao cái hôm tôi nói chuyện với thằng chồng tôi lại mạnh mẽ thế nhỉ? bây giờ thì chết là cái chắc rồi!

Mệt mỏi nằm rạp xuống bàn, ngủ khì, tôi chẳng buồn than thở nữa. đời tôi kiểu gì cũng tàn rồi còn đâu mà than với chẳng thở!

" THái Vũ!" Đúng lúc tôi đang say giấc nồng thì một vật thể không xác định nào đó lia thẳng vào đầu tôi.

" Thằng nào đánh thức tao dậy vậy hả?" Tôi tức giận nạt nộ bọn cùng lớp. Vì tôi là đại ca (thằng anh tôi là đại ca) mà ^-^

" Thằng này đấy!" Giọng nói dữ dằn vang lên, đầy sát khí. " Đã ngủ trong giờ còn dám hỗn láo với giáo viên nữa! Cậu lên bảng làm bài này cho tôi!" Ông thầy giáo lia cái nhìn chẳng mấy thân thiện về phía tôi.

Nhìn cái đề bài trên bảng, tôi khẽ nhếch mép cười " em không có biết!" -,-

Thực ra cái bài này có nhầm mắt tôi cũng làm được. Nhưng vấn đề là thằng anh tôi. Nó làm được tôi chết liền à! Vì thế, đã làm thì làm cho chót. Tôi sẽ vờ như mình không biết, ăn vài con ngỗng tròn trĩnh, còn hơn là bị thằng chồng bạo lực kia đồ sát.

" Cậu giỏi lắm, 2 điểm!" ông thầy nhìn tôi bằng ánh mắt tên lửa đạn đạo hạt nhân. khiếp! Giáo viên gì mà khiếp thế nhỉ?

Nhìn tôi chán chê, ông tay quay lên bảng " Bài này chúng ta sẽ giải bằng phương pháp ^%***%\$\$\$&#%^&%"

Nói! cứ nói đi! BỐ TỔ! cái loại thầy giáo mà còn giải sai nữa! Chờ ông ta ngưng lại, tôi bắt đầu nhảy vào mồm ông ta ngồi như một con cóc cụt " thầy ơi, bài này phải giải theo

\$^

#\$^\$%^%\$\$\$&#%^&*"

" O!" Ông ta tròn mắt nhìn tôi, rồi nhìn lên bảng " xin lỗi tôi nhầm!"

Tôi nhếch mép cười Chắc sau này tôi làm giáo viên được ấy nhỉ!

Oái! Sao nóng gáy vậy? -,- Tôi có cảm giác... bất an.

" Sao em biết cách làm vậy?" Ông ta quay xuống hỏi tôi.

Yeh! Tôi bảo tôi không biết, và tôi nêu ra trọn vẹn cách giải Thử hỏi có ai ngu như tôi không? Cái bọn cùng lớp nhìn tôi như thế " cái gì? sao đại ca giỏi vậy?"

Thật là....

A! Có cách rồi!

Tôi khẽ nhìn ông ta, cười nhếch mép " Bài này trong sách giải có mà thầy!"

" Vậy thì em cứ giữ con 2 của mình đi!" Ông ta trừng mắt nhìn tôi " cứ tưởng sau một năm khá khẩm lên"

Hè hè! Phải thể hiện bản chất mới được! Ông ta vừa quay lên, tôi đã nói leo ngay " Thầy ơi! Giang sơn dễ đổi, bản chất khó dời. Nếu em mà giỏi vậy, chắc giờ thầy đã đi làm giáo sư tiến sĩ rồi chứ còn làm một ông giáo quèn hả?"

" Em... Em.mmm" Ông ta quay xuống, nhìn tôi căt cứ. Bên cạnh, một vài đứa bạn đang nhìn tôi, bùm miệng cười.

Yeh! Một tiết học yên ổn!

Giờ nghỉ trưa, tôi khệ nệ ôm một khay đầy thức ăn ra cái bàn đẹp nhất của khu nhà ăn (bàn dành cho VIP đấy ạ!)

Ngồi ăn mà chẳng có gì là ngon miệng cả. Bọn con gái cái trường này nhìn thấy tôi ăn mà cứ lượn lờ như con tò vò xung quanh rồi bắt chuyện, đồ đưa làm tôi mệt chết đi được. Bộ bọn nó là ruồi, là nhặng hay sao vậy hả trời?

"Chào anh!" Một giọng nói vang lên, điệu chảy dớt, làm cho tôi không khỏi rùng mình.

"hì hì! Chào em!" Tôi quay lại, nhìn cô bé với bộ quần áo hồng lòe loẹt và cái giọng nói không - lẩn - vào - đâu- được

"Em ngồi cùng bàn được không?" Nó hỏi tôi như thể "anh sung sướng nhá!Được ngồi cùng bàn với em". Chẳng biết sung sướng hay khổ nữa!

tôi khế nhếch mép "xin lỗi, bàn này đã có người ngồi!" rồi quay ra ngó xung quanh xem có ai hợp lý để vớt vào ngồi chung với mình không.

"Ai vậy anh?" nó tra hỏi tôi như thể tôi đang nói phét (thì đúng là nói phét mà!)

"Bạn anh!" tôi cười cắc cù.

"SAo em không thấy ai vậy?" nó vẫn tiếp tục tấn công dữ dội. BỐ TỔ! Nếu là thằng anh đã man của tôi thì nó có cho con này một cái tát nẩy lửa không nhĩ? À không! Quên mất! anh tôi nó đào hoa!

Đúng lúc ấy, vị cứu tinh của đời tôi xuất hiện. "Thư à! ở đây!" Tôi vẫy vẫy tay, gọi Thư.

Thư nhìn thấy tôi, hơi ngại ngùng nhưng rồi cũng bê khay đồ ra.

"Tạm biệt em!" Tôi vẫy vẫy tay với con bé vẫn đng đứng như trời trồng, chẳng có vẻ gì là muốn rút lui cả.

Nó nhìn tôi, ngúng nguẩy quay lưng bước đi. Rõ ghét!

Thư ngồi xuống, cười "Chào bạn, Nhã An!"

"Này! Đừng gọi tớ là Nhã An! Gọi là Thái Vũ được rồi!" tôi cười thật tươi

Thư khế cười mỉm, rồi bảo "bạn ăn đi! Lát vào học sớm!"

Nếu bạn hỏi Thư là ai, thì xin trả lời ,đó chính là cô bạn thân duy nhất của tôi- người mà tôi đã gặp ở tiệm bánh đó! ^^ Bạn ấy rất hiền lành, và nói chung là tốt.

Trong muôn vàn những đứa con gái dò đưa, cò kéo thì đó là người duy nhất mà tôi có thể chơi VẢ lại, bạn ấy cũng rất biết giữ bí mật nữa! ^^

"Ế! Sao bạn ăn ít thế?" Tôi nhìn vào cái khay gần như trống không của Thư.

Thư nhìn tôi, cười "à! mấy ngày hôm nay tớ ốm, không đi làm thêm được, kẹt tiền quá!" Cô bạn gãi gãi đầu, trông dễ thương chết đi được.

Đã ốm lại còn ăn ít nữa, khổ thân thật! Nghe kể nhà bạn ấy nghèo ,phải đi làm thêm để trang trải cuộc sống. Tôi phải giúp bạn ấy thôi!

nghĩ bụng, tôi đẩy cái khay đầy ứ ự của mình cho bạn ấy "Bạn ăn đi! Dạo này tớ bỗng dưng béo quá nên phải ăn kiêng" tiện thể giật luôn cái khay của bạn ấy ình.

"này! Cậu không phải làm thế với tớ đâu!" Thư khế cười "tớ không muốn lợi dụng cậu!"

"Không sao!" Tôi vẫy vẫy tay "Khôgn sao! coi như đây là công tớ nhờ cậu!"

"Nhờ?" Thư trố mắt "cậu nhờ gì?"

"Ồ thì..." Tôi nhờ cái gì nhĩ? À! Nhờ! Đúng rồi! Nhờ! "Nhờ cậu xin cho tớ làm thêm cùng cậu đó! Trước giờ chưa từng làm thêm. Giúp tớ nhé!" Tôi nhìn cô bạn, ánh mắt chân thành.

” tưởng gì! chiều này tớ đưa cậu đến đó!” Thư khẽ mỉm cười, xẻ đôi cái khay to ra cho tôi một nửa ” Ăn chung nhé!”

” Ờ!” tôi mỉm cười. Đúng là một cô bạn tốt!

END CHAP

10. Chương 10 : Vừa Đi Làm Thêm Vừa Làm Osin. Omg! Is That Life?

Đúng như tôi nhờ vả, cuối giờ Thư dẫn tôi đi xin việc thật Trời ơi! Biết thế tôi sẽ tìm ra một lí do gì đó hay ho hơn thì có phải là đã không thể thăm thể này không?

Mặc dù là một kẻ rất ki bo kệt xỉ, rất tiết kiệm tiền (thế mới có tiền để cho vay chứ đâu như thằng anh tôi) nhưng cả đời tôi, việc đi làm thêm vẫn là một việc không tưởng, đặc biệt là việc làm bánh - việc chủ cửa hàng vừa giao cho tôi.

Cái gì chứ ăn bánh thì tôi sành lắm! Chỉ cần bánh bị pha lẫn một chút gia vị thôi là mấy bà chủ cửa hàng cũng sẽ bị tôi làm cho sạt nghiệp luôn rồi . Ăn bánh thôi cũng đủ thấy... ớn rồi, bây giờ lại còn làm bánh nữa chứ! Thật là khổ hết biết!

” Thư nó sẽ giúp em làm bánh! hai đứa cùng làm mà!” Chị chủ quán nhìn Thư, cười hiền lành.

Oải thật! Tôi nuốt nước bọt cái ” Ực!” rồi lon ton đi theo Thư.

” Muốn làm bánh, phải có bột, rồi trứng, rồi đường, rồi gia vị, rồi những cái gì trang trí thêm, cả kem nữa!” Thư vừa giới thiệu vừa chỉ chỗ quanh phòng ” Vị trí mấy món đồ đó tớ để xung quanh, cậu quan sát cho kĩ vào!”

Tôi nhìn Thư, thăm ngưỡng mộ. Trứng gà - cái thứ mà tôi cứ ngỡ chỉ có thể luộc lên hoặc ốp la mà ăn thôi, bột mì - cái thứ mà tôi chẳng bao giờ quan tâm đến vì không biết là nó có thể.... ăn được, đường, cái thứ mà tôi vẫn thường bỏ thêm vào tách trà chiều,... Không ngờ những thứ đó lại có thể tạo nên một chiếc bánh kem ngon lành. Thật là không ngờ, không ngờ! Và tôi, tôi chuẩn bị trở thành một nghệ nhân làm bánh bắt đầu từ đây. Không chừng tôi làm ngon quá, sau này lại trở thành đầu bếp có hạng trên thế giới thì ngại chết

” Ê! Bạn sao vậy?” Thư gõ gõ vai tôi, cắt ngang dòng mơ tưởng của tôi ” Nhiệm vụ của chúng mình chỉ là trang trí thôi. Bạn không cần lo đâu!”

Tôi gật gù nhìn cô bạn ” thế cậu cầm cái gì đây?” trở vào cái gói giấy ni lông cuộn tròn, bên trong có một chất gì đó màu trắng ” Cái gì vậy? Bộ thuốc đánh răng, hay thuốc sát trùng?”

” HỒ?” Thư nhìn tôi kinh ngạc ” đây là kem trang trí bánh mà! Bạn không biết hả?

” kem trang trí bánh hả? Đúng là tôi không biết thật. Tuy vậy, tôi có thể ngu ngốc trước mặt ai thì được, chứ với Thư thì không.

tôi khẽ cười ” À! biết chứ! Nhưng mà bình thường tớ thấy nó có in hình cơ!”

Thư ” à ” lên một tiếng, rồi khẽ cười ” cái đó là đồ cao cấp, chúng ta không có xài cái đó! Nào! Giờ bạn coi tôi làm nhá!”

Trang vừa nói, vừa lôi ra một cái bánh và bắt đầu bóp kem ở trong ra, trông thật đẹp mắt. Trông cái này hay hay!

Nghĩ chắc cũng dễ, tôi cầm cái gói đó lên, chọn một chiếc bánh kem khác làm đối tượng, và bắt đầu bóp. Quái! Sao kem không ra vậy? Tôi cầm cái gói đó lên, lật thử đầu kia xem tại sao kem mãi không ra.

Chưa được. Vẫn chưa được. Chưa được. Vẫn chưa được. Chưa được.

Vẫn chưa ra. Bóp mạnh nữa coi! Tức quá! Cái gói kem này nó chơi đùa tôi hả? Mỗi ngày đầu đi làm mà đã.... Aish!!!!!!

” Phụt!” Dòng kem xinh đẹp cuối cùng cũng tuôn ra, nhưng tiếc là nó hạ cánh không đúng chỗ. Cái mặt tôi vô tình trở thành cái bánh kem di động

Thư nhìn tôi, bụm miệng cười ” Bạn phải bình tĩnh chứ!”

Vừa cầm cái khăn cô bạn đưa cho lau mặt bằng thái độ hậm hực, tôi tức giận gạt gạt, lau lau mấy cái thứ kem nhũn nhũn kia ra. Nếu đây là sữa dưỡng da thì tôi có thể chịu đựng được đó, nhưng rất tiếc nó lại là kem làm bánh - một thứ đầy đường, và tôi tin là nếu tôi không lau nhanh, có thể bọn kiến sẽ xây tổ trên mặt tôi cũng nên

Đúng lúc đó, cái iphone chết tiệt lại reo lên ầm ỹ.

” A lô!” tôi hậm hực nhắc máy, chẳng thèm xem đứa nào đang gọi ỉnh nữa.

” Mà đang làm gì đấy? sAo tao gọi về nhà không được?” Át hẳn là thằng anh của tôi - cái đứa đã gián tiếp hại tôi lâm vào tình cảnh thảm hại này.

” Đi làm thêm!” tôi đáp lại cộc lốc.

” Đi làm thêm?” đáp lại tôi là một tiếng kêu chói tai. cái loại con trai gì vậy ta? Ngạc nhiên gì mà ngạc nhiên chứ? MÀ sao nó có cái kiểu ngạc nhiên như mấy đứa con gái với mấy bà bán hàng ngoài siêu thị vậy?

” Sao?” tôi đáp lại một cách xác xược.

” Không phải mày túm tiền đến thế chứ?” thằng anh trai giọng thương xót ” đừng bảo giờ mày cũng ăn chơi chác táng như anh nha!” Nó nói, giọng ngậm ngùi.

” Hâm! Không có đâu! làm cho vui thôi!” Tôi nói phét. thật là phục bản thân mình! Càng ngày tôi nói phét càng không biết ngượng ” Mà anh gọi chuyện gì vậy?”

” À! Anh muốn báo ày là thằng chồng mày biết mày ở đâu rồi! tuần nữa nó ra đó. Mày khôn hồn thì ở yên đó đi! Mày đi đâu nó chẳng tìm ra! Mày càng chạy, nó càng giết mày đấy chứ! Anh xin lỗi, anh chót nói!” Thằng anh tôi nói một tràng giang đại hải, và trước khi tôi hiểu ra nó vừa nói cái gì thì nó cúp máy cái rụp, tắt máy luôn.

Cái gì? Nó chót nói ra? Chót nói ra? Phen này chết chắc rồi!

MÀ khoan đã! Một tuần nữa cái thằng ác man đó mới ra đây mà! -,- Tôi cứ sống cho tốt đã!

Tôi cứ sống cho tốt đã!

Đùa! Làm sao, làm sao tôi có thể sống tốt cơ chứ, khi mà cái dao nó đang kề bên cổ? đời tôi đúng là bất hạnh quá mà! bình thường chưa làm gì nó, nó đã đánh rồi, bây giờ trêu trọc, xỏ xiên, thách thức nó nữa chứ! Phen này tiêu là cái chắc! Tiêu là cái chắc!

Đúng cái lúc mà tôi đang điên tiết thì cái iphone đáng ghét lại rung lên bần bật.

” A lô!” Vẫn không thèm nhìn xem ai gọi mình.

” A lô cái gì mà a lô?” Một giọng nói xem chừng có vẻ cực kì tức giận.

” Ai đấy?” Tôi hỏi ngây thơ như con bò đeo nơ khi nghĩ đến khung cảnh kẻ đang nói với tôi có thể chính là thằng chồng đã man tàn bạo vô nhân đạo của mình Nhịn đi, nhịn đi, nhịn đi!

” tôi đây, Thiên Huy!” Giọng hấn nói đầy vẻ bức bối.

Aish! hóa ra là hấn! làm hết hồn! Mà cái tên này gọi điện cho tôi có chuyện gì nhĩ? Tôi hást hàm ” có chuyện gì?”

Giọng bên kia có vẻ hơi bức bối ” NẦy! Cô ả nói với tôi thế hả, osin?”

Cái gì? hần vừa nói gì cơ? osin á? Tôi là osin của hần à? Ố ồ! tôi nhớ rồi! bây giờ thì không cần à nha!”
Bây giờ tôi không cần anh giữ bí mật nữa rồi, nên sr! anh tự đi mà thuê ô sin đi!” Tôi vừa ngênh mặt lên, nói vừa cười một điệu cười rất khả ố.

” Coi như tôi nhờ cô đấy! Con bé Tiểu Ân nó bảo nếu cô không đến, nó sẽ khóc đến khi nào cô đến thì thôi!”
Giọng nói có vẻ hơi chùng xuống chút ít.

Hê hê! kệ thôi! Tôi ngu gì mà rước hoạ vào thân! ” xin lỗi anh! nhưng tại sao tôi lại phải đi làm ồ sin cho anh nhỉ?” tôi nói rất nhẹ nhàng như trêu tức đối phương ” Bái bai!”

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên với công suất lớn và cường độ cực mạnh ” Này! Cô cần tôi đến đón cô, và dẫn cho cô một trận trời tã trước khi đến đây không?”

Hê hê! Xét theo khoa học mà nói thì tôi chẳng điều gì phải làm osin cho hần cả. Nhưng mà xét về khả năng của hần, có thể tôi sẽ bầm dập lắm! hần dám đánh tôi lắm chứ lại. Hu hu!Đời đến là khổ

” Thôi được! Tôi đến! tôi đến!” Tôi nói một cách nhẹ nhàng nhưng thật ra trong lòng thì đang có giông bão.

Huhu! Có phải trở về đây là quyết định ngu nhất của đời tôi không? Nào là bị đồ sát (thẳng chồng) , rồi bị chấn tiền (thẳng anh), rồi bị bắt nạt (hần và thẳng Khánh) , rồi là bị hành hạ (vẫn là hần và thẳng Khánh), rồi đi làm thêm (tự thân ngu dốt) và cuối cùng là làm osin nữa chứ! -,- Đây là cuộc đời của một con người, hay là của một con súc vật vậy hả trời?

Tuy trong lòng đau đớn nhưng không thể nói lên lời, bàn chân tôi vẫn mệt mỏi bước đi về phía căn nhà to vật của tên Thiên Huy đáng ghét.

SAu này lại còn phải đối mặt với Nhật Duy nữa. Còn gì là đời nữa đây?

END CHAP

11. Chương 11 : Cô Em Lắm Chuyện Của Tên Độc Tài

Vừa đến gần nhà của cái tên Thiên Huy đáng ghét thì cái màng nhĩ của tôi đã gần như rách ra vì một tiếng động (được xác định là tiếng khóc) to đến chói tai của con bé Tiểu Ân.

Khổ thân thẳng anh trai của nó Nghe khóc này giờ, thảo nào mà phải hạ giọng năn nỉ tôi.

” Kính coong!” Tôi còn chưa kịp bỏ tay ra cái chuông thì cánh cửa đã bật mở. Rõ ràng là đã chờ tôi từ lâu lắm rồi.

Nhưng... em mũi thân yêu của tôi vừa kiss cái cửa sắt to vật đó. Ôi, sau quá! Tôi nhăn nhó ôm cái mũi thẳng tắp sắp gãy của mình nhìn kẻ đối diện ” anh định ám sát ân nhân của mình đấy hả?”

Hần ta nhìn tôi, vẻ mặt ” hơi có vẻ” ăn năn ” cô mau vào đi! Ôi cái tai của tôi!” Hóa ra hần cũng không chịu đựng nổi rồi! Tôi mới đến còn không chịu được nữa là. Thôi, coi như là quả báo.

” Ê! Mà có thật tôi vào đó, nó sẽ ngưng khóc không?” Tôi quay sang anh ta, hỏi ngây ngô. Tất nhiên là phải hỏi trước để phòng trường hợp ngồi đó nghe khóc rồi!

” Không thể tôi kêu cô đến làm gì?” Hần khẽ cau mày, và.... ” Bốp!” Một quả ổi của hần dành cho ân nhân là tôi ” Cô bỏ ngay cái kiểu nghĩ bụng ta ra bụng người đi!”

” Cái gì mà nghĩ bụng ta ra bụng người?” tôi ôm cái đầu u lên một cục, nhìn hần hậm hực, cãi lại hăng say.

” BỐP!” Một quả ổi ở ngay bên kia. Ya, bây giờ tôi có hai cái sừng, sắp thành yêu tinh đến nơi rồi ” Lại còn không! Cô có dám nói là cô không nghĩ gì xấu cho tôi không?”

Tôi nhìn hần, đảo mắt quanh quất. Có thật không ta? Đúng là tôi cũng có nghĩ hơi hơi xấu một tí. Hơi hơi thôi nhá! Chả là tôi nghĩ hần gọi đến chịu trận chung cho vui Mà sao hần biết tôi nghĩ vậy nhỉ? Hu hu! Sao đời tôi khổ vậy?

” Thôi! Đi vào dỗ nó đi!” Hần quay sang nhìn tôi, nói gấp gáp ” Tôi không muốn khu dân phố kêu ca”

” Ờ!” Tôi gạt đầu miễn cưỡng, rồi lon ton đi vào phòng của cái con nhỏ Tiểu Ân đáng ghét kia. Sao lần nào nó muốn lôi cổ tôi, nó cũng khóc vậy trời? Lần trước là khóc ăn vạ, lần này là khóc để ức hiếp. Tôi thề khi nào mà tôi có cơ hội, tôi sẽ đấm cho nó to đầu ra vì tội dám hại tôi te tua bầm dập

” Chào chị!” Vừa thấy tôi, cái mồm đang ngoác ra khóc lóc của nó đã chuyển thành một nụ cười toe toét ” Lâu không gặp!”

” VẬng! Lâu không gặp!” tôi nhắc lại lời của nó. Cái con này nó là người hay quỉ mà thái độ nó lại thay đổi ghê thế nhờ? Ít nhất khóc xong nó cũng phải chấm nước mắt hay xì mũi hắt hơi chứ. Đằng này đang nước mắt nước mũi tèm nhem thành ráo hoảnh luôn được

” Biết em kêu chị đến đây làm gì không?” Nó nhìn thẳng vào tôi, hỏi ngây thơ. Chẹp! Tôi biết thì tôi đã lên đây làm gì? tôi đoán là nó muốn tôi làm cái gì đó không hay ho chút nào đâu! Tuy vậy, tôi không muốn nghe nó khóc, hay bị anh nó tra tấn. vì vậy mà tôi lên đây.

” Sao?” Tôi hỏi nó, cộc lốc.

” Kêu chị chơi búp bê với em đó!” Nó giơ giơ con búp bê hồng trên tay làm minh chứng. Cứ như là tôi không tin nó không bằng ấy!

À! Mà không tin thật! ngây thơ cụ như nó mà chơi búp bê á? Thật là khó tin! Nó chắc sớm làm cho tôi chết cười vì mấy cái lời nó nói ra mất

” Em ơi! chị hết tuổi chơi búp bê từ lâu rồi!” Tôi nhìn nó, dỗ dành ngon ngọt.

” Nhưng em muốn chơi với chị!” Nó lì lợm.

Lì, này thì lì này! Ta sẽ đấm chết người, đá chết người!!! Tôi dứ dứ nắm đấm trên tay, nhưng vẫn dỗ dành ngon ngọt (chắc mình đi làm má mì đưa bọn trẻ sang Trung Quốc quá) ” Xin lỗi, nhưng chị không có muốn chơi!”

” Chị phải chơi!” NÓ ra lệnh như thể tôi là osin của nó thật đấy

Này thì rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Tôi gằn giọng ” sao em không kêu anh Huy chơi với em đó!”

” Bốp!” há miệng mắc quai , cái tên mắc dịch đó đã đứng từ sau lưng tôi từ bao giờ, nhẹ nhàng tặng cho tôi một cái đấm vào giữa đầu. Bạo lực! Bạo lực quá! Hần gằn giọng ” Cô nghĩ tôi là ai mà chơi búp bê hả? Mau chơi với nó đi!”

” Không!” Tôi tức giận hét âm lên. Thật không thể nhẫn nhịn được nữa.

” Chị...” con bé Tiểu Ân nhìn tôi, mắt đầm lệ và... ” Oa oa oa! hu hu hu!” NÓ lại bắt đầu khóc lóc trợn đến là thảm thương. nhưng thảm thương nhất phải kể đến cái miệng nhĩ của tôi và khuôn mặt của hần.

Mặt của anh con nhỏ - hần- đã chuyển sang một màu đỏ tức giận. Miễn phí cho tôi vài cái cốc nữa để tôi có nguyên bộ sưu tập dòng họ nhà ổi trên đầu, hần lừ mắt “Cô liệu mà giỡn nó đi! Không cô chết với tôi” và đi thẳng xuống dưới nhà.

12. Chương 12

Nhìn con bé đang khóc lóc âm ỉ tôi đành nuốt nước bọt đánh ” ực” một cái, cầm con búp bê lên ” chào bạn! tôi là Anna!”

Chỉ chờ có thế, con nhỏ kia cũng cầm con búp bê khác lên ” Chào! Tớ là Minnie!”

Thế đấy! tôi biết vì sao hấn không thuê osin rồi! Vì có osin nào chịu nổi con nhỏ này đâu! VẬ hấn mà thuê osin, chắc phải thuê cả một công ty osin về, mỗi người làm 10’ cho con nhỏ này hành hạ dần.

Chơi với nó 1 tiếng mà tôi mệt bã cả người ra, đầu óc quay cuồng, mặt mũi tối xầm lại. Nhìn cái cảnh tượng thảm thương đó, tên Thiên Huy gỡ lòng từ bi dỏm ” để tôi đưa cô về!”

Vì mang trên mình dấu tích dòng họ nhà ổi của hấn nên tôi cũng phải đau đớn nói lời cảm ơn, nhưng thực ra trong lòng đang rửa thầm hấn.

Đàn ông con trai gì mà không biết dạy em, để nó ra nông nổi này. Mà có gì đáng nói đâu, nếu như người lĩnh mọi hậu quả không phải là tôi Đời bất hạnh.

END CHAP

13. Chương 13 : Thăng Chồng Độc Tài

Mới sáng sớm mà cánh cửa phòng tôi đã bị nã đạn đại bác ầm ầm. Rõ khổ! ngủ cũng không được ngủ!

Tôi tức giận mở cửa cái rầm, hét lên với người đối diện ” Cái thằng điên kia! Mà biết tao ngủ nướng mà! mới sáng sớm tinh mơ, gọi gì mà gọi?”

Oh yeh! không có tiếng trả lời. Chả lẽ thằng Khánh giờ nó lại sợ tôi đến độ á khẩu, nói không lên lời à? Chứng tỏ mình càng ngày càng đầu gấu.

Chậm chạp mở cái cặp mắt đang díp lại vì ngủ của mình ra, tôi nhìn chăm chăm vào người đối diện. Một người con trai cao, to ,rất đẹp, đang khoanh tay trước ngực ” Cô giỏi thật, Nhã An à!”

Dạ vâng, hình như là người này là thuốc bổ thần kì hay sao mà thay vì lúc trước mãi mới mở được cái cặp mắt gấu trúc ra, bây giờ thì mắt tôi đang mở to đến độ muốn rớt cả tròng ra . Tôi á khẩu, lắp ba lắp bắp ” Sao.... sao.... sao.... s.... s....s....” càng ngày ăn nói càng có xu hướng không thành câu thành chữ.

” Bốp!” Tiếng động không mong đợi, còn gì ngoài một quả ổi ” Mới đi có mấy ngày mà đã dám to mồm gào lên **** mắng tôi thế rồi!” hấn tức giận gắt lên.

Vâng! Chắc các bạn cũng đoán ra kẻ đang đứng ở trước cửa phòng tôi là ai. Không ai khác, hấn chính là Nhật Duy - chồng tương lai của tôi.

Sao bây giờ tôi thấy hấn với tên Thiên Huy ngỗ ngược kia giống nhau đến kì lạ Đều một loại ngỗ ngược mà ra mà!

Chẳng chờ tôi đồng ý, hấn đẩy cái cửa ra, và bước vào phòng tôi, nhìn dò xét ” Cô giỏi lắm! Sinh nhật tôi thì không đến dự, còn dám đe nẹt tôi. Cô muốn chết hả?”

Vì hấn gắt kinh quá, nên tôi phải thò đầu ra ngoài cửa, nhòm ngó lung tung rồi đóng sập cửa vào, hi vọng không ai biết hấn đang xuất hiện ở đây. May ra có cái tường cách âm này mới làm cho cái mồm của hấn bớt độc hại đi (so với những người ở phòng bên, chứ tôi thì vẫn thê thảm như thường)

” Sao anh lúc nào gặp tôi cũng đánh tôi vậy? Anh có biết anh độc ác lắm không?” Tôi nhìn hấn ầm ức, nước mắt mẹ nước mắt con long lanh trên khóe mắt Đây là thành quả của việc trông coi con bé Tiểu Ân đấy ạ!

Nhìn thấy điệu bộ giả nai của tôi, hấn có vẻ hơi chùn một tí (trúng ý rồi), nắm phịch xuống cái giường thân yêu của tôi, quăng cái ba lô to ơi là to xuống dưới chân giường. Xem chừng có vẻ rất mệt mỏi. Yeh! Một thế, không đánh tôi được rồi!

Ngĩ bụng, tôi bạo miệng hơn hấn ” Mà anh ra đây bằng cách nào vậy? Sao bảo một tuần nữa...”

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì hắn đã cắt ngang câu nói của tôi ” Thế cô đang định sắp xếp thời khóa biểu cho tôi đấy à? tôi lái xe ra đây suốt một ngày,mệt lắm rồi! Đừng để tôi sưng cồ lên!”

Tôi nhìn hắn, chun mũi. Cái tên trâu bò súc vật này thì biết gì là mệt! Sao cái lúc hắn đánh tôi không kêu mệt đi thì tốt biết bao

” Thế một tuần qua cô ở đây hả?” Hắn hỏi tôi, giọng khá nhẹ nhàng. Giờ con người lại lịch sự thế đấy

” Uhm...” tôi khẽ cười thầm trong bụng vì phen này đỡ bị ăn đòn, cười ngây thơ như con bò đeo nơ ” Thế anh sinh nhật vui không? xin lỗi vì tôi muốn ra đây chơi! Tại mẹ tôi chẳng bao giờ cho ra cả, nên lần này trốn!” Tôi nói phét một cách kinh hoàng (đến tự mình cũng phải phục mình quá chứ lại)

” Thế, sống tốt không?” Chưa bao giờ tôi nghe giọng hắn nhẹ nhàng đến thế.

Không kìm được lòng mình, tôi tiến lại gần, đưa tay lên, sờ vào trán hắn ” Thân nhiệt hoàn toàn bình thường. Có phải đi đường anh dính phải virus gì không mà ăn nói kinh thế?” chẳng biết sao tôi liều đến thế nữa

Mà kể tôi cũng ngu nhỉ! Hắn hiền vậy không sướng thì thôi, lại còn.... Nếu hắn mà nổi sung lên, ắt hắn tôi chết không toàn thây!

Tuy vậy, Nhật Duy chỉ tức giận gạt tay tôi ra ” Cô điên hả? Tôi bình thường! Chỉ là thấy cô sợ tôi quá, nên tôi quyết từ giờ sẽ tốt bụng hơn. Dù sao tôi sau này còn phải làm chồng cô nữa mà! Có gì còn phải hợp tác với nhau để cặp bồ nữa. Chỉ sợ lúc đó cô yêu tôi quá, không cho cặp thì chết!” Nổ! Nổ! Nổ! Lại bắt đầu nổ rồi!

Tôi cau có ” Anh nói phét nó vừa vừa thôi! Mà sinh nhật anh vui không?”

Nghe đến sinh nhật ,hắn giãy nảy lên như đĩa phải vôi ” Chẳng có gì vui cả!” rồi quay qua tôi” mà con ranh kia, quà tôi đâu!”

Nghe đến chữ quà mà mặt tôi xanh xám hết cả lại. tên này lúc nào cũng như trẻ con. Từ sinh nhật năm đầu tiên tôi gặp hắn đã bị đòi quà rồi. Nhưng vấn đề là mấy sinh nhật đó có quà, còn lần này thì quên bồng mất rồi.

” hi! Xin lỗi, nhưng...” tôi lúng túng, bẽn lẽn nhìn hắn đầy thăm dò.

Khuôn mặt đang hớn hơ hơi xù xuống chút xíu, rồi bắt đầu phùng phùng lửa giận như thể chuẩn bị bẻ gãy cổ tôi ” Cô dám?”

Nhìn thấy thái độ đó của hắn mà tôi hãi kinh khủng. Tự nhủ mình bình tĩnh, tôi vội xua tay ” Nhưng lần này là quà khác! Tôi sẽ đưa anh đi thăm thành phố, bao anh một tour miễn phí luôn!” Tôi nhìn hắn, tuôn một lèo như thể xốt một chữ thì sẽ chết ngay Mà có thể lắm chứ!

Hắn nhìn tôi, mặt đã khá hơn nhưng vẫn thoáng chút nghi ngờ “Tôi biết cô không có thật lòng chuẩn bị cái đó từ trước, nhưng tạm tha cho cô!Chiều đưa tôi đi nhớ chưa?”

Chỉ chờ có thế, tôi gạt đầu lia lịa ” Tôi hứa, tôi hứa!”

Cái tên trời đánh đó nhìn tôi một cái rần ớn, rồi lại nằm vật xuống giường. Xem chừng hắn mệt thật Càng tốt! hắn mệt thì không bắt nạt được tôi mà! May mà lần này mọi việc không tệ như tôi nghĩ. CỐ phải trời ở đây mát mẻ mà cái đầu hắn cũng bớt nóng đi không nhỉ?

May, may quá! Lúc đầu cứ tưởng hắn sẽ đánh tôi bầm dập, **** mắng tới tấp, rồi áp dụng một hình phạt kinh khủng gì đó cơ!

Đúng là thêm một tuổi mới nên con người cũng cứng chặc hơn nhiều chứ bộ! Cầu trời phù hộ cho con!

END CHAP

14. Chương 14 : Khi Hotboy Đụng Mặt

Buổi chiều, đúng cái lúc mà tôi đang mơ màng chuẩn bị đi chơi với Nhật Duy (thì lâu lâu bạn bè cũ đi chơi với nhau cũng vui chứ sao! Tiệt nhiên cảm những tâm hồn nổi mụn nhá!) thì có tiếng gõ cửa.

” Ai đó?” Tôi uể oải mở cửa, và phát hiện người đang đứng trước mặt mình là Khánh, với khuôn mặt rất hình sự.

Hắn nhòm vào trong phòng tôi, và ánh mắt lia ngay đến chỗ Nhật Duy ” Sao hắn lại ở đây? Mà biết tao không ưa hắn mà!”

Tôi khẽ nhếch mép, cười Ừ hay không thì có gì liên quan đến tôi? Đây là chuyện của hắn với ông anh thân yêu của tôi cơ mà! Tôi khẽ cười ” kệ tao chứ!”

Đúng lúc đó thì tôi cảm thấy người mình nóng nóng. đúng hơn là hắn - Nhật Duy - đã đứng sát vào tôi từ lúc nào (cứ như là tình tứ lắm) ” tôi ở đây với vợ chưa cưới của tôi, bộ có gì không ổn sao?” Nhìn cái điệu bộ nhờn nhờn của hắn cũng biết ngay là hắn không có gì là ưa thằng Khánh cả. Nói chung là hai đứa này không ưa nhau.

” Vợ chưa cưới?” Tiếng thốt lên đầy kinh ngạc của mẹ nuôi ” Con là Nhã An sao?” Bà nhìn tôi như thể con mắt chuẩn bị nổ ra vì không tin vào những gì mình vừa nhìn và nghe thấy

Nhìn bà, tôi cười méo mó rồi gật đầu ” Vâng, thực ra... con là Nhã An ạ!”

Nếu như bà phát hiện ra tôi sớm hơn, thì có thể tôi đã kể cho bà mọi chuyện rồi. Nhưng nhân vật chính lại đang ở đây nên tôi đành phải dùng tài xuyên tạc sự thật của mình thôi!

” dạ, vì mẹ con không cho đi, nên con đóng làm anh Thái Vũ ạ!” Tôi khẽ cười. Chết dở! Từ một kẻ ích kỉ chỉ nghĩ đến mình mà tôi lại nói phét thành đứa con hiếu thảo mới chết chứ

Mẹ thoáng ngạc nhiên, rồi ôm tôi vào lòng ” Mẹ cảm động quá!” Vâng, mặc dù hơi buồn (vì nói phét) nhưng tôi vẫn thấy ấm áp kinh khủng ^-^ gia đình là thế đó bạn à!

Tuy vậy, bên cạnh vẫn có kẻ nhìn tôi bằng ánh mắt có thể nói là không chút thiện cảm. Chính là thằng Khánh. nó nhìn như thể chuẩn bị lia cho tôi một đường đạn vậy . Chỉ chờ mẹ nói xong, nó đập tường cái ” rầm” , tức giận gất lên ” tại sao là Nhã An mà lại dám nhận là Thái Vũ hả?”

chẳng cần nói cũng biết, tôi sợ xanh cả mặt. Nhưng đúng lúc ấy, có một bàn tay kéo tôi đi ” Xin lỗi hai bác nhưng con phải đưa Nhã An đi chơi! Chúng con hẹn nhau rồi!”. Chúng tôi cứ đi, đi, đi thật nhanh.

Mẹ nuôi thấy vậy cũng chỉ ú ớ một vài từ ” ờ! Con đi cẩn thận!”

chào mẹ nuôi xong, tôi cũng đi thẳng theo hắn. theo y lí mà nói thì ở lại là chuyện không nên vì tôi nghĩ rằng cái tâm trạng của thằng Khánh bây giờ... khó nói lắm

Cuộc chiến I của 2 chàng hotboy.

Đang đi lượn lờ cùng Nhật Duy thì tôi bất gặp hai anh em Thiên Huy và Tiểu Ân (người quen đây mà)

Nhìn thấy tôi và Nhật Duy đang trong trạng thái dung dăng dung dẻ (nắm tay nhau. Chuyện này với chúng tôi là thường thôi, nhưng có lẽ với người khác thì chưa chắc), con bé Tiểu Ân lừ mắt ” Chị đi cùng ai đấy?”

Trẻ con ngày nay ghê gớm thật! Thấy nó mà tôi sợ xanh cả mặt. Nhưng bên cạnh nó, thái độ ” không ý kiến” của Thiên Huy càng làm tôi sợ hơn

Cuối cùng, Thiên Huy hỏi tôi ” Đây là thằng chồng ***** của cậu đấy à?”

Vâng!Câu hỏi rất thời đại, nếu như đó không phải là nói ngay trước mặt Nhật Duy. Đúng là trước đây tôi có dùng những ngôn từ đó để nói về hắn, nhưng trong trường hợp này, việc dùng ngôn từ như thế là hại chết tôi rồi!

” Thằng chồng *****? ý là tôi hả?” Nhật DUY chỉ vào mặt mình, rồi hỏi tiếp ” cậu là ai?”

Thiên Huy khẽ nhếch mép, trông rất đều, kéo tôi về phía cậu ta ” Tôi là bạn trai của cô ấy! Vì tôi mà cô ấy đã trở về đây đó!”

Nhật DUY nhìn tôi, ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên, rồi khẽ hỏi ” Đúng vậy hả?”

Hử? Đúng là đúng cái gì? ” Đúng vậy đấy!” Huy trả lời. oh men! hình như điều cậu ta đang nói có ảnh hưởng rất lớn đến tâm trạng của DUY

Cậu ta gất lên, mặt đỏ tía tai ” cô dám sau lưng tôi cặp bồ hả?” Cặp bồ! tôi không có! Không có cặp bồ!

” Tôi đâu có!” Tôi xua xua tay, nhìn cậu ta, cười như thể khẳng định ” thật đấy, không đùa đâu”

” Đúng vậy! Cô ấy đâu có cặp bồ!” Huy nói ” đúng đấy!” Tôi để theo.

” Cô ấy chưa lấy cậu làm chồng thì đây là yêu nhau chứ có phải cặp bồ đâu!” Huy nói tiếp. Theo thói quen, tôi cũng a dua nói để ” Đúng vậy!”

” Thật sao?” DUY nhìn tôi ,ánh mắt thoáng buồn.

” Ồ!” Tôi bất giác thốt lên. ý của Huy là... tôi và cậu ta yêu nhau hả? NÓI láo! nói láo!

DUY khẽ nhếch mép cười, rồi cậu ta quay lưng bước đi như thể không bao giờ muốn quay lại nhìn tôi nữa. Sao ánh mắt đó, tại sao lại buồn đến vậy?

Tôi cuống cuống, vô thức đuổi theo DUY ” Chồng à!” nhưng bàn tay đã bị giữ lại cứng nhắc ” Đó là cách duy nhất để cậu thoát khỏi cậu ta! hãy để cậu ta đau một thời gian đi!” giọng Huy đều đều, không chút cảm xúc.

Đó, là cách để tôi thoát khỏi DUY sao? Nhưng, sao, tôi lại thấy nó không ổn chút nào?

” chị! Chị đi chơi với bọn em luôn nhé!” Con nhỏ Tiểu Ân giật giật tay tôi, cười rõ tươi.

Tôi nhìn nó, cười hiền ” Ừ!” nhưng mắt vẫn không ngừng trông ngóng về hướng mà DUY vừa bước đi. hình như, tôi vừa thấy cậu ấy, ở khá xa. Và, hình bóng đó, sao lại buồn bã, cô đơn đến vậy.

Có phải, tôi vừa có một quyết định sai lầm?

END CHAP

15. Chương 15 : Một Khi Là Mệnh Lệnh Thì Phải Tuyệt Đối Chấp Hành

Sau màn lừa bịp trót lọt cùng với Thiên Huy thì gần như là Nhật DUY tránh mặt tôi. Nói đúng hơn là cậu ta đã ngay lập tức lái xe về nhà, mặc cho sức khỏe của mình không được ổn lắm Đã được một mối họa.

Nhưng không hiểu sao, tôi vừa thấy bất an, vừa thấy ăn năn hối hận, muốn nói xin lỗi với DUY. Chẹp! Chắc trời mát, tôi cũng phát điên mất rồi!

Đúng lúc mà tôi còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình (nói nghe văn hoa thế thôi chứ thực ra là đang nghĩ xem mình nên làm gì, và làm thế nào) thì cái Iphone yêu quý lại rung lên bần bật. Số của thằng anh trai tôi, sau một hồi cao chạy xa bay không thấy mặt mày.

” A lô!” Tôi trả lời, giọng đầy sát khí Cái tội bán đứng em gái, rồi còn tắt máy khi nó gặp hoạn nạn, như vậy là đáng lắm!

” A!” Nó thoáng kêu ca ” Mày làm gì hét to thế? Đau hết cả tai!”

” Ờ!” Tôi nói, giọng rõ là điều toa ” Thế ông gọi tôi có việc gì?” Đi thẳng vào vấn đề chính là việc mà tôi nên làm lúc này, trước khi ăn thịt thằng anh chó chết.

” Ồ thì.... tao định hỏi.... Duy ấy, nó với mày, sao rồi? Lúc mày đi, tao thấy nó buồn lắm! Chắc nó không đánh mày đâu nhĩ!” thằng anh tôi tuôn một lèo. Chẹp! Nó lại quan tâm đến suy nghĩ của người khác cơ đấy! Bây giờ ổng lại tâm lý vậy à? lạ ta!

” Ồ! Đúng là không đánh thật!” Tôi dụ giọng. ” Nhưng mà có một việc rất lớn xảy ra. im lặng, và nghe nhé!” Tôi e hèm lấy giọng, rồi bắt đầu bô lô ba la đủ thứ, nói chung là toàn bộ những gì mà tôi và hấn gặp phải ”

%

%

^#%\$&%^&%^&”

” Cái gì?” Đến lượt cái tai tôi bị tra tấn bởi volume của người đối diện ” Mày làm cái gì cơ? Mày và thằng Thiên Huy á? Mày định đào mộ chôn mình hả? Mày làm thế thì chết chắc rồi!” Thằng anh tôi tuôn một tràng những câu ” nghe là biết đang đe dọa”

Tuy vậy, tôi chỉ ừ hừm cho qua ” Nhưng mà là Thiên Huy nó làm chứ em vô tội mà!”

” Thế đứa nào ừ?” Thằng anh tôi nạt nộ, giọng nó to một cách kinh khủng. Người đáng nhẽ phải tức giận ở đây là tôi, chứ tại sao lại là nó nhĩ? Cái thằng này, càng ngày tôi càng không hiểu nó đang nghĩ gì và làm gì nữa

” Ồ thì thế! Thế bây giờ làm sao?” Tôi hỏi nó bằng giọng điệu ngọt ngào. Ai chứ thằng anh tôi thì dù quả đất có nổ nó cũng tìm được cách để bay ra ngoài ngân hà

” thì xin lỗi nó!” Thằng anh nói, giọng có vẻ chua xót, ngậm ngùi (tôi chém đấy! Giọng chỉ hơi trầm tí thôi)

” Nhưng.... Ồ! Cứ thế đã!” Tôi gật gù đồng ý. Đến nó mà còn chỉ nghĩ ra được cách đó, thì còn cách nào khác chứ!

Đúng lúc mà tôi còn đang trong tình trạng ôm cái điện thoại áp vào tai, đầu suy nghĩ trên mây về gió thì có ai đó gõ cửa phòng ” cóc, cóc cóc”

” thôi! Bái bai! Có người gọi em!” Tôi cúp máy cái rụp, chẳng thèm đợi thằng anh chào một tiếng luôn Càng ngày càng thô lỗ!

” Ai đấy?” Tôi thò đầu ra ngoài cửa để chắc chắn rằng có người vừa gọi mình. Đạo này cái tai tôi bị tra tấn nhiều, cũng lằng lằng lắm chứ bộ Khi nhìn thấy người đối diện là thằng Khánh, tôi tròn mắt nhìn nó ” gọi tôi có gì không?”

Thằng Khánh hơi nhú mày nhìn tôi, rồi nó bảo ” Nói chuyện một chút, được không?”

” Có gì nói luôn đi!” Tôi sốt ruột. Tôi thật chẳng có gì để nói với cái thằng này cả. Từ trước giờ tôi có bao giờ nói chuyện nghiêm - tức với nó đâu mà kêu tôi nói chuyện chứ? Tôi còn đang rất bận nữa! tôi phải vào, phone lại cho ông anh, và phone cho cả Thư nữa để nghe ý kiến

” Chuyện riêng, ở đây không tiện!” Hấn nói ngắn gọn.

Lại còn chuyện riêng nữa đấy! Đã bảo không có gì để nói thì chuyện riêng với chả chuyện chung gì! Nghĩ bụng, tôi lăm bầm rửa thắm cái thằng làm tốn biết bao thời gian vàng ngọc của tôi, nhưng cũng lấp xấp đi theo nó như con cún con (so sánh cho thấy tỉ lệ IQ của tôi không ổn định)

Đúng lúc mà tôi còn đang phiêu với những lời **** rửa cái thằng trời đánh kia, thì cái Iphone lại lần nữa rung lên. Và lần này là số của mẹ.

Đúng là.... thà đi chơi với thằng kia còn hơn là nói chuyện với mẹ. Tuy vậy, mẹ gọi là không thể không nghe rồi!

Tôi khẽ cười với nó ” Mẹ em gọi, xin lỗi, nhưng bây giờ không đi cùng anh được rồi!”

Nói xong, tôi lút cút chọn một vị trí an toàn trong vườn cây để nghe điện. Điện thoại của mẹ thì chỉ độc có chỉ thị thôi mà! bây giờ bà mà kêu tôi tham gia cái tiệc hoặc dạ vũ nào đó thì chỉ có nước bắt thằng anh tôi mặc váy đội tóc giả đến hộ. Mà thế cũng hay đấy nhỉ! Cái cảnh tượng đó, chưa biết chừng sẽ rất thú vị

Mà thôi! Quay lại việc nghe điện thoại đã.

” A lô!” Tôi cất giọng ngọt ngào nhất có thể.

” Con hãy về nhà ngay, và xin lỗi Nhật Duy đi! Con có biết con vừa gây ra chuyện gì không? Nếu con thành tâm xin lỗi nó, và không sao cả, thì ta sẽ tha thứ cho con!” ủa! Cúp máy rồi!

Mẹ lúc nào cũng bận. Thật đáng sợ! Vậy là tôi phải trở về nhà thật rồi! đối diện với cái tên đó, thật đáng sợ quá!

Nhưng, sao mẹ biết tôi không ở thành phố nhỉ? Không phải hấn nói đấy chứ?

mà không! Nhật Duy không phải là kẻ mỗ nhon. Hấn rất biết giữ bí mật và kín tiếng (nói chung là vậy). Có nghĩa là vốn dĩ cuộc đào tẩu của tôi đã không có kết quả. Đúng là không đâu có thể thoát ra khỏi vòng tay của mẹ.

Dù sao đây cũng là một thành phố lớn, có trụ sở của công ty nhà tôi, nên chắc tôi bị phát hiện dễ dàng là vì thế. Ôi thôi cái cuộc đời!!! Lần sau, chắc tôi phải về miền núi sống quá!

Nhưng mà, bây giờ tôi vẫn vướng bận rất nhiều chuyện. Về Thư này, rồi anh em Thiên Huy nữa! Thư thì thật lòng không nỡ nói lời chia tay. Còn anh em nhà kia chia tay với họ kiểu gì cũng được tặng cả tấn ổi và hàng loạt những câu như ” sao cô ngu thế, mãi mới dứt được nó ra“, ” chị đừng đi! không em khóc đấy!” Rõ khổ!

Tuy vậy, có lẽ, ngay ngày mai, tôi phải trở về. Chắc là chiều mai.

Nản thật! Mẹ mà nhìn thấy tóc của tôi thì... À! Mà khoan đã! Tôi là Thái Vũ cơ mà! Sao mẹ biết được nhỉ? Chuyện này chỉ có tôi và thằng anh tôi biết. Không phải tôi, thì ắt hẳn là nó rồi!

Ya, vậy là có 1 lí do để về nhà. Tôi đã không xử nó tội mách lẻo với Nhật Duy rồi, mà nó còn là tay trong của mama nữa. Lần này, trở về, nó đừng hòng bắt nạt tôi! Tôi sẽ đồ sát, đồ sát, đồ sát nó !

END CHAP

16. Chương 16 : Chia Tay Trong Nước Mắt

Sáng sớm, một ngày đẹp trời...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Chị nói cái gì cơ?” Tai tôi gần như nổ ra vì tiếng hét của con nhỏ Tiểu Ân. Bên cạnh nó, Thiên Huy thì có vẻ hoàn toàn bình tĩnh. ” Chị định về nhà á?”

” Ừ!” Tôi khẽ gật đầu, cười ngon ngọt để dỗ dành nó.

” Chị không được đi!” Cái con nhỏ búong bình đó nhất quyết không tha cho tôi Nó lại bắt đầu nước mắt ngấn nước mắt dài ” chị đi là em khóc đó!” Đúng như tôi dự đoán, nó vẫn rất ngông cuồng, và ngốc nghếch nữa.

Tôi cười nhẹ ” Nhưng chị đi, rồi bao giờ chị về thăm em mà!” để dỗ dành nó. Con bé này nếu dùng biện pháp mạnh cũng không hẳn ổn. Thôi thì mềm mỏng là khôn ngoan.

” Không!” Nó trừng mắt nhìn tôi như kiểu “đừng hòng lừa tôi à nha!” Tại sao số tôi lại khốn thế? Biết thế chuồn luôn đi cho rồi!

” Tiểu Ân à! EM ngông quá rồi đó!” Giọng nói pha chút bức dọc vang lên ” Người ta có nhà phải về chứ!”

Yeah, không ngờ Thiên Huy lại là người cứu nguy cho tôi lúc này. Tôi nhìn hắn đầy biết ơn. Nhưng niềm vui nhanh chóng bị xẹp xuống khi hắn quay sang, trừng mắt nhìn tôi (ánh mắt cũng tên lửa không kém ánh mắt nhóc em) ” Thế cô định về đó, bên.... hắn thật hả?”

Xời! tưởng gì! Tôi gật đầu máy móc ” Mẹ bảo thế mà! Cái mẹ là tôi chết liền!”

” ĐỒ ngốc!” hắn khễ lằm bằm, mặt như muốn bằm vằm tôi ngay tắp lự ” ĐÓ là tùy cô thôi! ân hận thì ráng chịu! Thiên Ân, chúng ta đi!”

Thế là hai người họ bước ra khỏi quán kem với thái độ không được vui vẻ cho lắm. Con nhỏ Thiên Ân thì vẫn nhìn về phía tôi, mếu máo như thể ” đừng đi, đừng đi mà!”

Xin lỗi, nhưng tôi bắt buộc phải rời khỏi nơi đây rồi!

To be continued

” Cái gì?” Thư hét toáng lên, mắt vẫn không thôi nhìn vào bộ mặt đơ đăm của tôi ” Bạn định trở về nhà á?” Ánh mắt cô bạn vẫn chưa hết sững sốt.

Vâng! Lần thứ hai tôi nghe thấy tiếng hét với cường độ lớn thế này, trong vòng ngày hôm nay. Thậm chí tôi không ngờ Thư còn hét to hơn cả con nhỏ Tiểu Ân ấy chứ!

” Uhm.... Tại mẹ tớ bắt quá!” Tôi nhìn nó, than thầm trong bụng rằng tại sao mình lại có thể nói dối trắng trợn đến như vậy.

Lần này, thực ra mẹ có bắt hay không chưa chắc gì tôi đã trở về. Mà trở về là vì tôi thấy hối hận vì đã đối xử với hắn như thế.

Mặc dù quan hệ giữ tôi với hắn không phải là thân thiết cho lắm, cũng không phải là yêu thương nhau, nhưng dù gì hai đứa cũng lớn lên bên nhau, vui buồn có nhau,.... Tôi ăn nói như vậy quả thật rất, rất khó chấp nhận

Mà tôi một khi đã trở về, chấp nhận xin lỗi hắn thì làm gì có cơ được trở lại nơi đây nữa chứ? Thật là khổn khổ, khổn khổ, khổn khổ!

À mà quên! Lần này, trở về, tôi còn phải xử tội thằng anh ***** mở nhón nhỏ mọn kia nữa

BÓp nhẹ nhẹ tay Thư, tôi khễ cười ” Khi nào sinh nhật mình, nhất định mình sẽ mời bạn đến nhà mình! Còn giờ, có lẽ phải về một thời gian dài. Yên tâm! Mình sẽ luôn nhớ, ở đây, Nhã An mình luôn có một người bạn tên Thư!”

Thư nhìn tôi, ánh mắt đầy cảm động và rồi, cô nàng bật khóc.

Thật là thương tâm thay cho tôi khi mà tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa- tránh được con nhỏ Tiểu Ân thì lại phải ngồi nghe Thư khóc. Mà Thư khóc thì có nhờ gì cho cam! Không những cái màng nhĩ tôi bị tra tấn, mà tất cả thực khách trong quán bánh đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ” cái gì vậy?” Thật là xấu hổ hết biết

tuy vậy, dù sao cũng rất cảm động! Không ngờ Thư lại yêu quý tôi đến mức đó Đối với một người lúc nào cũng trong vỏ bọc con nhà nghèo (khi ở nhà) và trong vỏ bọc của thằng anh trắng hoa (ở đây) thì việc có một người bạn quả thực là đáng quý, rất đáng quý.

Chia tay cô bạn trong nước mắt, tôi lon ton về nhà thu dọn đồ.

Vì ba mẹ nuôi đã biết trước chuyện này (mẹ tôi vốn rất quá đáng), vả lại, tôi cũng hứa sẽ về thăm ông bà trong thời gian sớm nhất có thể nên chỉ tạm thời có vài giọt lệ, cùng ánh mắt lạ lùng của thằng khánh. còn đâu, không có gì thay đổi cả, tôi băng băng tiến ra sân bay, chuẩn bị cho kế hoạch về nhà xin lỗi ai kia

Một chuyến đi dài, và đáng nhớ.....

” Xin lỗi cô, nhưng có thể cho tôi đi nhờ vào ghế của mình không?” Một tiếng nói lịch sự vang lên khi tôi còn đang mơ màng với bản nhạc phát ra từ chiếc Iphone yêu quý.

” Ồ!” Tôi thản nhiên nhích cái chân yêu quý ra một chút để chừa chỗ đi cho kẻ vừa phá rối giấc ngủ của mình.

Người đó, và một người khác nữa len lỏi đi vào vị trí của mình, cười khúc khích mặc cho tôi chẳng thèm nhìn xem họ là ai (đã bảo đang mơ màng với bản nhạc mà)

Oái! Mà sao giọng nói vừa rồi nghe quen thế nhỉ? Tôi đang thư thái thưởng thức nghệ thuật bổng chốc bật dậy như con so. Chắc hẳn lúc đó ở cái ghế kia phải có cả chục cái lò so nên cái lưng tôi mới nhạy đến vậy

Tôi lia tia mắt kì quái về phía hai người ngồi cạnh mình. Hình như.... trông họ quen quen.

Ủa! Đó chẳng phải là.... Thiên Huy, và Thiên Ân sao? Tôi nhìn hai anh em hần, há hốc mồm không nói lên lời.

Cuối cùng thì công sức bao năm tháng luyện môi của tôi đã thành công khi mà tôi mấp máy được vài từ ” Sao.... lại... ở.... đ.... đ....?”

Hai anh em nhà nó nhìn nhau, khúc khích cười trỏn rõ là gian. rồi con bé Thiên Ân, có lẽ là được thay mặt thằng anh nó đại diện trình bày tăng hăng nói ” Thì nhà em cũng ở đó mà! chị về, nhớ chị quá, nên em muốn về cùng, cho vui! chị không phải là có thêm người bầu bạn, rất tốt sao?”

NÓ nhìn tôi, cười càng lúc càng gian Vâng! bầu bạn, bầu bạn! không phải là anh em nhà nó lại định theo để ám tôi, để phá tôi làm mọi chuyện bất thành đấy chứ?

À! MÀ khoan đã! Việc lần này lại dính vào Nhật Duy nữa. Phen này tôi chết chắc rồi! Phải bình tĩnh, cẩn thận, tự tin!

Ở bên tôi vốn đã có một vài quả bom rồi, bây giờ lại thêm anh em nhà này nữa, chẳng khác nào bom tự kích hoạt hàng loạt phen này dễ khó bảo toàn tính mạng.

Amen! Con ăn ở thất đức. À nhầm! Nhân đức! Xin chúa, cầu trời phù hộ con! (Cầu kiểu gì vậy nhỉ? Không biết! Không biết! cứ sống là được rồi!)

END CHAP

17. Chương 17 : Ông Anh Trai Tương Tư Và Bà Em Gái Đang Vương Phải Rắc Rối.

Vừa về đến nhà, tôi bắt gặp thằng anh tôi đang ngồi ở ngoài sân với một trạng thái không thể miêu tả thành lời. Nó chống tay lên bàn, đưa mắt nhìn xa xăm Đúng cái kiểu mắt chơm chớp mồm đờm đóp ấy nhỉ . Thấy nó ” tâm trạng” thế nên tôi cũng chẳng buồn hỏi tội luôn mà chỉ nhẹ nhàng châm chích ” Ông anh trai tôi bị làm sao thế này?”

Nó quay sang, lừ mắt nhìn tôi, rồi quay lại, tương tư tiếp Bình thường, tôi thề là nó sẽ nhảy bổ ra, đâm cho tôi vài đâm áy chứ! ^-^ Hề hề! Tại dạo này mọi người thay đổi kinh quá, tôi nhớ họ ngày xưa thôi, chứ không phải tôi thêm ăn đâm đầu à nha

Mà quái nhỉ! Cái thằng này! EM gái nó sau bao lâu bôn ba ở ngoài, bị nó và bạn nó đánh đập, bán đứng từ lần này đến lần khác mà nó lại dám tiếp đón tôi bằng cái bản mặt ” biết chết liền” đó sao? Đáng nhẽ người phải tâm trạng ở đây là tôi mới phải chứ!

Nghĩ bụng vậy, nhưng tôi chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với nó (tôi ngu gì mà đánh đá, mà bắt nạt nó! Nó mà nổi khùng lên thì chỉ có nước chết không toàn xác) ” Sao vậy?” tiện tay bốc một cái bánh để ở cái đĩa giữa bàn cho lên mồm. Đây là cái bánh công thức bí truyền của đầu bếp trưởng nhà tôi. từ bé đến lớn tôi ăn nó hoài, nên công nhận đi xa hơi nhớ Giờ phải ăn cho đã mới được!

” Mày thấy....” thằng anh tôi nói chậm chạp ” tHấy... tao đẹp trai không?” Nó hất tóc, nhìn tôi cười nhưng ánh mắt đầy thiếu não. Chẳng biết có phải nó vừa ăn phải một quả bom nguyên tử không mà giống như bị điên vậy?

Đang ăn bánh, suýt nữa thì tôi bị sặc. Mặc dù đã ăn gần hết cái bánh rồi, nhưng vẫn bị sặc, sặc nước bọt. Thế mới thấy được mức độ nghiêm trọng của việc thằng anh tôi dở điên dở khùng.

Nhìn ánh mắt đau khổ của nó, tôi gật gù ” Ủ! Đẹp!”

” Thế anh có quyến rũ hem?” nó hỏi tiếp, ánh mắt đầy mong ngóng. Thằng này điên, điên nặng rồi!

” Không có biết!” Không chịu được nữa, tôi đáp gọn lỏn, tiếp tục tọng một cái bánh khác vào miệng. Chẹp! Ngon quá!

” Mày có nói không?” thằng anh nhảy chồm lên, bóp chặt cổ tôi như thể muốn giết tôi luôn vậy Anh ơi! Anh bị chó dại cắn hay sao mà anh ác dữ vậy, em gái cũng không tha?

” Buông... B.... buông!” Tôi nói không thành hơi (vì bị bóp cổ rồi còn gì) ” Buông ra! Em nói!” Để cho thằng anh buông tay hẳn, tôi cười như một con ngu ” Ủ! Anh đẹp trai, anh quyến rũ, nhiều gái theo!” Nghệ thuật nịnh hót trong tôi lại được dịp tái phát. Quay sang nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm trọng. Tất nhiên là phải nghiêm trọng rồi! Việc nó tự dưng bóp cổ cô em gái nó nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa (chỉ đập thôi à nha!) thật chẳng bình thường chút nào. ” Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Mặc dù đang nghiêm trọng vậy, nhưng tôi vẫn không quên nhiệm vụ ăn thêm một miếng bánh nữa.

” Tao... bị đá!” Thằng anh nhìn tôi, ánh mắt đau khổ hơn cả vạn lần ” Và tao thấy lòng tự trọng bị tổn thương. Tao thấy tao.... nói chung là vô dụng quá! Lớn đầu vậy rồi, mà tao vẫn chưa yêu ai thật sự. Tao... tao....” Giọng nó nghe nghèn nghẹn, khổ thân!

” Cái gì? Bị đá?” Tôi hét lên thất thanh, không quên bonus cho khuôn mặt thằng anh tôi một vệt bánh nhào nhoèn nhoẹt ở chính trong mồm mình phun ra (nhai xong hết rồi, đnag định nuốt thì....).

Nó nhìn tôi, mặt méo xệch nhưng chỉ lấy khăn ra, lau sạch mặt mình. hai anh em nhìn nhau đăm đúi, chia sẻ nỗi đau bằng ánh mắt (thực ra là nó đau khổ ,còn tôi ngồi ngậm ngùi nhìn nó chuộc lỗi vì phun bánh và mặt nó thôi)

Dừng lại! Để tôi chú thích cho bạn cái này! Chả là cả tôi và thằng anh tôi đều ngây thơ như con bò đeo nơ. Chỉ là thằng anh tôi nó đẹp trai, hào hoa nên nó ma lạnh hơn, chứ thực ra suy nghĩ của nó với của tôi cũng thế Có lẽ không biết yêu là gì nên nó đá từ cô này đá sang cô khác, và giờ thì phải ngậm ngùi chịu nỗi đau thất tình.

Có lẽ nó không yêu cô đó đâu, nhưng việc đó làm cho cái suy nghĩ trẻ con của nó kích động, cho rằng mình bị tổn thương. Đúng là trẻ con! Mà chết rồi! Lần này nó lại quyết tâm tìm chị cho tôi rồi Lần trước tôi nhớ nó toàn rước về mấy cái bà chằn tinh không thôi hà. Trước mặt thì cười cười nói nói, sau lưng thì nhe nanh đe dọa. Tôi đã tổn không biết bao nhiêu là tiền để thuê đầu gấu đánh bọn nó đe dọa (ngây thơ như thế đấy). Và bây giờ, chuyện ấy lại chuẩn bị tiếp diễn.

Không! Lần này, có lẽ tôi phải ra tay rồi! Tôi sẽ tìm chị cho anh của mình. Vừa ưng ý tôi, vừa ưng ý ổng (Nếu hai người đó yêu nhau). Nhưng phải tìm ai, và tìm từ đâu nhỉ? Cái này thì tôi chịu. Đã bảo là bò đeo nơ mà

Mà thôi! bình tĩnh! CHuyện này để sau đã! tôi phải đến nhà Nhật Duy trước, không thì mẹ sẽ mắng tôi chết mất Bái bai anh! Ngồi gặm nhấm nỗi buồn đi nha!

” Thôi, em đi có việc!” Tôi nhìn ông anh, cười gian xảo (ổng đang tương tư thì làm sao biết tôi cười đểu ổng) rồi bay lên phòng, cất vali. chẹp! Lát nữa khi nào sắp xếp phòng xong, tôi sẽ tới nhà Nhật Duy

18. Chương 18 : Mối Họa Đến Từ Kẻ Mà Bạn Vẫn Gọi Là Chồng

Sau khi đã dọn dẹp xong phòng, tất nhiên tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc phóng như bay tới nhà hần - tên chồng đáng ghét hay giận dữ của tôi. Hi vọng mọi chuyện rồi sẽ ổn!

Hơ! Rõ ràng là mọi lần thấy tôi đến, người làm ở đây đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ cộng thái độ niềm nở, thân thiện cơ mà! Tại sao bây giờ họ lại nhìn tôi như thể một con bệnh, nhìn như thể ăn tươi nuốt sống tôi thế nhỉ?

Chuồn cho nhanh và chọn một người có vẻ thân thiện nhất, tôi khẽ hỏi ” Chị ơi, cho em hỏi Nhật Duy ở đâu ạ?”

Đáp lại thái độ của tôi là một cái nhìn sắc lẹm, và một câu nói cộc lốc ” Bể bơi!”

Thế đó! Cái nhà này loạn, loạn thật rồi! Tôi có làm gì họ đâu mà họ đối xử với tôi như thế chứ? Thật là phân biệt chủng tộc, phân biệt ... từng người với nhau (có người nào giống nhau đâu mà không phân biệt từng người với nhau chứ?)

Tuy vậy, một người hiền lành như tôi thì không có xu hướng gây sự với người khác. Chính vì vậy, tôi chỉ còn cách lút cút đi tới chỗ bể bơi tìm hần.

May mà tôi đã từng đến đây nhiều lần, chứ cái nhà như mê cung thế này mà đi lạc vào thì có mà chết ở đâu đó cũng chẳng ai biết

Phù! cuối cùng cũng đến nơi! Hề hề! Chuẩn bị tinh thần cái đã! Nào! 1! 2! 3! 3! 2! 1!

Lẽ ra tôi cũng chẳng cần chuẩn bị vì hần hiền lành đột xuất mà! Nhưng biết đâu bây giờ hần mà lại trở thành một con ma độc ác như trước thì...

Oái! Mà hần đâu rồi?

Cái bể bơi trống rỗng (chỉ có nước thôi chứ không có người). Không phải bà chị kia chơi đùa tôi đấy chứ?

Khổ thân cái số tôi! hiền lành nên ai cũng bắt nạt được! Đang định bụng ngồi luôn ở chỗ bể bơi đó khóc ăn vạ thì...

” Cô ở đây làm gì?” Giọng nói sắc lạnh như cả vạn con dao đang phi thẳng vào tôi. Mẹ ơi! Có tiểu lý phi đao cũng không bì được!

” Ồ thì... đến tìm cậu đó, Nhật Duy à! ”Tôi quay ra nhìn hần, mặt ráo hoảnh như chưa từng có ý định khóc lóc ăn vạ.

Hần đang ngồi chễm chệ trên cái ghế bên cạnh bể bơi. Rõ khổ! Người đâu mà cứ như bóng ma vậy hả trời? Nhường mầy nhìn Duy cho thật rõ, tôi phát hiện ra ánh mắt của cậu ta không được thân thiện cho lắm, nếu không nói là có thể sẵn sàng nhảy bổ ra kết liễu tôi bất cứ lúc nào, bất cứ đâu

Ôi mẹ ơi! Bao nhiêu là dũng cảm tôi chuẩn bị đã bay đi đâu hết rồi? Trong đây thì làm gì có gió mà bay theo chiều gió! Không phải là nó toát ra theo nhiệt độ cơ thể tôi đấy chứ?

Nghĩ bụng thì đang **** rửa hần kịch liệt, nhưng thực ra thân nhiệt của tôi đang giảm xuống 0 độ C rồi cũng nên Thật là đáng sợ!

” Tìm tôi?” Nhật Duy cười khẩy , nhưng nụ cười đó rất buồn. Dùng khăn lau mái tóc sũng nước của mình (dấu hiệu của việc cậu ta vừa bơi xong thật), cậu ta hỏi tiếp ” Cậu định đến hủy hôn ước à?”

” HỒ! Đâu có! Chúng ta làm gì có hôn ước nào!” Tôi nhìn cậu ta, mắt chữ O, mồm chữ A không hiểu cái mô tê ắt giáp gì.

” Thế rốt cuộc là vì cái gì?” Cậu ta gất ồm lên, ánh mắt long lên đầy giận dữ. Nhìn thoáng qua thôi cũng sợ lắm rồi, nữa là nhìn chăm chăm như tôi.

Sợ hãi, tôi co rúm người lại trông không hơn gì cái rẻ lau ướt nhẹp trên tay cậu ta biết là so sánh mình như vậy thì hạ thấp quá, nhưng rõ ràng là vậy mà! “Tôi đến để... x...xin.. l.... lỗi cậu!” tôi lắp bắp mãi mới nói thành lời.

” xin lỗi?” Lại cái điệu cười khẩy buồn bã kia ” Cậu nghĩ xin lỗi là xong hả? Cậu đá tôi, rồi cậu bảo xin lỗi là xong hả? Cậu phản bội tôi, bảo xin lỗi là xong hả?”

Khổ lắm! Làm gì mà kích động giữ vậy? Vuốt vuốt ngực để trấn an chính mình, để khích lệ và động viên mình rằng mình hoàn toàn vô tội, tôi nói, một cách cương quyết ” Cậu bình tĩnh coi! Làm gì mà giận dữ vậy? Tôi với Huy, thực ra...”

” Tôi với Huy?” Cậu ta lại tiếp tục cười khẩy nữa Rõ ghét! Cứ ngắt lời người ta như vậy thì làm sao tôi có thể nói tiếp được chứ? Cậu ta có biết là một chút dũng khí cuối cùng của tôi đã bị cậu ta đập cho xẹp lép như con tép rồi không?

Ôi! Xong rồi! Cậu ta đang đứng dậy, và bước về phía tôi.

Run. Tôi run bắn lên.

Ánh mắt cậu ta vẫn gián chặt vào tôi như đang bám bám chặt chặt tôi ra vậy, còn đôi chân thì cứ bước càng lúc càng gần hơn.

Ôi mẹ ơi! Nếu bây giờ tôi mà không nói gì thì tôi chết là cái chắc! Nghĩ bụng, nhưng tôi vẫn run kinh khủng.

Càng lúc càng gần. Ánh mắt cậu ta càng ngày càng đáng sợ hơn.

” Tôi với Huy không có gì! cậu ấy chỉ.... trêu cậu thôi!” Tôi gần như hét lên, chẳng biết mình lấy sức lực và can đảm ở đâu ra mà lắm thế .

Nhật Duy hơi sững lại một chút, rồi nhìn tôi, ánh mắt đã dịu đi nhiều ” Thật chứ?”

Phù! May quá! ” Tất nhiên là thật rồi! Ai thèm cặp bồ chứ!” Tôi nhìn cậu ta, nói quả quyết.

ban đầu, ánh mắt Duy lia qua tôi đầy dò xét, rồi sau đó, có vẻ tin tưởng hơn, cậu ta chìa tay ra trước mặt tôi - kẻ đang ngồi bệt xuống đất vì sợ ” Đứng dậy đi!”

Nắm lấy tay cậu ta, tôi đứng bật dậy, vuốt vuốt quần áo, tiện thể vuốt vuốt ngực để trấn an trái tim yếu đuối của mình luôn. Đúng là trời không phụ lòng người tốt mà!

” Mai có dạ vũ, tôi đến đón cậu nhé!” Duy đỡ xong tôi đứng dậy thì quay lưng bước đi, nói như ra lệnh.

” Hở?” Tôi ngơ ngác chưa hiểu cái gì cả, nhưng rồi cũng gật đầu (mặc dù cậu ta sẽ chẳng nhìn thấy tôi gật đầu) ” Ừ!”

Vâng! Vậy là sau một thời gian nhất định chịu đau khổ cho những lỗi lầm mà mình và thằng bạn của thằng anh gây ra, cuối cùng thì tôi cũng đã bình an trở về nhà, chuẩn bị cho buổi vũ hội gì gì đó, vào một lúc nào đó trong thì tương lai xa (hoặc gần). Nói vậy thôi chứ thực ra là về nhà ngủ Giấc ngủ chính là người bạn tuyệt vời nhất của tôi lúc này!

Yeh! VỀ nhà ngủ đây!

END CHAP

19. Chương 19 : Một Cái Vũ Hội Cỗ Con Và Một Ngày Xui Xẻo

Mới sáng sớm ra mà ai đã đập cửa phòng tôi ầm ầm làm tôi không tài nào ngủ được. Thằng anh tôi thì đang tương tự, nên ắt hẳn không phải là nó rồi! Thế nên tôi phải cẩn trọng, phòng trường hợp người đng đập cửa ầm ầm ngoài kia là hấn - thằng chồng thất đức của mình

Vì phải cẩn trọng, nên tôi phải lê cái xác ngọc ngà đứng dậy, bước ra phía cửa, rồi vặn nắm cửa, kéo cửa ra,... nói chung là rất lằng nhằng. THẬT đúng là mất hết cả tinh thần. Ngủ cũng không được ngủ Tôi thề nếu như kẻ đang gõ cửa kia không phải là Nhật Duy thì tôi sẽ đâm chết nó, mặc kệ có chuyện gì đang xảy ra đi chẳng nữa. Giấc ngủ ngàn vàng của tôi....

Vâng, dù sao đi chăng nữa tôi cũng không có cơ hội kết liễu cái kẻ lắm điều kia, vì đó không ai khác chính là Nhật Duy. Kết liễu cậu ta thì chỉ có nước: kẻ thù chưa chết mình đã mất mạng rồi Thế nên tôi chỉ khẽ cười như một con ngu ” Có chuyện gì mà gọi tôi vào sáng sớm vậy?”

Hắn nhìn cái thái độ giả nai của tôi, rõ ràng là đang rất ngứa mắt nhưng chỉ khẽ nhướn mày ” chuẩn bị chưa?”

” Chuẩn bị?” Tôi nhắc lại, mắt hiện ra hai cái dấu hỏi chấm to đùng đùng.

” Ừ! Vũ hội!” Hắn nhắc lại, nhìn tôi như kiểu ” cô muốn chết hả?”Ồ! Hóa ra là vũ hội! tưởng gì! Vũ hội đó thì có gì mà lo! Tôi lại cười ” Tôi mới có vũ hội mà!”

” Bốp!” Hắn đập rõ mạnh vào đầu tôi, rồi hùng hổ đẩy cửa, lao vào phòng của kẻ vừa bị hắn đánh. Đúng là hành hung người quá đáng mà! Mới hôm qua còn lằm lằm lì lì, mà hôm nay đã ác thế rồi Suýt soa cái đầu mình, tôi nhìn hắn bằng ánh mắt căm hận, nhưng cũng không dám nói thành lời. Biết thế tôi cứ nghe lời Thiên Huy, giả vờ đi cặp bồ có phải là đã không te tua thế này không?

Đúng là người tính không bằng trời tính, khổ nó có số

” Thế cô có cái váy nào chưa?” Hắn nhúu mày.

” Váy?” Tôi nhắc lại ” Tôi có bao giờ mặc váy đâu mà có!”

” Bốp!” Thêm một quả ối. đầu óc tôi cứ gọi là trắng sao bay phấp phới -,0

” Cô không có váy mà cứ nức đến chân mới nhảy thế hả?” Hắn hỏi lại, thái độ đầy tức giận, còn ánh mắt nhìn tôi như kiểu ” thật đúng là hết thuốc chữa”

Tuy vậy, biết sao được! Tôi đây vốn đã vậ từ nhỏ. Giang sơn dễ đổi, nhưng bản tính khó dời.

” Cô mà làm mất mặt tôi tôi bảo!” Nhật Duy khẽ lẩm bẩm. Bỏ tổ! Cứ như cái mặt ác ôn ấy đẹp lắm không bằng ấy! Mà tôi đi đến đó không ra gì, thì người xấu mặt là tôi chứ sao lại là hắn? Đúng là chỉ có lấy lí do để hành hung người khác là giỏi . tức chết mất!

” Đi!” Đang nhìn vào trong thì hắn quay ngoắt ra, kéo tay tôi đi rõ là nhanh. Đúng là hết thuốc chữa! Tôi chỉ còn nước meo meo đi theo hắn mà thôi chứ biết làm sao!

” Cái này được không?” Hắn ném cho tôi một cái váy, rồi đẩy tôi vào phòng thay đồ.

Tôi nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh của hắn: thay đồ và bước ra cho hắn coi.

” Không được! Bộ này thử coi!” Lại quăng cho tôi một bộ khác.

Hu hu! Đây là bộ thứ 13 rồi đó! Mà tôi thì đang ngái ngủ, sáng lại chưa ăn gì. Tôi muốn ngất xỉu chứ chẳng chơi.

” Thưa anh, đây là mẫu mới nhất của cửa hàng chúng tôi. chỉ có một cái duy nhất thôi!” Cô nhân viên xuất hiện kịp thời , đưa cho hắn ta một cái hộp.

Và tất nhiên, hắn ta chẳng cần quan tâm đến giá cả gì, lột cái hộp ra rồi quăng cho tôi bộ váy bên trong bằng thái độ ” cô thật làm tốn thời gian của tôi”

Tại sao hắn cứ làm khổ tôi thế nhỉ? Tôi có nhờ hắn dẫn đi đâu cơ chứ? Tuy vậy, tôi vẫn không có quyền phản đối mà phải ngoan ngoãn bước vào phòng thay đồ với một thái độ hậm hực.

Bước ra....

” Được chưa?” Tôi nhìn hắn, bĩu môi.

Cái tên trời đánh đó đang ngồi uống một tách trà (hắn gọi từ lúc nào vậy ta? meo meo! Đói quá!) khẽ nhướn mắt lên nhìn tôi.

Rồi hắn ngẩng hẳn lên, nhìn tôi, ánh mắt có vẻ gì đó ” ngạc nhiên chưa“. Tuy vậy, mơ ước về một lời khen của tôi cuối cùng vẫn chỉ là mơ ước khi mà hắn quăng một câu gọn lỏn ” Lấy cái đó đi!“ Rồi đưa cho cô nhân viên kia cái thẻ ATM, và đi thẳng ra ngoài, bắt tôi phải lon ta lon ton theo sau.

May mà cô nhân viên kia làm việc hơi chậm chút nên tôi mới có thể đuổi kịp hắn, chứ muốn thay một cái váy ra cũng không phải là dễ chút nào, mà hắn lại còn đi rất nhanh nữa. Đúng là một tên ác ma bóc lột sức của người khác mà!

” Tôi... đói quá!“ TÔI than vãn với hắn, hi vọng hắn còn chút tình người.

” Đói?“ Hắn nhìn tôi như muốn nói ” cô đùa tôi đấy hả?“

Tuy vậy, cái đói trong bụng đã làm cho lòng tự trọng của tôi xẹp đi đáng kể. Vì thế, tôi ngoan ngoãn gật đầu ” Ừ!“

Hắn nhíu mày nhìn tôi, nhưng rồi ánh mắt có vẻ gì đó rất lạ ” Được! VẬY vào cửa hàng kia ăn đi!“ ĐÚNG là ăn sành có khác. Chỉ một cái là vào đúng nhà hàng sang trọng nhất thành phố. Cái tên này xem chừng cũng còn chút tình người đó nhỉ!

Sau khi đánh chén no nê, tôi và hắn cùng đi mua một bộ tóc giả cho tôi, vì tôi đã lỡ cắt mái tóc dài của mình thành mái tóc chém ngắn tũn của ông anh Mặc dù phải công nhận hôm nay là một ngày xui xẻo của xui xẻo, nhưng dù sao tôi cũng thấy vui vì ít ra hắn - tên ác ma - cũng cho tôi thấy được chút ít tình người ở mình. Thành ra tôi cũng không còn hối hận lắm vì việc đi xin lỗi hắn

Và cuối cùng thì hắn cũng cho tôi trở về nhà để thu xếp ,tôi đi cùng hắn. Yeh! Tránh xa hắn ra, đó chính là niềm hạnh phúc ít ỏi của tôi.

Từ giờ, có lẽ tôi cần phải cẩn thận hơn vì thời tiết đã trở lại bình thường rồi (????) hay đúng hơn là cái tên trời đánh kia không còn ầm ỉc nữa. Hắn đã trở lại là chính mình, và vì vậy, tôi phải thật mềm mỏng đối phó với hắn, nếu không muốn cái đầu của mình lúc nào cũng trong tình trạng ” sao vàng bay pháp phối“

Hic! Tối nay lại đi với hắn nữa. đúng là xui càng thêm xui! Cứ ở bên hắn là tôi thấy sợ sợ làm sao ấy! Mà cũng đúng, con người hắc ám như hắn ,không sợ hơi phỉ!

END CHAP

20. Chương 20 : Gặp Lại Hai Quả Bom Nổ Chậm

Sau không biết bao nhiêu công sức để làm ình trở thành một nàng công chúa, cuối cùng tôi cũng có thể tự hào rằng mình cực nổi bật trong dạ vũ ngày hôm nay, đặc biệt đi bên cạnh tôi là một tên bạch mã hoàng tử - một kẻ thích chơi trội có tiếng. Dù rằng ở gần hắn là một việc không nên, nhưng đi chơi với hắn lại là một việc hoàn toàn có lợi đấy ạ. ^^ Đi với hắn, chẳng bao giờ tôi lo bị chìm ngấm trong hàng ngàn những cô gái xinh đẹp khác Người ta gọi cái này là ” dù tôi khôn ngoan nhưng người ta cũng phải ngược nhìn đấy ạ!“

Đúng lúc mà tôi còn đang tay trong tay với Nhật Duy, chào mấy người quen trong giới làm ăn thì...

” Chị dâu! Chị sao lại cầm tay anh ta?“ Một âm thanh không đáng yêu cho lắm, hay nói tổng ra là đầy sự chanh chua vang lên.

Tôi quay ra, nhìn cái con nhỏ Tiểu Ân hồn lảo đảo bằng ánh mắt hình viên đạn. Nó vừa gọi tôi là gì cơ? Chị dâu á? Tôi chị dâu nó bao giờ? Tôi với anh nó, là không gì cả.

Bên cạnh nó, Thiên Huy đứng đó, nhìn tôi và Nhật Duy. Chân mày cậu ta chỉ khẽ chau lại một chút, rồi cậu ta lập tức quay ra hướng khác, gần như không quan tâm.

Đây! Anh nó thì biết điều thế, mà sao con em nó lại hết phen này đến phen khác làm cho tôi khốn đốn nhỉ? Anh em nhà này, đúng là một cặp bài trùng, hết người này đến người khác thì nhau hại tôi, ví dụ như bây giờ, khi ông anh im lặng và cô em lên tiếng.

Ở gần hai người này, tôi thật sự không thể không liên tưởng đến hai trái bom nổ chậm. Không, đúng hơn là hai trái bom thối, chuyên đi phá thối người khác

Bên cạnh tôi, Nhật Duy hình như chẳng có vẻ gì là vui hết. Thậm chí cậu ta còn đag cau mày đầy khó chịu.

Có ai đòi một đứa con gái - không phải là em gái của mình - gọi vợ chưa cưới của mình là chị dâu lại vui không? -,- May mà cậu ta chưa nhảy bổ lên đập cho con nhỏ Tiểu Ân kia một trận đấy chứ!

MÀ cái con nhỏ này! Sao nó cứ gọi tôi bằng những danh từ treó ngoe vậy nhỉ? Lúc cần gọi anh thì gọi là chị, lúc cần gọi chị thì gọi là chị dâu. Bộ nó muốn hại chết tôi nó mới yên lòng hả?

Tôi quay qua nhìn Nhật Duy, nhăn nhó như thể đang cầu xin cậu ta đừng có nghĩ là tôi bắt cá hai tay, là tôi đứng núi này trông núi nọ,... và tất cả chỉ là hiểu lầm, là một trò đùa mà thôi. Tuy vậy, hành động ăn năn hối cải mặc dù mình không có lỗi của tôi gần như chẳng có xi nhê của cậu ta. Tôi có cảm giác Nhật Duy đang nắm chặt tay của mình vào ,và vô tình cậu ta lại đang cầm tay của tôi.

Có nghĩa là sao? Có nghĩa là cậu ta đang rất tức giận, và cũng có nghĩa là cái tay tôi chuẩn bị nát ra như cám

” Em nói gì vậy?” Tôi cuống cuống nhìn cái con nhỏ xắc láo vừa đẩy mình xuống vũng bùn của sự tội lỗi mặc dù tôi hoàn toàn ngây thơ vô tội kia bằng ánh mắt hình viên đạn, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào dễ... dụ dỗ, dù biết chắc rằng thời tiết có thay đổi thế nào nó cũng không bị tôi dụ, nếu đó là kế hoạch của nó ” Chị là chị dâu em bao giờ?”

Bên cạnh, ông người quen lâu năm của gia đình tôi và Nhật Duy xem chừng cũng cực kì hiếu kì. Người đầu mà hóng hớt thế chứ lại . Ông ta khẽ hỏi tôi ” tôi nghe nói cô và cậu Duy có hôn ước mà!”

Ừ! Đúng thế đấy! Nhưng tại sao ông ta cứ phải chồ mồm vào việc riêng của tôi nhỉ? Tôi, trong lòng thì đang muốn nhảy xổ đến bóp nát ông ta ra, nhưng ngoài miệng vẫn phải cười rõ tươi ” Đó là sự thật mà! cô bé này chỉ đang trêu chúng tôi thôi mà!”

Thế rồi, cái ông hóng hớt đó lại quay sang phía Thiên Huy và Thiên Ân, cười ” Chào hai người! Cho hỏi... quý cô và quý cậu đây là...?” Chắc hẳn ông ta lại muốn dùng tôi làm bàn đạp để mở rộng quan hệ với những tập đoàn khác đây mà! Rõ là đáng ghét. vừa hóng hớt, vừa cơ hội. Mà có khi, chỉ vài phút nữa thôi, ông ta sẽ kể hết mọi chuyện ẹ tôi ,và dù là tôi làm đúng hay làm sai, đó là sự thật hay giả dối, tôi cũng sẽ chết

Thiên Huy khẽ nhếch mép nhìn ông ta ” Tôi là Trần Thiên Huy - người thừa kế chính thức của tập đoàn Silver Star. Còn đây là em gái của tôi”

” Phụt!” Cái li rượu trên tay rơi xuống đất, vỡ choang ra, và dòng rượu được phun ra một cách không thể kìm chế, rất may là không bắn vào ai cả Ôi cha mẹ ơi! Vấn đề ở chỗ: người vừa có hành động khiếm nhã kia chính là tôi mà không phải là ai khác. Mất tư cách, mất tư cách.

Dù biết rằng nhà Thiên Huy và Thiên Ân rất rất rất giàu nhưng thật là không ngờ... Silver Star - tập đoàn kinh tế lớn nhất nhì nước, đứng ngang hàng với K.I.N.G của nhà Nhật Duy. Xét về kinh tế thì Silver và K ngang ngửa, nhưng xét về chính trị, thì Silver đứng trên hẳn một bậc. Và đó cũng chính là lí do vì sao ba mẹ tôi và ba mẹ Duy nhất định phải tạo ra một hôn ước cho chúng tôi.

Trước giờ, người thừa kế của Silver luôn nằm trong vòng bí mật, chưa từng lộ diện, huống chi là xuất hiện ở nơi đông người thế này. VẢ thật không ngờ, đó lại là Huy và Ân. Tôi, gần như đang há hốc mồm vì kinh ngạc, thậm chí còn không có tâm trí để nuốt nước bọt hay uống một ngụm rượu cho đỡ shock.

Bên cạnh tôi, Nhật DUY lại bình tĩnh hơn cả. Cậu ta chỉ khẽ bước tới trước mặt Thiên Huy, chìa tay ra ” Cạnh tranh công bằng”

Không hiểu đang định làm cái trò gì nữa, nhưng tôi chợt nhận ra là hai bàn tay đó đang bóp chặt vào nhau. Và Huy khẽ cười ” OK!”

” Đó là lí do vì sao chúng ta ở đây!” Duy nhìn tôi, cười ” Về thôi!” và kéo tôi đi trước ánh mắt ngỡ ngàng và sự ngạc nhiên đến tột độ của ông khách xí xọn kia.

Sự đổi mặt của ba người thừa kế ba tập đoàn lớn nhất nước: Silver Star, K.I.N.G và L.A.D. Thật là khó nói, nhưng thú thực là... tôi chẳng hiểu nổi Duy và Huy vừa các cuộc với nhau cái gì nữa, chỉ biết là ngoài mặt cười nói, trong lòng thì bốc lửa. Cứ nhìn cái ánh mắt của họ thì biết

Thôi! Nói chung là như vậy! tôi sẽ không suy nghĩ quá nhiều vì chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Chỉ biết rằng từ đây sóng gió sẽ nổ ra liên hồi.

END CHAP

21. Chương 21 : Trường Học - Ác Mộng Mới Của Cuộc Đời

Mới sáng sớm, sau một buổi tối đầy kinh hoàng, tôi mệt mỏi lê cái thân, hay đúng hơn là cái xác của mình tới trường.

Vừa mới tới được cổng trường, tôi bắt gặp một cảnh tượng không mấy gì là vui vẻ cho lắm. Đúng hơn là cực kì kinh hoàng

Nhật Duy và Thiên Huy, cả hai người đều đang đứng ở cổng trường, nhìn tôi, cười. Hình như họ đag giấu tôi điều gì đó phải không? Nụ cười đó... giống như họ đang cùng nhau tham gia một trò chơi thì đúng hơn.

Tôi nuốt nước bọt đánh ực, tiếp tục lê cái thân còm vào sân trường, coi như chưa từng nhìn thấy họ.

” Nhã An!” Giọng nói vang lên, đầy uy quyền, làm cho tôi giật cả mình.

Người gọi tôi, không ai khác, chính là Nhật Duy. -,- Cái tên hắc ám ấy đang định giở trò gì vậy hả trời? Tại sao hắn lại cười, lại còn cười tươi đến thế kia cơ chứ?

Bên cạnh, Thiên Huy chỉ nhìn tôi, cười trông không gian một chút nào, nhưng cũng chẳng có nét gì là đáng để tin cậy cả. Tôi thật sự thấy ớn lạnh rồi đó! Hôm nay đâu có phải lễ hội khoe răng đâu hả trời?

Đúng lúc đó thì...” chào chị dâu!” Một giọng nói vang lên, trong trẻo đến độ... chanh chua.

” Thiên Ân? Em làm gì ở đây?” tôi trở mắt nhìn Thiên Ân, không tin nổi là nó có thể nhảy xổ vào cuộc đời của mình dễ dàng như vậy được.

” Em học khối trung học, qua chào chị thôi!” Thiên Ân nhìn tôi, cười - một nụ cười ngạo nghễ, và có gì đó ẩn ý nữa.

Đúng vậy, có lẽ nó học ở đây thật .Tôi quên mất là trường tôi là trường liên hợp từ cấp 1 đến cấp 3. Và rõ ràng nhờ cái đặc ân ” diệu kì” đó của người sáng lập ra ngôi trường này, tôi đang đối đầu với một quả bom nổ chậm, hay đúng hơn là đang ngồi ngay trên đó.

Thiên Huy, Nhật Duy, rồi lại còn cả Thiên Ân nữa chứ! Ông Trời đang chơi trò chơi số phận với tôi ư?

Bên cạnh, một số học sinh đi ngang qua, nhìn tôi bằng ánh mắt ” lạ thật, sao cô ta lại ở đó, với người đó” hoặc là ” ước gì mình được như cô ấy” làm tôi quê đến nỗi không còn cái lỗ nẻ nào mà chui vào nữa

” Chào!” Cuối cùng, sau một hồi cố gắng nuốt cho hết cục nghẹn, tôi cũng há được cái mồm đang á khẩu của mình ra để đáp lại Nhật Duy, tất nhiên là không quên kèm theo nụ cười ngu ngốc rồi Đây người ta gọi là cười mà còn không bằng mếu . Sao cứ nhìn thấy Duy và Huy gần nhau mà tôi lại thấy gai gai người vậy hả trời?

Đúng cái lúc mà tôi còn đang lúng túng thì Vũ đi ngang qua. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt ” anh hùng chuẩn bị cứu mỹ nhân” nhưng rồi chỉ... nhún vai, quay ngoắt đi đúng kiểu ” họa may chứ họa tao đâu tao lo”

Thế đấy! Tôi thề là khi nào tôi trở về nhà, tôi sẽ xử đẹp nó, cộng thêm cả những gì mà nó đã gây ra cho tôi từ trước đó nữa, tội nó cũng đủ để bị chém cổ thị chúng lắm rồi! Nhưng lúc này, vấn đề quan tâm hàng đầu của tôi không phải là chém đầu nó hay không, mà chính là có giữ được cái đầu của mình hay không.

Đúng lúc mà tôi còn đang lúng túng như một chú gà con lạc bầy thì Duy đã nắm chặt tay tôi, kéo đi ” Chúng ta vào lớp đi!”

VẬY là hotboy kéo tôi vào lớp, trong ánh mắt ghen tị, đồng thời ngưỡng mộ của bọn con gái. một con vịt xấu xí, học giỏi nhưng nghèo rớt mùng tơi và một chàng hotboy hào hoa, lãng tử, hình tượng chẳng kém phim Hàn một chút nào. Nhưng nó có làm cho tôi thích thú không đây? Không! Câu trả lời là không!

TÔI không phải con vịt xấu xí. Tôi là người thừa kế thứ 2 của L.A.D cơ mà! Tôi thì thiếu gì trai đẹp vây quanh chứ? Tại sao tôi lại phải cần hấn để ý đến mình?

hơn nữa, tôi hoàn toàn không muốn cái cách hấn ấn dúi tôi vào vị trí ngay cạnh hấn, ngồi sát sạt luôn, và cả cái cách Huy đi theo tôi lúc tôi bị hấn kéo đi, cách cậu ta ngồi xuống cái bàn ngay sau lưng tôi cũng làm cho tôi thấy ngột ngạt kinh khủng.

Tệ hại nhất chính là việc khi mà tôi ngồi học, có vô số những tai điện lửa thi nhau xẹt qua xẹt lại trước mắt, tất nhiên là nó được phát ra từ Duy và Huy rồi! Trong cái môi trường đầy khí độc và chiến tranh ấy, bạn có học được không? được không? Đã nói là trâu bò đánh nhau thì ruồi muỗi chết mà! Phen này tôi không chết thì... hơi phí!

Thê thảm! Quá thê thảm! Có ai cho tôi biết rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra giữa hai tên hotboy ương ngạnh này, và tại sao tôi lại trở thành nạn nhân không? Bộ họ đang chơi trò chơi ” thi xem ai bắt Nhã An trở thành thành viên của thê thảm hội trước” à? =.=

END CHAP

22. Chương 22 : Khi Con Trai Đánh Ghen

Mới sáng sớm mà đã bị giáng ột (vài) đòn chí tử thế rồi, nên thành ra tôi cũng chẳng thể làm ăn được gì lên thân nữa. Lên bảng thì làm sai bài, phát biểu thì trật lất, thầy cô hỏi đến thì... em không biết ạ, mặt mày thì tối hầm hầm trông như bao công Núi Chung là tình trạng rất ư thê thảm.

Giờ giải lao, cái giờ phút mà lẽ ra tôi sẽ được giải phóng lại vô tình trở thành thời khắc nhấn tôi chìm xuống địa ngục.

” Ngồi yên nhé!” Duy khẽ nói giống như đã đoán trước rằng tôi sẽ ” chuồn chuồn có cánh” từ trước vậy. Chẹp! Thế là xong! Kế hoạch bất thành!

Tôi đành phải ngồi yên tại chỗ, ngoan ngoãn như một đứa trẻ con vừa gây ra một lỗi lầm không thể tha thứ được, mặc dù mình chẳng có lỗi lầm gì cả.

Duy nhìn tôi rồi.... từ từ nằm xuống, ngay trên đùi tôi Cậu ta làm cái gì vậy?

Tôi, đơ mắt một giây, rồi cuối cùng bật dậy, đứng sang phía bên cạnh.

” Cốp!” Nếu giải thích theo vật lí thì cái này gọi là quán tính. 0.0 Cái đầu của Nhật Duy vừa hạ cánh xuống chiếc ghế gỗ cứng, tạo ra một âm thanh không - nhỏ- chút- nào.

Thôi xong tôi rồi! Tôi bị ngu hay sao mà lại dám làm vậy hả? đúng là chán sống rồi mà!

Duy khẽ ngẩng dậy, nhìn tôi, ánh mắt đầy tức giận Cứ như là cậu ta đang ăn sống nuốt tươi tôi vậy.

Sẵn tiện đang rất khó chịu trong lòng, tôi ôm đầu, chạy ra khỏi lớp. Cũng chẳng biết sẽ chạy đi đâu nữa. Chỉ biết rằng chạy đến nơi nào không có Nhật Duy và Thiên Huy là được.

Sân thượng! Đúng rồi! Sân thượng! Đó là nơi mà ông anh Thái Vũ của tôi hay ngồi, và nói chung là bất khả xâm phạm.

Sau một hồi chạy bỏ hơi tai vì bị lạc trong chính ngôi trường rộng lớn của mình, tôi cũng tìm được lối lên sân thượng. Vì nhà trường cấm học sinh không được bén mảng lên sân thượng - trừ ông anh của tôi được đặc cách - nên chỉ có một cái cầu thang nhỏ dẫn lên đó mà thôi.

Quả như tôi đoán, thằng anh ***** của tôi đang ngồi đó, nhắm nháp một lon bia, mặc cho em của nó sống giờ chết giờ.

Nhìn cái thái độ ung dung nhàn nhã như kiểu ” tu sĩ trên núi” của nó, tôi tức đến độ sẵn sàng lao đến bóp cổ, ăn tươi nuốt sống luôn chứ chẳng đùa. Tuy vậy, tôi chỉ khẽ ngồi xuống cạnh nó. Tôi đoán là nếu tôi giở trò gì đó, nó sẽ không đánh tôi, nhưng việc của tôi và Huy, Duy sẽ bị nó làm cho rối lên như một mớ bòng bong cho xem!

” Tao biết kiểu gì mày cũng lên đây xin ý kiến tao mà!” Nó khẽ nhếch mép cười.

Vâng! tôi mà lại có cái suy nghĩ sâu sắc đến thế sao? Lên đây thì đúng, nhưng xin ý kiến thì cái suy nghĩ ấy còn chưa từng nảy ra trong đầu tôi nữa cơ. Tại sao nó luôn nghĩ rằng tôi thông minh đến độ suy nghĩ uyên thâm thế nhỉ. Tuy nhiên, có lẽ nó có cách gì đó giúp tôi chăng? rõ ràng nó biết cái gì đó.

Vì thế, tôi chẳng dại gì mà đập bẹp cái sĩ diện hão của nó, chỉ ngồi xuống, nhìn nó ” ờ! Nhưng anh có biết vì sao hai tên đó... lạ vậy không?”

Vũ bật cười. Nhìn nó cười cứ như thể tôi vừa hỏi với nó một câu tương tự như ” anh có tóc không” vậy! -,- Rõ ghét!

” Mày đúng là ngốc muôn đời!” Vũ tiếp tục nhắm nháp lon bia - thứ bị cấm tiệt trong trường, may ra chỉ có nó dám dùng.

” Sao?” Tôi tròn mắt nhìn nó, chẳng quan tâm là nó đang uống cái chất lỏng có cồn đắng ngắt và gớm ghiếc, đầy hóa chất kia nữa.

” Hai thằng đó, chẳng phải đều có tình cảm với mày sao? Cách duy nhất mày có thể làm, là chọn một trong hai!” Nó búng nhẹ lên trán tôi, cười rõ là gian.

Tình cảm? có tình cảm sao? ý nó là.... thích tôi đấy hả? Ôi! chắc không phải! Yêu quý như một đứa em gái chẳng hạn! Nhưng....

Ôi lòng bùng đầu óc quá! Dù là gì đi nữa, tôi cũng khó lòng mà hiểu được.

Nhìn cái mặt ngố tẹt của tôi, thằng anh quay lại, chau mày. Tại sao nó lại không như dân gian ” nói toạc móng heo, nói trong móng bò” ra mà cứ thích ấp úng cái kiểu ” mày tự hiểu đi” thế nhỉ? Với tôi, hiểu được nó nghĩ gì cũng giống như là vừa mới hấp thụ xong những tinh túy trên toàn thể giới vậy. Không hiểu! Không hiểu!

” Cả hai đứa, đều thích mày đó! Bọn nó... đang ghen, nhóc ạ!” Và nó biến mất.

Tôi, có phải là tại tôi có vấn đề không vậy? thích tôi? ghen? Thật nực cười! Không tin! Không tin! Không tin! Khó tin quá! Hai kẻ xuất chúng khác người đó sao có thể....

Mà cũng có thể lắm. Rõ ràng là con nhỏ Tiểu Ân cũng biết, tại sao tôi lại không biết nhỉ?

Ôi! Ngốc quá! tôi ngốc quá! nhưng vấn đề bây giờ không còn là ngốc hay không, mà là chọn ai và từ bỏ ai. Trời ơi! Trẻ con mới có tí tuổi mà đã bày đặt yêu với chả đương, làm tôi đau hết cả đầu lên rồi!

END CHAP

23. Chương 23 : Các Người Im Lặng Giùm Tôi Coi!

Mới sáng sớm bước vào lớp mà tôi đã thấy không khí nặng như cả tảng đá đè lên vậy. Mà theo tôi biết thì nguyên tử khối của không khí chỉ khoảng 29 thôi mà, sao bây giờ lại giống như nặng 290 (nặng hơn cả sắt, đồng,...) vậy?

Chả là ngày hôm nay, hai ông tướng kia mới sáng sớm đã lườm nguýt nhau té khói. Mà khói thì có ai muốn hít không? Nản ơi là nản!

" Nhã An!" Vừa mới bước vào lớp, cái tên tôi đã được vang lên một cách " trịnh trọng". Chẳng biết cái thằng trời đánh đó nó định làm gì nữa.

" Ó!" Tôi nhìn Duy, cười như một con ngu. =.= Mới sáng sớm mà đã ám người ta vậy thì làm ăn được gì nữa!

" Cậu chọn ai?" Cậu ta nhìn tôi, ánh mắt " có vẻ" đầy mong đợi. Ôi mẹ ơi! Cứ như tôi là chủ và cậu ta là chó, tất nhiên là đang chờ tôi cho ăn vậy Đạo này suy nghĩ của mình sinh động thật!

" Cậu chọn ai?" Bây giờ là giọng của Thiên Huy.

Cậu ta nói là.... chọn hả? chọn á? Chọn có nghĩa là lấy 1 loại 1 đó hả, có nghĩa là chose đó hả? Sao lại có chọn với chả lựa ở đây?

" Mau trả lời đi!" Nhật Duy nóng lòng giục.

Ôi cha mẹ ơi! Nếu tôi biết là tôi " đã chọn" thì tôi cũng sẽ không ngại ngần mà trả lời đấy chứ! Nhưng tôi nào có chọn, à nhầm, vẫn chưa chọn. Đứa nào độc mồm độc miệng tung tin vịt là tôi đã chọn thế này?

Đúng lúc ấy thì Thái Vũ lả lướt đi tới chỗ tôi, trên môi in hằn một nụ cười ám muội Nhìn nó là cũng đủ biết là đứa mỗ nhọn nào tung tin vịt rồi!

" Vũ!!!" Tôi gần giọng, nhìn nó bằng ánh mắt hình tên lửa.

" Gọi anh gì em gái?" Nó nhìn tôi như thể " bé vô tội à nha!"

Càng nhìn nó càng tức, tôi cố nuốt nước bọt khan " Ông nói cái gì với họ hả?" Nhìn cái bộ dạng của tôi lúc này chắc đáng sợ lắm! Vừa tức, vừa cay cú, nhưng cũng gần giống như cầu cứu vậy.

" Tao bảo bọn nó là mày đã có câu trả lời!" thằng anh nhìn tôi, đáp một cách ngây ngô cứ như thể là tôi đã bảo nó thật vậy.

Tôi có bảo thế thật sao? Bảo lúc nào??? Tôi bảo bao giờ chứ! " nói láo!" Tôi gắt!

" Mày nhớ lại đi!" Vũ đập cái bốp vào trán tôi, gọi trí nhớ trở về....

FLASH BACK.

" Trẻ con trẻ cái mới có tí tuổi mà tí tổn học yêu!" Tôi lẩm bẩm **** rửa khi mà mình lâm vào cái hoàn cảnh đáng ghét này

" Thôi, uống tí nước để... lấy sức mà **** tiếp!" Thằng anh quăng cho tôi một lon bia.

Tôi đã làm gì nhỉ? Bóc lon bia ra, và uống Không ngờ rằng có ngày Nhã AN tôi lại uống bia cơ đấy!

" anh! EM có câu trả lời rồi!" Tôi cười rõ tươi.

" Ồ! Thế mai trả lời bọn nó là OK!" Vũ phán một câu xanh rờn.

" OK!" tôi còn cười tươi hơn cả lúc trước.

END FLASH BACK

Oái! Vũ không nói dối! Nó không nói dối! Nhưng mà... lúc đó tôi đã có câu trả lời á hả? Nhưng câu trả lời... là gì? Sao tôi lại không nhớ được nhỉ? Đau đầu quá!

" Thế câu trả lời của mày là gì?" Vũ sốt ruột thúc giục.

” Hở??” Tôi nhìn nó, ngây ngô ” Em quên mất rồi!”

” BỐp!” Một quả ổi - cái thứ vốn dĩ đã quá quen thuộc với cuộc sống tôi nhưng vẫn ngày ngày làm tôi khốn đốn ” Vậy để anh giải quyết nhé! Hai bọn mày!” Vũ chỉ trỏ và hai tên kia, không biết sẽ làm gì “Ai giành được em gái tao, thì cho đó!”

Nó... Nó nói cái gì? Nó cứ như tôi là món đồ chơi mà giành với chả giết vậy! Tuy vậy, tôi còn chưa nêu được ý kiến thì...

” Đi!” Nhật Duy nắm chặt cổ tay tôi, kéo.

Và cổ tay bên kia bị giữ lại cứng nhắc bởi một bàn tay khác ” Cậu phải đi với tôi!” Là Thiên Huy.

Óe! Thế là hai tên ác ôn cứ đồ đưa co kéo mãi. Chỉ có tôi là khổ. cái thân mỏng manh gầy gò ốm yếu tha hồ được thử độ dẻo dai. Hết kéo sang trái lại sang phải, hết giật bên nọ lại giật bên kia. Trời ơi! Tôi có phải miếng cao su đàn hồi đầu mà! Tôi ngậm ngùi hình dung cảnh một miếng cao su đàn hồi cực tốt. Đến nó mà tôi còn không kéo kinh như vậy thì cơ chi... Càng nghĩ lại càng thấy mình bị bạc đãi.

” dừng lại!” tôi hét ầm lên, giật cổ tay của mình ra ” Tôi không phải là một món đồ chơi! các cậu... dừng bao giờ làm cái trò đó nữa!” Chẳng biết sao lúc ấy tôi lại gan đến vậy. Chỉ biết rằng máu nóng đang bốc dần lên trong cái đầu đầy khói của tôi.

” Tôi sẽ rời khỏi nơi này! Cấm ai đi theo! Khi nào cho rằng cần thiết, tôi sẽ trở về!” Đó là sáng kiến duy nhất nảy ra trong cái đầu tối tăm của tôi. Và tất nhiên, sau đó tôi tức giận bước ra khỏi lớp, không quên cái theo cái thằng anh chó chết - cái thằng đã khơi dậy trò chơi dã man này để hai thằng dở người kia được thể hành hạ em nó.

Đúng vậy! tôi sẽ trở về nhà ba mẹ nuôi! Mặc kệ đứa nào dám cản trở hay bắt tôi ở lại, tôi sẽ không trở về đâu!

Hoặc là ít nhất cho tới khi nào tôi dám ngẩng cao đầu đối diện với cái thực tại quá đỗi độc ác này, tôi sẽ trở về! Yêu với chả đương. Tại sao tôi lại phải nghĩ quá nhiều về chuyện đó cơ chứ? CỨ để hai thằng nhóc kia suy nghĩ cho thông đầu đi đã rồi trở về cũng không muộn!

24. Chương 24 : Lão Hiệu Trưởng Già Đáng Ghét

Chep! Sau khi nã súng đại bác vào hai cái tên đáng ghét kia, tôi xách vali đi về nhà ba mẹ nuôi ở thật .Và tất nhiên, thằng Vũ lần này phải lọc cọc xách va li theo tôi để ” trông coi em” .=

Chẳng hiểu sao lúc tôi về thì thằng Khánh đang đi du lịch thành ra cuộc đời tôi càng trở nên tươi sáng hơn. Tôi nhận ra rằng: càng ít con trai ở gần mình, sẽ càng cảm thấy may mắn nhiều hơn.

Được cái tôi khá quen thuộc với cuộc sống ở nơi này, lại từng là đàn anh hộ thằng anh ***** nên trở về đây, tôi chẳng khác gì hổ được thả về rừng

” Mày có phải là Nhã An không đấy?” tHằng Vũ đã hỏi tôi như vậy sau khi nó tận mắt chứng kiến ngày đầu tiên tôi ở đây (sau cái vụ đe dọa, ức hiếp bọn con gái, lừa mất **** bọn con trai - đã bảo tôi quen đóng vai Thái Vũ rồi nên bị lấy mà!)

Cũng phải! Tôi bạo dạn hơn nhiều, và tôi khá là gan Thậm chí, bọn đàn em của Vũ còn xì xào với nhau ” tao thấy con em thằng Vũ giống... đại ca hơn là thằng anh!” Nói chung là như vậy đấy ạ! Cũng tự hào quá chứ lại!

Ngày thứ 2 ở trường học.

Mới sáng sớm ra, cái chuông đồng hồ đã reo hò ầm ĩ cả lên.

-, - Mẹ ơi! mới có 5h. tHằng chó kia lại chơi đều tôi rồi!

Nghĩ bụng, tôi tắt cái đồng hồ đi, tiếp tục ngủ ngon lành.

2 h 30' sau....

" Nhã An! con không đi học hả? Bẫy rươi rồi đó!" Tiếng mẹ nuôi đập cửa phòng làm cho tôi giống như đang ngủ ngon mà bị đập áy cái sưng đầu lên

Bẫy rươi? Bẫy rươi rồi á?

Một... hai... ba....

" AAAAAAAAAAAAAA!" Tôi hét toáng lên, lao ra khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân,... với vận tốc của một cái tên lửa.

15' sau.

Vừa chạm chân đến gần cổng trường thì " Tùng! Tùng! Tùng!"

Thôi xong, toi tôi rồi! Cái tên sao đỏ đáng ghét đã xuất hiện, và đứng lừng lững ở trước mặt tôi. Cái tên cao to đẹp trai mà sắc mặt thì tối hầm hầm trông rõ là sợ

" Bạn cho hỏi tên gì vậy? Lớp nào?"

" Nhã An, 10 A 1" Tôi cười mà méo máo như khóc " Bạn gì đẹp trai ơi!!!"

" SAo?" Hắn nhếch mép nhìn tôi " không nhầm thì vừa nãy có một người rất giống bạn cũng đi học muộn đó!"

Chà! Giống tôi? Còn có thể là ai khác? Ngoài thằng ***** THái Vũ.

Tôi nhìn tên sao đỏ sao đen gì đó, cười bên lên ' Bạn tha cho tớ đi mà! Ghi tên anh tớ rồi, giờ ghi tớ nữa thì... thật tức lắm! Mà tớ cũng không muốn lên gặp cái lão hiệu trưởng già ***** khú quái gở đâu!" Tôi cũng tự thấy mình ăn nói hơi quá, nên chỉ khẽ cười ngậy thơ mà thôi. Mong sao cái tên sao đen này không theo chủ nghĩa tôn thờ cái ông hiệu trưởng mà học sinh cả trường chẳng ai biết mặt ấy.

=.= Chả là nghe nói thầy hiệu trưởng trường này rất giỏi (= già ***** già khú), nhưng lại chẳng ai biết mặt ông ấy (= quái gở) nên tôi mới nói vậy chứ bộ. Nhưng liệu nói thế có hơi quá không nhỉ?

" tHôi! Vào lớp đi!" tôi sao xanh nhìn tôi, nở một nụ cười rất gia n

tuy thế, tôi chẳng nghĩ ngờ gì nhiều. Được vào lớp là tốt rồi! Cần gì lo nghĩ! ^-^

Giờ nghỉ giải lao.

" xin mời em Hoàng Nhã An - 10A1 lên phòng hiệu trưởng" =.= chó chết thế đấy! Cái loa ngày hôm nay nó lại giả chứng réo tên tôi mới cay chứ lại!

chắc chắn là cái tên đầu óc đen ngòm đó cậy mình là sao đỏ sao đen nên đã chơi đùa tôi rồi! Tôi thề tôi mà gặp hắn, tôi sẽ giết chết hắn cho xem! Mặt mũi thì sáng sủa khôi ngô mà sao....

" Em chào thầy ạ!" tôi đứng đối diện với ông hiệu trưởng đang quay lưng lại với mình (đã già còn bày đặt bí mật. Cứ như nhìn cái mặt ông thì học sinh bị mù không bằng ấy)

" Chào em!" giọng nói này là của ai mà nghe quen thế nhỉ?

" thầy gọi em lên có chuyện gì không?" Tôi nhìn ông, cười rõ là ngu. (biết lí do rồi mà còn hỏi).

" À không!" Thầy hiệu trưởng bật cười " chỉ muốn mời em lên uống nước thôi! Em uống đi!" ông ta chỉ vào cốc trà để trên bàn.

Bây giờ lại lịch sự nhỉ! Thôi thì ông có lòng, tôi có dạ. Tôi cầm cốc trà lên, nhâm nhi thử xem đó là vị gì.

Trà mật ong à? Tôi ghét vị này!

” Và để cho em lên coi mặt cái ông hiệu trưởng già **** khú này!” Giọng thầy hiệu trưởng vang lên đúng lúc tôi còn đang nhắm nháp ngum thứ hai.

” Phụt! Ọc ọc! khụ khụ!” một tràng tiếng động chẳng mấy gì là hay ho vang lên từ phía tôi. Chòì oi! Không phải cái tên sao đen đó ghi cả lời nói của tôi vào chứ? Phen này tôi tiêu là đúng rồi!

Đúng lúc mà tôi còn đang bận ôm mồm ho sặc ho sụa thì cái ông hiệu trưởng thích làm đom đóm đã quay lại từ bao giờ.

tôi đã bảo gì nhỉ? Nếu tôi gặp lại tên đó, tôi sẽ đập chết hần liền. Nhưng.... hần... đùa à? Hần.... chính là hiệu trưởng!

Không sai! chính là hiệu trưởng! chỉ có bộ đồng phục là thay đổi

” Này!” tôi ôm bụng cười ” anh dám đóng giả làm hiệu trưởng nữa cơ hả?” ” Thế mà làm tôi hết hồn!”

” không phải đóng giả!” ” ông hiệu trưởng” gần giọng

” thế là đóng thật hả?” tôi cạy khoe. Đã bảo là tôi không sợ ai cơ mà! Chùn gì một cái thằng nhãi nhép cơ chứ?

” Tôi là hiệu trưởng!” Tiếng nói vang lên, đầy ý răn đe.

Hì hì! tôi mà lại đi tin hần hả? cái tên này hơn tôi 2 tuổi là cùng.

Nhưng... sao... run thế nhỉ?

” Thế ông hơn tôi bao tuổi mà đòi làm hiệu trưởng?” Tôi run run nói (đã bắt đầu sợ rồi đấy ạ!)

” 2 tuổi! Tôi tốt nghiệp đại học được tròn 1 năm rồi! Còn nếu em hỏi vì sao tôi lại làm hiệu trưởng mặc dù chỉ hơn em 2 tuổi, thì em nên nhớ rằng ở bên úc tôi học có thể nhảy cóc đó!” Ông nói một lèo.

Đến lúc này thì tôi ” có vẻ” tin điều đó là thật Có ai ngu như tôi không cơ chứ? Dám **** hiệu trưởng ngay trước mặt ông, lại còn vênh mặt tự đắc nữa chứ!

” thầy... em.. xin lỗi!” tôi nhìn ông, cười bẽn lễn, dù biết chắc rằng có chết ông cũng khó lòng tha ình.

” Thế này nhá! “ông thầy cười nhẹ ” vì tôi còn là teen, nên tôi hiểu em nghĩ gì. Vì thế, đơn giản lắm! Tôi nghe nói em là người có danh tiếng bắt hảo ở trường này, lại là em của Thái Vũ. Thôi thì em hãy dành sự bắt hảo của mình để giúp tôi quản trường đi, tôi sẽ tha cho em!” ông ta cười càng lúc càng gian manh... À! mà không! Không nên nghĩ như thế! Em xin lỗi thầy hiệu trưởng ạ! hi vọng thầy không biết là em vừa **** thầy

” Được chứ?” Ông nhìn tôi, ánh mắt đầy thách thức.

” Không! Em bắt hảo cho vui chứ để giúp thầy thì em cần gì bắt hảo nữa!” tôi chu miệng phản đối, cái mỗ dẩu lên cả tấc

” Vậy thì.. xin lỗi... nhưng trường này không tiếp nhận em!” Cứ vờ như mình tiếc lắm, ông ngậm ngùi nói

Tôi nhìn ông như chuẩn bị bấm vằm ông ra thành triệu triệu tí tí mảnh vụn. Hai người đứng đối diện, đầu mắt tóe khói Trong đó, một kẻ thì thản nhiên như cô tiên, còn một kẻ thì đầu óc tức đến nổi xì cả khói ra

Kết cục, 10 phút sau...

” Thôi được!” Tôi nhìn ông, thở ngắn thở dài.

” tốt!” Ông nhìn tôi, cười càng gian hơn ” Em có thể về lớp rồi!”

hứ! Thèm mà ở lại đây! Đành về lớp thôi! Ai bảo ngu ngốc dám sỉ nhục hiệu trưởng đại nhân chứ? Ai ngờ mình gian ông còn gian hơn, mình bắt hảo ông bắt hảo hơn nữa

END CHAP

25. Chương 25 : Ngày Xui Xẻo

Mới sáng sớm tinh mơ, khi mà ông mặt trời còn đang ngái ngủ (mẹ ơi, trời đông mà miêu tả thế đấy! thông cảm! Tại tôi đang ngái ngủ nên tưởng ông trời ổng cũng như mình), cái iphone chó chết đã reo ầm ỹ làm cho tôi mất nguyên giấc mộng đẹp.

” Ai đấy?” Tôi gần như hét ầm ỹ vào cái điện thoại, đe nẹt cái tên chó chết nào vừa gọi điện ỉnh.

” Ê nhóc!” Đầu giây bên kia cũng vang lên một giọng nói chẳng mấy gì là thoải mái, nếu không nói là cực kì hắc ám ” Nhóc ăn nói kiểu thế mà nghe được hả? Ông mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi, bộ lại định đi học muộn như hôm qua hả?”

Đi học muộn? Chuyện hôm qua tôi đi học muộn còn có ai khác biết, nếu đó không phải là ông hiệu trưởng hắc ám sao?

” thầy... sao biết số em vậy?” tôi hỏi, chẳng có gì là e dè cả. E dè làm cái quái gì, khi mà tôi thề bây giờ ổng mà không là hiệu trưởng không cần thách tôi cũng sẽ cắn xé ổng ra làm trăm mảnh

” Nhóc đến trường ngay, không thì đừng trách thầy hiệu trưởng này vô tình đó!” Giọng đầy tính chất rắn đe như thế ” mày cứ trốn đi, thoải mái! ta đi một phát là chết ”

” Thầy ơi ơi!” Giọng điệu của tôi có thể miêu tả bằng mấy chữ ” mềm như bún, dẻo như kẹo“, tất nhiên là với mục đích nịnh hót, hồng cung cấp thêm thời gian cho giấc ngủ quen thuộc rồi ” một ngày em không ngủ đủ tám tiếng rưỡi em không làm được gì đâu thầy ạ!”

Giọng nói vang lên, chẳng cần nghe cũng biết nội dung ” Ngủ bảy tiếng là đủ rồi ! Dậy ngay! Đến trường ngay cho tôi!” Đây! có thấy loại giáo viên nào lại độc địa dã man tàn bạo vô nhân đạo như vậy không? Tuy trong lòng ầm ục, nhưng tôi vẫn phải bật dậy, đi thay quần áo.

Vừa mở cửa ra, tôi bất gặp không ai khác, chính là cái thằng hắc ám - nguyên nhân chính dẫn đến mọi việc của ngày hôm nay - Thái Vũ. Thì tôi nói có gì sai? Nếu nó không vặn đồng hồ của tôi thì ổng đã không đến muộn. Mà không đến muộn thì có bị hành hạ, bị áp đảo không hả trời?

” Mới sáng sớm đã có anh nào gọi ày thế?” Cái thằng nham nhở đó nhìn tôi, cười ám muội.

Chời ơi! Gặp nó vào giữa buổi sáng đẹp trời thế này, thảo nào mà xui tận mạng.

Tôi giương đôi mắt rùng rục lửa thù nhìn nó ” ra ngoài đường ai hỏi mày có quan hệ gì với tao thì đừng có nhận, không xấu mặt tao, nghe chưa?”

Chắc hẳn chưa thấy tôi bức xúc ăn nói thâm cay như vậy bao giờ, cái thằng ***** nó chỉ biết trố mắt ra nhìn tôi, chẳng hiểu vì sao tôi lại như vậy nữa

Còn tôi, mặc dù đã hả hê ít chút trong lòng, nhưng thực là tâm trạng vẫn rất tệ.

Cái loại hiệu trưởng gì mà mới sáng sớm đã hành hạ học sinh. Lại còn tự tiện gọi điện cho người ta, kêu người ta giúp mà như ra lệnh nữa chứ! Đúng là tự tiện như ruồi mà! Ruồi! Đúng rồi! CÁi lão hiệu trưởng ruồi già **** khú ấy!!!

” Em chào thầy!” Tôi nhìn lão ruồi già, cười xởi lởi như thể mình chưa từng thù hận với lão ấy. -,- bây giờ người càng trẻ càng thâm cay chứ không còn đúng với câu ” gừng càng già càng cay ” đâu ạ! Chính vì vậy mà tôi phải đề cao tinh thần cảnh giác, ” ngậm bồ hòn làm ngọt”

” Chậm 5’!” Lão giơ cái đồng hồ lên, sầm soi. Chẳng biết lão đang nhìn giờ hay đang khoe cái đồng hồ Rolex nữa Rõ ghét. Tôi thề là sau này nếu có cơ hội tôi sẽ vặn lại cái đồng hồ đó, hoặc đập cho nó nát bươm ra cũng được Ai bảo nó phá tan những giây phút ôm gối ngủ hạnh phúc của tôi cơ chứ?

” Thầy gọi em đến có chuyện gì ạ?” Tôi nhìn lão ,chán nản -,-

” Không có chuyện gì! Chỉ muốn một con sâu ngủ như em, đến sớm, làm gương cho nhà trường mà thôi! em về lớp được rồi đấy!” Lão nói, cười càng lúc càng gian manh

Một buổi sáng gặp hai kẻ ám muội, có lẽ lát nữa lúc đi học về, tôi sẽ bị ô tô tông chết chứ chẳng chơi Sao đòi tôi lại khổ thế nhỉ?

Mà cái lão già đáng chết này, tôi tin là sẽ không có lần thứ hai tôi ngu dại nghe theo lời sai bảo của lão nữa đâu!

Mà bình tĩnh đã! Có phải đây là dấu hiệu của việc sáng nay tôi sẽ gặp nhiều chuyện xui xẻo không nhỉ? Tôi phải cẩn thận, cẩn thận! Bị hai cái lão kia ám ảnh là đủ lắm rồi! Tôi phải sống để còn có cơ hội phục thù nữa chứ nhỉ!

Bây giờ, trước hết là phải ” đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên, thở nhíp nhàng” đã! Nghĩ bụng, tôi bỏ ngay cái dáng đi hùng hục như con trâu đồng, uyển chuyển, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh (không hiểu sao trông cứ lăm la lăm lét ấy nhỉ!)

” BỐP!” Cái đầu tôi đâm ngay vào cái gậy đang để ngang cửa ra vào của lớp, trong lúc chủ của nó đang bận ngó trái, ngó phải.

Đứa chó nào để cái gậy ở chỗ hiểm thế nhỉ? Tức chết mất!

Tuy vậy, tôi vẫn bình tĩnh đi vào lớp học, cố gắng không gây sự với ai cả. Tôi đoán chắc ngày hôm nay sẽ rất xui xẻo đây!

26. Chương 26 : Ông Hiệu Trưởng ” Đáng Yêu” Và Cô Học Trò Xui Xẻo

Mới sáng sớm tới trường mà đã gặp phải hai ông thần nổi tiếng đem lại xui xẻo (hiệu trưởng và Thái Vũ), lại thêm cái vụ đâm đầu vào cái gậy trước cửa lớp - việc mà từ sáng giờ có mỗi mình tôi ” làm được” - thú thực là đã làm cho tôi hải lắm rồi! Tôi tin chắc rằng, trong ngày hôm nay, sẽ không chỉ xui như vậy đâu ạ!

Đang soạn sách vở trong lớp, tôi bắt gặp Thái Vũ phi như tên bắn tới chỗ mình, mặt mũi thì... nói sao nhỉ? đầy sát khí

” Con kia! Sáng nay mày nói gì?” Nó trở thẳng tay vào vai tôi, đẩy đẩy đầy cố ý.

MÀ bạn biết đấy? CÁi ghế tôi ngồi thì nó không có chỗ dựa đằng sau lưng => theo lực quán tính, tôi đổ ngửa ra đằng sau, hay nói thẳng là bị ngã chổng vó . Đau hết biết.

Thấy tôi - con em tội nghiệp- bị ngã vậy mà cái thằng ***** kia nó chỉ nhìn tôi, cười cười rồi....chạy mất.

Thế là tôi phải lọ mọ tự bò lên trên bàn, ngồi học với cái thân gầy gò đau ê ẩm. THảm thương, thật thảm thương!

Mà cái số tôi nó chỉ xui như vậy đã phức! Đằng này lại còn hàng ngàn, hàng vạn những cái xui xẻo kéo theo sau, cứ như là một đoàn quân xui xẻo đang tấn công tôi vậy

Tiết thể dục, cả lớp tôi hùng hục khí thế, ai cũng mong muốn mình có con điểm nhảy xa thật cao . Còn tôi, một kẻ vốn không ưa gì môn thể dục thì đủ điểm giỏi là Ok rồi! tuy vậy, tôi vốn không ưa cái môn nhảy cao này, nên hoàn toàn không tự tin vào mình chút nào. CHÍNH vì thế, tôi - ngay lúc này đây- đang phải tập nhảy nhót cho quen chân

tỔi chẳng hiểu nhảy cái này có gì hay ho mà cái bọn giáo viên ***** kia cứ bắt học sinh học nhỉ? chưa kể những nguy cơ tiềm ẩn như sứt đầu mẻ trán đầy rẫy ra, rất nguy hiểm. Kì lạ nữa là lại có những người thích thú với cái môn này đến nỗi trở thành VĐV cơ đấy! Còn tôi, tôi chỉ mong mình nhảy đạt được loại khá là tốt lắm rồi! May họa tám phước mới được thế, chứ có khi chưa nhảy cũng đã... tẹo chân như chơi.

Nhìn cái cảnh tôi - kẻ vừa bị mình đẩy cho xây xẩm mặt mũi - hì hục tập nhảy nhót, ông anh Thái Vũ "tốt bụng" rủ lòng thương truyền dạy kinh nghiệm "Mày cứ nghĩ giống như là đang nhảy lên mặt của một kẻ mày ghét vậy! Nhảy càng xa, càng đau!"

Nói xong, nó nhếch mép lon ton đi nói phét với bọn đàn em (đã từng là đàn em của tôi)

Tôi chán nản thở dài. Chẳng biết cách này có hiệu quả không nữa!

B1: tưởng tượng ra khuôn mặt của kẻ mình ghét => Thầy hiệu trưởng "đáng kính", anh Thái Vũ "tuyệt vời"

B2: Khởi động.

Uốn **. Uốn **. Lắc cổ chân, lắc cổ tay, lắc hông. 1, 2, 3 ơ hít thở hít thở hít thở

B3: Nhảy!

Một. Hai. Ba.

Nhảy!

Tôi cố gắng nhảy thật xa, giống như đang nhảy trên mặt của hai cái tên đáng ghét kia thật vậy. Đúng là cách này có hiệu quả thật!

Tôi thề là nếu cái người đóng quảng cáo Yo Most mà nhìn thấy tôi nhảy cũng phải gọi là cụ ấy chứ!

Đang đến đoạn cao trào - chuẩn bị tiếp đất - thì một âm thanh "êm ái" vang lên "R...Roẹt!"

Cái âm thanh "vui tai" ấy là gì vậy nhỉ? Nghe quen thật!

Từ cái thuở napoleon cưỡi chuồng, từ hồi loài người mới sinh ra, nhằm, sinh ra được lâu rồi, nhưng tôi mới sinh ra cái âm thanh ấy đã khá quen thuộc rồi.

Mẹ ơi! Cái quần thể dục của tôi... bị... rách hả?

Đang bay cao, bay xa, tôi cũng phải đau đón hạ cánh xuống đất, hai chân khép kín vào nhau (may mà chân tôi thẳng chứ không vòng kiềng), đi từng bước nhỏ về phía nhà vệ sinh.

Vì chỉ có một bộ thể dục trong nhà vệ sinh nên tất nhiên tôi phải mặc tạm cái váy đồng phục rồi! Rõ khổ! Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, cái tên đáng yêu của tôi lại được ông thầy thể dục - kẻ nổi tiếng hắc ám sừng lên một cách không có chủ ý "Hoàng Nhã An, chuẩn bị!"

"Thưa thầy!" Tôi mon men đi ra phía ổng, cười "Em... không mang quần thể dục"

"Hôm nay là buổi duy nhất để kiểm tra. BỘ em không muốn có điểm hả?" Ông trừng mắt nhìn tôi "thể em định nhảy cao bằng váy, thể hiện tư cách sexy girl cho các bạn coi hả?" Chuyển sang nói đều.

thể đây! Dù tôi có hay nói móc ổng, hay phản đối ổng, nói leo ổng,... thì ổng cũng không nên chơi đùa tôi thể chứ!

"Dù thầy nói thế nào em cũng không nhảy hôm nay đâu ạ!" tôi nói cứng.

Tuy vậy, nói cứng thì có ích gì, khi mà ông thầy vừa sừng một câu rất thời đại "VẬY em sẽ được 0 điểm kiểm tra học kì!"

Đau đón ôm nỗi uất hận kẻ không biết thông cảm cho tình thế thảm thương của học sinh kia về lớp học, tôi ngậm ngùi nhận con điểm 0 tròn trĩnh, vinh danh trở thành kẻ được điểm kém nhất trong kì thi học kì môn thể dục.

Mà cái thằng cha ấy nó đều thật! thấy tôi hiền mà bắt nạt. TỪ lúc nó phạt tôi xong, đứa con gái nào nhảy cũng được 8 điểm trở lên hết, dù cho bọn nó nhảy dở ẹc Còn tôi, tại sao ổng không thể thương tình cho 5 điểm cơ chứ? Phên này chỉ còn nước lên phòng hiệu trưởng xơi nước thôi!

Lại nhắc đến ông hiệu trưởng và thằng Vũ - hai đứa khởi điểm của sự xui xẻo. tôi thề một ngày không xa tôi sẽ bóp cổ, vật óc, moi tim của ông ra để xử tội dám làm cho tôi bị ám quấy. Còn Thái Vũ, tính sau! nó là anh tôi, đối xử như vậy ác quá!

Cứ nghĩ những điều tốt đẹp đi, trong khi điều xui xẻo còn đang chờ phía trước!

END CHAP

27. Chương 27 : Thầy Hiệu Trưởng Dễ Thương

Ngày hôm nay, ắt hẳn chính là ngày xui xẻo nhất của đời tôi. Sau này, khi nào sinh con để cái, ắt hẳn tôi sẽ kể cho chúng nghe để chúng biết đường tránh xa những kẻ có nguy cơ tiềm tàng như anh song sinh của chúng, hoặc một kẻ thiên tài nhảy cóc

” Chị!” Cái thằng loi chơi nào đó nhìn tôi, cười ” Chị xui thật! Anh Thái Vũ chắc cũng không vui!”

Nghe cái kiểu câu không ra đầu của cái thằng chuyên nịnh hót kia, tôi phải cố gắng lắm mới cười được một cái, nói với nó ” Ừ! Hôm nay xui!”

” Người ta bảo xui thì đến bar hoặc vũ trường giải xui, chị thử chưa?” Tên mỗ nhon tiếp tục nói -,-

” Ồ! thử sau!” tôi nhìn nó, cười đuổi khéo. Bar với chả vũ trường. Cái gì mà giải xui chứ! Đúng là cái loại mỗ nhon chuyên nịnh hót!

Chiều, tôi thông thả bước đi trên con đường về nhà Chắc ngày hôm nay xui thế là đủ rồi, xui nữa thì tôi có mà vào sách kỉ lục Guinness mất!

Đang đi thì ” choep!” Một âm thanh nhào nhoẹt vang lên. VÀ cho tới tận giờ phút tôi nhìn xuống đôi giày của mình, tôi vẫn chưa định thần được.

Cha mẹ ơi! tôi vừa dẫm vào...phân chó hả?

” AAAAAAAAAAAAAA!” Tôi kêu lên, thất thanh. Nhưng rồi nhanh chóng ngậm mồm vào, cởi đôi giày thân yêu ra, phi vào một chỗ nào đó, lấy đôi giày thể dục ra thay thế. Ghê quá! Ghê chết đi được!

hóa ra là tôi nói sai! Đã xui nhiều thế rồi thì xui thêm nhiều nữa chắc.... cũng chẳng sao đâu nhì!

Mà rõ ràng không phải không sao cơ mà! Sao đầy trời ấy chứ! Từ sáng đến giờ bao nhiêu là xui xẻo đổ ập vào đầu, làm cho cái đầu tôi phải suy tính nhiều hơn, mà thương tích thì vẫn không có dấu hiệu giảm đi chút nào cả.

” Chị vào quán bar hay vũ trường ấy!” Cái giọng nói của thằng chết tiệt ban sáng lại đập vào tai tôi.

Mặc dù nếu bình thường nó mà nói với tôi như vậy, thì tôi đảm bảo nó chưa nói xong tôi đã nhét xong cái dép vào mồm nó rồi, nhưng có lẽ tôi nên đến đó! Hi vọng tiếng nhạc xập xình có thể làm cho tôi bớt phải suy nghĩ gì nữa. Tôi đầu hàng hoàn toàn trước cái sự xui xẻo đấy rồi!

Chọn inh một vị trí khuất trong vũ trường nổi tiếng, tôi ngồi im lặng, thưởng thức chai rượu mạnh mà tôi thề nếu Vũ mà biết tôi uống, nó sẽ xử mạnh tôi chứ chẳng tha!

” em ơi! Cho anh ngồi cùng bàn nhá!” Một thằng nham nhở nào đó tới trước mặt tôi, cười rõ tươi.

Cái thằng này to gan thật! Tuy vậy, lúc ấy, tôi đã thấy mình say say rồi nên người cứ gọi là mềm ra như cọng bún. Tôi nằm gục xuống bàn, ngáy o o (tinh thần cảnh giác thể đấy!)

Tôi đoán là chưa đầy 10' sau thì tôi tỉnh dậy, khi mà ai đó chạm vào tôi.

Cái tên sở khanh ban này đang chạm vào tôi. Mà tôi đang ở đâu nhỉ? Không phải là quán bar ồn ào như ban này nữa

Ấy! Khoan đã! hấn đang chạm vào tôi sao? Hấn đang làm gì tôi?

Một cái cúc áo bị bung ra. Hai cáo.

Mẹ ơi!!!!!!!!!!!! Không phải thế chứ? Bây giờ tệ nạn đầy rẫy ra, mà sao tôi lại không nghĩ đến nó nhỉ?

Hấn định làm gì tôi đây? Phen này... số tôi đúng là xui tận mạng mà!

" Bỏ tao ra, thằng chó chết!" tôi nói cứng.

" Em say rồi, cứ nằm yên đi, anh sẽ nhẹ tay!" Hấn nhìn tôi, cười gian xảo.

" Mẹ kiếp! Đừng động vào tao!" Chẳng hiểu sao trong tình huống đó mà tôi lại có thể tự do văng tục đến vậy.

Hấn nhìn tôi, cười cười " Cô em trông vậy mà cũng tục tĩu nhỉ! Nhưng anh lại thích người mạnh mẽ đấy!" Nụ cười càng lúc càng man rợ hơn.

Trời ơi! Ai cho tôi biết tôi phải làm gì bây giờ? Ý thức đã lấy lại, nhưng cơ thể thì cứ gọi là mềm nhũn ra, chẳng làm nên trò gì cả

" Cứu!" tôi hét toáng lên.

Tuy vậy, tôi chợt nhận ra là mình đang ở trong một nơi khá là ồn ào. Có lẽ phòng này ở trong vũ trường. Vì thế... có lẽ tôi có hét nữa thì cũng chẳng ai cứu tôi đâu!

Cái thằng sở khanh chó chết kia nhìn tôi, cười càng lúc càng kinh hơn.

THôi xong rồi!

Thôi thì còn nước còn tát " Cứu! Cứu! Cứu!" tôi hét ầm lên, dù biết chắc chẳng có tác dụng gì.

Cái tên chó chết ấy vẫn để cho tôi hét thoải mái, vì hấn biết chắc rằng chẳng có ai rồi hơi mà cứu tôi đâu!

Cái xã hội này đúng là nhơ bẩn, đầy những tệ nạn kinh khủng! Tại sao tôi lại bị đẩy xuống đáy xã hội thế này chứ hả trời???

Có ai cứu tôi không? tôi thề tôi sẽ mang ơn người đó suốt đời mà!

**

" Bốp!" Âm thanh vang lên trong khi tôi đang... nhắm tịt mắt lại để hét " Xin lỗi, nhưng đây là học sinh của tôi!"

END CHAP

28. Chương 28 : Thầy Hiệu Trưởng Và Án Kỉ Luật Treo Lủng Lẳng Trên Đầu

Với một kẻ đang cận kề với cái chết thì điều gì là tuyệt vời nhất? Chắc hẳn câu trả lời sẽ là có một ai đó đến cứu mình Và tôi cũng vậy. Khi đang cận kề với một việc kinh khủng nhất trên đời, thì ân nhân cứu mạng của tôi đã tới, tất nhiên là giải cứu tôi nữa

Tuy nhiên, điều đó sẽ là hoàn - toàn - tốt - đẹp, nếu như kẻ vừa cứu tôi không phải là người quen cũ, kẻ thù mới - ông hiệu trưởng Đáng kính Tôi thề là với một người hắc ám như ông thì tôi không chết cũng rơi đầu Mà không rơi đầu, thì kiểu gì cũng giống như tự cho cổ vào tròng, phải giúp hấn một việc gì đó mà mình không hề mong muốn.

Nói chung là có nhắm mắt cũng biết được số tôi xui xẻo thế nào. -,- Có ân nhân ông trời cũng không cho tôi nổi một ân nhân tử tế, đảng này lại ột thằng cà chớn khó tính như ma mới cay chứ

Trở lại với thực tại, hẳn đang vác tôi - trong tình trạng thảm thương, rách như quả mướp - trên vai, lôi đi. Còn tôi, im thin thít như thịt kho đông, xúc động đến không nói lên lời Còn nổi xúc động của tôi là như thế nào thì bạn biết rồi đấy

Có chết tôi cũng không ngờ ngôi sao chói khó đỡ nhất ngày hôm nay của tôi lại là hẳn - kẻ mà tôi căm thù, ghét cay ghét đắng. Đúng là sao chói mà!

” Nhóc ngồi yên ở đây, nghe chưa? Cấm động đây, để tôi đi lấy quần áo! Trẻ con trẻ cái... giờ thì bảnh mắt ra chưa?” Ông ném tôi cái ” phịch” xuống giường, lăm lăm mắng mỏ.

Tuy rằng đang rất tức giận, nhưng tôi vẫn kìm lòng, chờ cho ông lấy quần áo rồi làm gì thì làm đây người ta gọi là người thông minh biết chờ cơ hội đấy ạ!

Mà quái nhỉ! Đây chẳng phải là... khách sạn hả? Giáo viên mà lại có kẻ kéo học sinh vào đây sao? Mặc dù rằng chẳng có gì xảy ra, mục đích là hoàn toàn trong sáng, nhưng tình ngay lí gian, giáo viên thế là không được! (cứ như là ông vừa cứu một con nhóc nào đó chứ không phải mình vậy)

Quăng cho tôi một bộ quần áo ” có vẻ” là mới, lão hiệu trưởng tiếp tục mắng mỏ ” Trẻ con ai cho đi vào chỗ đây hả? Nhóc muốn bọn nó xơi tái mình hay sao? Mặt mũi thì lúc nào cũng căng căng căng căng lên. Nhìn mà... muốn đâm!”

Khoác cái áo ra ngoài, tôi đứng phắt dậy, trả treo ” Này nhá! Anh đừng thấy tôi hiền mà bắt nạt! Anh có biết là hôm nay nhờ anh mà tôi gặp phải sao quả tạ, nên mới đến đó uống rượu giải xui không? Mà anh hơn tôi mấy tuổi mà kêu tôi là trẻ con? nói ra không biết ngượng mồm hả?”

Hắn- lão già hắc ám - trừng mắt nhìn tôi, dùng tay bóp chặt cằm tôi. Mẹ ơi! Có phải là phim bong bóng mùa hè đầu mà bóp chặt thế? Thế này thì chết con nhà người ta hả?

Gần như ngay lập tức, tôi dùng lực mạnh nhất có thể, hất tay hắn ra. Và một âm thanh vang lên, kèm theo tiếng tay bị vung trong không khí ” keng!”

” Oh!” tôi há hốc mồm, nhìn cái chìa khóa trong tay hắn bay ra ngoài cửa Cái gì vậy trời?

Hình ảnh cái chìa khóa chết tiệt kia cứ tua đi tua lại trong đầu tôi ” Anh... đó là... cái... chìa khóa phòng hả?” Tôi nhìn hắn, lắp ba lắp bắp.

” Hử?” Hắn có lẽ cũng đang nhìn cái chìa khóa nên chẳng biết tôi nói gì cả Thôi xong, có lẽ, đó chính là câu trả lời.

” Tôi.... muốn về!” Tôi nhìn hắn, lắp bắp mãi mới tìm được lời nói thích hợp.

” cửa... khóa... rồi!” Hai tên ngốc nhìn nhau trên trời. ” Chìa khóa... bay ra ngoài!”

” Vậy làm sao đây?” Tôi nhìn hắn, gất nhẹ.

Lấy lại bình tĩnh, hẳn nhún vai” Tại cô đó! Bây giờ ở lại đây thôi chứ biết làm gì? Rắc rối! Chắc mai có người đi lên dọn phòng cho. Đúng là cái loại học sinh hậu đậu!”

” Nhưng...” tôi lắp ba lắp bắp, bụng nghĩ đến mấy tên yêu râu xanh mà mình vẫn nhìn thấy trên báo

” BỐP!” Một quả ổi ” Nhóc nghĩ anh có cảm hứng với nhóc hả? Anh đây chỉ cần nhắm mắt cũng nêu ra được cả tá những em sẵn sàng chết vì anh nhóa!”

BIết là hẳn an ủi mình, nhưng sao tôi cứ thấy... rợn rợn. Thôi thì đành phải chịu đựng thôi, không thì sẽ không còn nhìn thấy mặt trời vào sáng ngày mai nữa!

Kết cục, hai đứa quyết định mỗi đứa một giường (phòng đôi mà) Và hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra cả.

Sáng hôm sau...

” xin lỗi anh, tôi đến dọn phòng!” cô tiếp viên nhẹ nhàng mở cửa ” đây có phải là chìa anh đánh rơi không?”

Dù là một con sâu ngủ chính gốc, nhưng nghe thấy tiếng cô ta là tôi tỉnh hẳn, nhảy phắt ra khỏi giường.

Thứ nhất, cái giường nó hơi ột chút.

Thứ hai, tư thế nhảy xong của tôi là chân thẳng đứng.

Thứ ba, giải thích theo vật lí thì khi nhảy xong, theo quán tính, chân sẽ phải gập xuống để chịu lực.

Và....

” C rắc... C rắc!” Tiếng động ” êm ái” vang lên ” dịu dàng”

” AAAAAAAAAAAAA!” Tôi hét toáng lên. Tôi thề là nếu như tôi đng ở trong phim thì sẽ có cảnh chim chóc bay tá lả tình đời vì tiếng kêu của tôi nhưng mà một người đang đau thì có thể nghĩ đến cái gì khác ngoài đôi chân của mình cơ chứ? Hu hu! Phen này tiêu rồi! Thế là vận xui của tôi vẫn chưa hết! Ôi cái cuộc đời này

” Nhóc giỏi lắm!” Cái tên chết tiệt vừa cầm chân tôi, kéo rõ đau, không biết có phải trả thù vụ tôi làm mất sự yên bình trong một buổi sáng đẹp trời của hắn không, đồng thời bằng bó cho tôi ” Thế này thì nhóc định đến trường kiểu gì?”

Tôi nhìn hắn - cái tên chết tiệt đang ngồi băng bó ỉnh. Sao một người nói câu nào cộc cằn, thô lỗ câu ấy như hắn lại có thể dịu dàng và nhẹ nhàng đến thế nhỉ?

” Xong rồi đấy!” Hắn nói, giọng đầy vẻ khó chịu ” Giờ thì leo lên lưng tôi đi! Nếu không, nhóc sẽ không thể đến trường được nữa đâu!” hắn chìa cái lưng rõ to của mình ra phía tôi ,ra hiệu cho tôi nhanh lên.

Và còn cách nào khác, ngoài việc leo lên lưng hắn? Chẹp chẹp! Tên này có cái lưng ầm ra trò

Sau 15’ ngồi trên ô tô của hắn, cuối cùng cũng đến được trường. Tất nhiên hắn lại bắt đầu cái công việc cao cả - công tôi lên lớp.

Tôi tự hỏi hắn là hiệu trưởng mà sao lại mặc đồng phục nhỉ? Hôm trước là đồng phục sao đỏ, hôm nay đích thị là đồng phục học sinh. Có nghĩa là... hắn ngoài việc giả danh làm sao đỏ còn dám giả danh làm học sinh sao? À! Mà có gì là dám! Trường của hắn mà!

tuy thắc mắc thế, nhưng tôi cũng chẳng dại gì mà hỏi hắn. Sống gần những kẻ ngông cuồng và khó tính, tôi tin chắc nếu tôi hỏi không vừa lòng hắn, hắn sẽ buông tay, cho tôi lăn lông lốc vài chục vòng trên cầu thang như chơi cho xem!

Rất may là cuối cùng cũng đến lớp học.

Nhẹ nhàng đặt tôi xuống ghế, hắn quát mắt, nói thầm ” Nhóc đi đứng cho cẩn thận đấy! Con gái con đũa gì rõ là hậu đậu!” rồi đi mất tiêu

Mặc cho tôi đang cú vụ bị hắn nói móc, nhưng bọn con gái lớp tôi vẫn đang nhìn hắn, ôm tim xin chết . Đúng là một lũ hám trai .

Mà... hình như hắn cũng rất đẹp trai, phải không? Nét đẹp trai có nét gì đó công tử, đào hoa, nhưng cũng có nét hiền dịu, lịch lãm.

Oh! TÔI đang... khen hắn sao? Trời ơi! Điên mất! Điên mất! Không nghĩ nữa!

END CHAP

29. Chương 29 : Ông Anh Trai Bí Ẩn Và Cái Suy Nghĩ Có Chúa Mới Hửu

Mới sáng sớm mà tôi đã gây lên scandal của mọi thời đại : “dan díu” với hotboy lớp trên - y như lời của mấy cái con bé nhỏ nhớn đần độn.

Mà có gì hay ho cơ chứ? SAo bọn nó cứ phải sấm soi tôi nhỉ? Ghen hử? Đúng rồi! Có lẽ! Tôi quá hoàn hảo cơ mà

Nhưng tức nhất vẫn là vụ bọn nó cứ đồn thổi lung tung, nào là tôi ” hủ hí” với anh ” Thiên đẹp trai” lớp trên, rồi là tôi ” dan díu” với ổng, vv và vv....

Tôi, với suy nghĩ - cây ngay không sợ chết đuối - thì sợ gì bọn nó cơ chứ? Chỉ... tui thân thôi! dù rằng chẳng đứa nào dám bóp chộp nói thẳng vào mặt tôi, nhưng bọn nó cứ xì xỏ sau lưng. Một lũ chó ghê! Đã thế cái kiểu bà tám của bọn nó cũng đủ là cho việc tôi ” bị thương, được đưa đến trường” trở thành tôi ” làm nũng bắt hotboy lớp trên công trên vai”

Mà như thế thì có gì hay ho, khi mà tôi còn ghét cay ghét đắng cái ông hiệu trưởng hắc ám kia cơ chứ?

Mà kể cũng lạ. Cái ông hiệu trưởng gì gì đó thật là đa zi năng. Ngày vừa làm hiệu trưởng, vừa làm sao đỏ, vừa làm học sinh, lại còn là hotboy nữa, chưa kể phải che dấu thân phận của mình. tối đến thì tung hoành quán bar, đâm đá loạn xạ,... hửn lấy đầu ra mà lắm thời gian thế nhỉ? Chẳng bù cho tôi, chỉ nghĩ đến việc học thôi mà đã ngập đầu ngập cổ lên, chẳng làm được việc gì khác cả.

Giờ ra chơi, cái loa ” thân yêu” lại gióng lên bài ca quen thuộc ” yêu cầu em Nhã An lên phòng hiệu trưởng” Cái bọn chết dẫm kia lại xì xỏ xì xỏ rằng là tại sao tôi lại lên phòng hiệu trưởng nhiều thế, rằng là v.v và v.v...

Mặc kệ, tôi vẫn mon men bò lên phòng hiệu trưởng. Ôi cái chân tôi! Sao cái tên chết dẫm đó biết tôi bị ” trọng thương” mà còn tìm đủ cách hành hạ vậy nhỉ? Tức quá!

Mà sáng giờ sao tôi không thấy thằng Vũ đâu nhỉ? Không phải là lại cúp học đi chơi rồi chứ? Cái thằng này... Mang tiếng là em nó mà sao tôi thấy mình giống... mẹ nó quá trời!

Mà thôi, mặc kệ! Cứ tìm cách bò lên phòng hiệu trưởng càng nhanh càng tốt, trước khi cái lão già độc ác đó tìm được lí do để đe dọa tôi đã!

Phòng hiệu trưởng. Cuối cùng thì cũng đến nơi!

Tôi đẩy cửa ” nhẹ nhàng“, bước vào ” Em chào thầy ạ!” - vừa nói vừa nhấn mạnh từng chữ.

” Ngoan!” Cái tên đó thì có tốt đẹp gì! Hửn cũng trả treo tôi ngay ấy chứ! Con trai gì mà cứ như mấy bà bán tôm bán cá ngoài chợ vậy hử trời?

” Thầy gọi em lên có việc gì?” tôi nhìn hửn bằng ánh mắt hình viên đạn lửa. Nếu như tôi có sức mạnh giống như Songoku thì ắt hửn tôi đã cho hửn ăn một chưởng Kamejoko chết tươi rồi! Tại sao hửn lại có thể hành hạ một kẻ tật nguyền đáng thương như tôi nhỉ?

” Thầy chỉ muốn xem chân em thế nào thôi! Tốt! Em về lớp đi!” Hửn nhìn tôi, cười càng lúc càng gian manh hơn. Cười kiểu gì mà mép lên tận tới... mang tai.

Rõ ghét! Tôi thề là nếu hửn còn cười như thế thì tôi sẽ kéo cho rách toạc miệng ra chứ chẳng chơi!

Mà... khoan đã! Cái gì cơ? Lên đây để.. xem chân thế nào. VÀ giờ có thể về lớp rồi á? Ý hửn là....

Grừ! Grừ! Người ta có câu ” ồm tha, già thương” mà sao cái tên này lại chẳng biết thông cảm với tôi gì cả? tôi phải giết hửn, giết hửn mới được!

Nghĩ bụng, tôi nhảy chồm lên, định bụng sẽ đập cho hửn một trận cho bõ tức

Nhưng bạn biết đấy! Cái chân...

Còn chưa nhảy được lên cao so với mặt đất tới 10 cm thì cái chân đã bắt tôi hạ cánh, kèm theo những cơn đau kinh dị. NÓi chung là cái chân của tôi làm cho toàn thân tôi trở nên vô dụng = tàn phế

” Thôi, em về lớp đi!” Hấn nhìn tôi, có vẻ như đoán ra tôi vừa định làm gì, và tình trạng bây giờ ra sao những vẫn ra vẻ ngây thơ cụ, phẩy phẩy tay.

Thôi xong! Dù tôi có giỏi thế nào thì trong tình trạng này cũng không thể đánh lại hấn, đành rút lui thôi!

Nghĩ bụng, tôi lọ mọ quay lưng về lớp mà trong lòng sôi như có lửa vậy Tôi thề một ngày không xa tôi sẽ trả lại đủ những gì mà hấn đã gây ra cho tôi!!!

Vừa về tới lớp, tôi bắt gặp thằng Vũ từ đâu chui ra, chồm tới, ôm chặt lấy hai cái vai tôi. May mà tôi không bị trọng thương ở vai, không thì chết vì đau mất

” Mày đi đâu đêm qua?” Nó hỏi tới tấp ” Soa không gọi điện về? Hả? Sáng nay bọn kia bảo có thằng nào đưa mày tới? Sao mày lại đi với nó?”

Chẹp! Sao nó không đưa cho tôi một tờ giấy để tôi điền dần dần đi nhỉ! Nó hỏi thế này thì tôi làm sao trả lời hết được? Tuy vậy, biết nó lo ình, tôi bắt đầu trả lời từng ý ” Tối qua em đang đi thì bị ngã treo chân, đau quá nên vào bệnh viện, rồi sau đó thuê một phòng trong khách sạn gần đó dưỡng bệnh vì không bỏ được về nhà” Ý thứ nhất, nói dối. Nó sẽ nghĩ gì khi biết em nó một nam một nữ ở cùng một căn phòng, trong khách sạn, dù rằng - chẳng - có - việc - gì - xảy - ra. Tiếp tục trả lời ” Người đưa em tới là anh Thiên” - giọng điệu ngọt như kẹo ” Anh ấy thấy em thương quá nên giúp đỡ ấy mà!” Tại sao tôi lại có thể nói tốt cho cái thằng ác man ấy nhỉ?

Vũ nhìn tôi, mắt thoáng chút nghi ngại, rồi nó khẽ gật đầu ” Anh tạm thời tin cô! Nhưng...” Đang quay lưng bước đi, nó quay phắt lại ” Hãy cẩn thận chuyện tình cảm của mình. Nếu cái tên Thiên gì đó mà làm ảnh hưởng đến chuyện của nhóc và thằng Duy thì không yên đâu!”

Cái gì? Sao lại có Duy ở đây? Duy? Nhật DUY? Thằng chồng ác man của tôi á? sAo lại có nó ở đây?

Oh! C'ond! Nói gì nói nốt đi xem nào! Cứ úp úp mở mở, đau hết cả đầu!

Thằng anh tôi, ắt hẳn nó là đứa có suy nghĩ kì dị và sâu sa nhất thế giới. Nghe nó nói mà tôi chẳng lĩnh ngộ được gì cả, nói đúng hơn là nghe như vịt nghe sấm, như nước đổ lá khoai.

Mặc kệ nó! nó nói, nó nghe, nó hiểu, nó suy diễn . còn tôi, tôi cứ phải sống cho tốt trước đã!

END CHAP

30. Chương 30 : Khi Tên Sát Thủ Tình Trường Biết Rung Động.

Sáng sớm hôm sau, như bao ngày khác, tôi bị lôi cổ gọi dậy với một câu nói rất thời đại ” Đến trường để làm gương cho các bạn =.=

Thế đấy! Tôi thì làm gương cái chó gì cơ chứ? Bọn nó nhìn tôi đến trường, chắc chắn trong đầu chỉ hiện ra hai chữ THẦN KINH chứ gương với lược gì ở đây?

Tuy vậy, tôi vẫn ngoan ngoãn dậy sớm, nhưng không đến trường muộn mà từ từ tận hưởng cảm giác có một bữa sáng đúng nghĩa.

Chà chà! Cảm giác dậy sớm thật khoan khoái, dễ chịu! ^-^

Sáng, thấy tôi đang ngồi ăn sáng ngon lành, thằng anh trai trở nên giống như một thằng hâm. -,- Nó tròn mắt nhìn tôi như thể tôi là một kẻ phạm nhân trốn tù, và kết luận ” Thảo nào đêm qua mình mơ ác mộng”

=.= Thế đấy! Cái thằng ***** ấy... Nó thấy em gái dậy sớm mà lại **** rửa như thế hả? Ai đời lại có thằng anh trai đều thế nhở? >”

Sau cùng, tôi cũng nhẹ nhàng kết thúc bữa sáng của mình, leo lên xe tới trường. He he! Tại vì tôi đang bị trọng thương ở chân mà! Kể không thể đi lại, tung tăng múa ca cũng khổ đó, nhưng đi xe như vậy có phải là tốt không?

Đang tận hưởng không khí yên bình của buổi sáng đẹp trời (thực ra là đã gần trưa rồi ạ), tôi bất gặp một hình ảnh rất quen thuộc...

Th... Thư sao?

Đúng rồi! Đã gần một tháng tôi ở đây mà không gặp lại bạn ấy. -,- Trời ơi! Sao cái đầu mình lại ngu tẹt thế nhỉ? Đạo này hình như nghe nói bạn ấy đã chuyển trường, nên tôi tuyệt nhiên không gặp lại bạn ấy. -,- Có điều gì đã xảy ra sao???

“Dừng xe!” Tôi hét toáng lên, đẩy cửa, lao ra ngoài với tốc độ của một... con sên, vì cái chân cà nhấc đáng ghét (mới phút trước bảo không sao mà!) ” Thư!”

Thư quay lại, nhìn tôi cười hiền ” Bạn là...?”

Ờ! Tại vì tôi đã nuôi tóc dài lại, đến gần cổ rồi nên chắc Thư không nhận ra. Chỉ vào cái mặt ngố tẹt của mình, tôi khẽ nói ” Nhã An nè!”

” Nhã An?” Thư nhìn tôi, mắt tròn vo như thể ngạc nhiên lắm (thì đúng vậy mà!), rồi khẽ cười ” Chào cậu, lâu không gặp!”

Thế đấy! Kiểu chào hỏi thờ ơ thế là sao nhỉ? -,- Nhìn Thư cứ như là một... khúc củ di động vậy! Trông bạn ấy gầy và đen đi nhiều quá! Hu hu! sao tôi lại trót quên đi THư nhỉ? Không biết trong thời gian qua bạn ấy gặp phải vấn đề gì...

” Tổ nghe nói bạn chuyển trường!” Tôi nhìn Thư, nói, giọng đầy cảm thông.

” Ờ!” Thư gãi gãi đầu ” Tại... tiền học phí đắt quá, mà ba mình mới gặp tai nạn, nên mình không thể học tiếp nữa. Bạn trở về, mình không biết, xin lỗi!”

=.=! Cái gì? tÔI nghe rõ không đây? Tiền học phí? Nghỉ học vì không đủ tiền học phí hả? Không đùa đấy chứ? Hu hu! thế mới thấy mình sướng! Dù rằng cái đầu tôi cứ bị quay mòng mòng bởi mấy tên hắc ám, nhưng tôi vẫn chưa bao giờ phải chịu cảnh thiếu học phí cả, chưa kể tôi còn đủ các loại tiền tiêu vặt mẹ tiêu vặt con nữa chứ!

” Bạn về trường đi, tôi giúp bạn nhập học!” TÔI nắm tay THư, kéo đi, định ấn dúm cậu ấy vào trong xe ô tô của mình. Nhưng Thư đã phản ứng lại.

Bạn ấy nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, rồi cười dịu dàng ” xin lỗi, nhưng mình đã nói rồi mà! Hoàn cảnh nhà mình không cho phép!”

” Bạn cứ vào đi! Tổ sẽ đóng học cho bạn mà!” Tôi gất ầm lên. Tại sao lúc tôi làm việc tốt người ta lại phản đối thế nhỉ??? -,-

” Như vậy không được đâu, An à! Cảm ơn bạn... Nhưng...” Thư gãi gãi đầu -,- Vì sao vậy? tAI sao lại không thế? Tôi đã bảo tôi sẽ đóng mọi khoản học phí mà!!! ” Tiền học phí rất mắc!” Cái lí do củ chuối đó lại vang ra đúng cái lúc đầu óc tôi lùng bà lùng bùng.

Mắc? Ừ!Có lẽ hơi mắc! Nhưng chẳng là gì cả! Cứ nghĩ cảnh hàng ngày cho thằng anh vay tiền thì thà tôi đóng cái học phí ” mắc” kia còn hơn! Nhưng chả lẽ lại nói là ” học phí đó chẳng là gì so với tiền tổ có” à? -,- Như thế người ta sẽ bảo tôi hách dịch (dù đúng số tiền đó không là gì thật) Vả lại, tôi đoán là Thư không muốn nhờ vả ai cả. Chẹp ! chẹp! Thế phải nói thế nào đây???

” Bạn cứ tới đi, tôi và An sẽ cùng giúp bạn!” CÁi thằng trời đánh kia sao hôm nay tốt quá vậy hả trời? Nó lại định nói gì đây? ” Nếu bạn không muốn nhờ vả, thì coi như tôi cho bạn vay đi! Học ở trường này,

sau này cuộc sống sẽ tốt hơn nhiều đó! Tạm thời cứ thế nhé!” Thái Vũ nói một lèo, toàn những điều... quá chuẩn! ^-^ Sao nó thông minh thế nhỉ?

Thư nhìn Vũ, mặt đỏ ửng cả lên, rồi cũng khẽ gật đầu. THôi xong nha! Cái này thì chắc không phải là đồng ý vay tiền, mà cái này là phản ứng của việc ” Vũ quá đẹp trai” rồi! o.o Đừng bảo là Thư đang falling in love với Thái Vũ nhóa! Tôi không muốn bạn tôi bị anh tôi làm tổn thương đâu! >”

Mà không! Không sao! Đạo này Vũ nó cũng ngoan lắm. Chẳng đi bar, chẳng vũ trường, chẳng vay tiền, chẳng bạn gái. Nói chung nó vẫn đang tìm một ý chung nhân văn toàn. Biết đâu THư lại chính là người đó? ^-^ Cũng hay! Như thế thì bạn thân của tôi sẽ trở thành ruột thịt của tôi. La la, trở thành chị em! La la, nhất định phải mai mối cho hai người này mới được!

” Xin lỗi em, Nhã An, nhưng chính sách cho học sinh bình thường vào học đã đầy rồi, không thể cho thêm bất kì trường hợp nào vào cả, dù rằng em rất em biết đấy.” Cô giáo viên ở phòng tuyển sinh nhìn tôi, thái độ khúm núm.

Thế đấy! Cái ngôi trường này... Con nhà giàu thì vào ra như đi chợ, con nhà nghèo thì chính sách với chả đây, thiếu >”

” Cảm ơn cô! cho em gặp thầy hiệu trưởng được không?” Tôi nhìn cô ta, cười khúm núm. Đúng vậy! hắc-kẻ mà tôi chẳng muốn gặp chút nào- lại là người mà tôi cần phải gặp van xin nhất lúc này. >”

” Vậy em lên gặp thầy trình bày nha!” CỒ nhìn tôi, cứ như là tôi vừa cho cô ta thoát ra khỏi một trường hợp không thể đỡ nổi. Cũng đúng! Nhà tôi và nhà mẹ nuôi dù ít dù nhiều đều góp phần tạo dựng ngôi trường này, phụ lòng tôi, xem chừng hơi khó sống.

Nhưng tên hiệu trưởng kia, tất nhiên không thể đập bàn đập ghế đe dọa hắc, vì nghe đâu hắc cũng là con nhà rất rất giàu >”

Lết cái chân què trên con đường tới phòng hiệu trưởng, tôi vừa than đau, vừa cố vẽ ra trên khuôn mặt mình những nét khả ái, dịu dàng, vui vẻ,... để còn nịnh hót ^-^

” Em chào thầy!” Tôi mở cửa phòng, bước vào, nhìn hắc cười hiền, dù trong lòng, tất nhiên là muốn ăn thịt hắc còn không xong ấy chứ.

” có chuyện gì?” Cái tên rồi công vô nghề mọi hôm nhòm tôi sẫm soi như đúng rồi mà sao hôm nay lại có thể thờ ơ thế nhỉ? =.=

” Em muốn xin cho bạn Thư vào học ạ! Chính sách học sinh nghèo hết rồi, mong thầy ột trường hợp đặc biệt vào! Bạn ấy là con nhà nghèo, nhưng học rất giỏi. Và em hứa sẽ đóng học phí đầy đủ!” Tôi nhìn hắc, cực kì mềm mỏng (ôi tôi phục tôi quá!)

Hắc nhướn mày nhìn tôi, ngạc nhiên o.o ” Em lại nhân hậu vậy sao, Nhã An! Nói thẳng đi, em đang bày trò gì?” THế đấy! Việc tốt mà lại đi nghĩ là tôi đang làm việc xấu. Đúng là cái loại người nhỏ nhen, bon chen, nghĩ bụng ta ra bụng người!

tuy vậy, tôi vẫn phải cười ” em nói thật mà thầy! Tại hoàn cảnh gia đình mà bạn ấy nghỉ học. Mong thầy giúp bạn ấy!” Lúc này thì tôi tin chắc rằng nếu ngồi trước mặt tôi là một lão già **** khú nghiêm khắc có khi còn hay hơn là cái tên đười ươi thích cười này >”

Hắc nhìn tôi, xem chừng đang suy nghĩ chút gì đó, rồi cuối cùng cũng lên tiếng ” Em bảo em sẽ đóng học phí cho cô bạn đó?”

Đấy! Lại hỏi lung tung rồi! Tại sao hắc cứ phải sẫm soi thế nhỉ? Không nhin được nữa, tôi hơi gằn giọng xuống ” Thế anh có giúp không? Sao cứ sẫm soi kĩ thế làm gì?”

Nhìn tôi, thoáng chút ngạc nhiên, rồi cuối cùng hắc cũng cười nhẹ ” Không! hỏi vậy thôi! Nghe nói cô bé đó học giỏi, phải không? Vậy thì đồng ý, và còn cấp học bổng cho cô bé đó nữa!” Hắc nhìn tôi, cười cực gian.

Tôi đoán là sau cái câu ” cấp học bổng nữa” sẽ là câu ” với một điều kiện“, vì thế, ngay lập tức tôi ngắt giọng hắc ” CẢM ơn thầy! Cho bạn ấy vào là tốt rồi ạ! Em sẽ đóng học phí cho bạn ấy đầy đủ! Cảm ơn!” Nói xong, tôi lập tức lết chân ra khỏi địa bàn của tên hắc ám kia luôn ^-^ hết giờ trò nha!

Lần trước thì bắt tôi dậy sớm, bắt tôi lết lên phòng hẩn với đôi chân đau nhức, lần này không thể để chuyện ấy xảy ra nữa! ^-^ he he! Vậy là Thư được vào học lại rồi! Yeh!

Trên đường về nhà.

” Con nhóc đó tên là gì, An?” Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ ô tô, nhưng tôi đoán chắc là cái tai đang đóng lên nghe cho kĩ câu trả lời của tôi.

” Thư!” Tôi đáp gọn lỏn.

” thân hả?” Tiếp tục khai thác thông tin.

” Yep! Là bạn thân nhất của em đó!” tôi cười rõ tươi.

Hé hé! Thấy chưa? Đã bảo là hai người này ” có vẻ” để ý đến đối phương cơ mà!

Chẹp chẹp! Nghĩ coi! Khi mà Thư trở thành chị zdâu tương lai của tôi. Hay thật! tôi thích cái cảnh đấy đó! ^-^

END CHAP

31. Chương 31 : Khi Quả B52 Trở Lại.

Mới sáng sớm mà tôi đã hắt xì hơi liên tục, báo hiệu một việc chẳng lành sắp xảy ra Thế đấy! Mọi lần bị thằng hiệu trưởng độc địa hành hạ mà còn chưa bị thế này, chứng tỏ hôm nay gặp phải vấn đề gì đó nan giải lắm -chẳng hạn như trái đất sắp nổ chẳng hạn Nói thế thôi chứ tôi yêu đời lắm! Trái đất nổ thì sang sao hỏa sống, có chết đâu mà lo!

Một buổi sáng đẹp trời, đang nhâm nhi li cà phê - thứ mà tôi vẫn dùng để tránh buồn ngủ - thì cái chuông cửa chết tiệt lại reo lên ầm ĩ.

Hôm nay mẹ nuôi đi chùa chiền gì đó, người làm thì tôi cho về nhà nghỉ ngơi hết cả nên thành ra chỉ có thằng anh ***** và tôi - hai kẻ đang nhâm nhi bữa sáng.

*****! Trời đánh tránh miếng ăn, đang ăn mà cứ bấm chuông như thể báo tin gì đó gay cấn lắm ấy! Tuy vậy, tôi cũng uể oải đặt tách cà phê xuống, đá thật mạnh vào chân thằng Vũ ” Mày mở cổng đi!”

Thằng anh đang ăn cái gì gì đó thấy tôi đại năn quá tức giận gầm ghè ” Mày muốn chết hay sao mà dám sai bảo anh hả? Không thấy anh đang ăn sáng sao?”

” tHế em đang làm gì?” tôi nạt nộ

” Mày nói gì?” Nhìn cái bộ dạng tức giận đến trợn lồi cả mắt ra của nó , tôi đâm cũng hã hã, đành lật đật ra mở cổng.

Quái! hình như tôi vừa thấy, Vũ... nó cười rất tinh ranh Lại có chuyện gì đây hả trời? Tôi thấy.... hã hã.

Mở xong cái khóa, tôi uể oải kéo cái chốt cổng ra ” Ai đấy? Mới sáng sớm mà đã gọi cửa ầm ĩ cả lên, có biết là tôi đang ăn sáng không?”

” BỐp!” còn chưa nói hết câu mà cái đầu tôi nó đã được dịp sưng lên rồi. Bị đánh đau đến độ không ngẩng được cả đầu lên.

tHằng nào mà hỗn với bà thế nhỉ? Tức giận, tôi trừng mắt ” Ai cho đánh tao? Mày là thằng nào? Muốn chết hả? Tao sẽ...”

Ặc ặc! Lần này thì không phải nguyên nhân bên ngoài, mà do nguyên nhân trong chính cái đầu mà ra Tôi nhìn hẩn, cười nham nhở ” H... hai!”

” BỐp!” Hấn lừ mắt ” CỒ còn dám nói với tôi như vậy nữa thì xem chừng cái tính mạng mình đây!” Hắt mông đi vào (sao mình miêu tả hấn giống con nhon nhà hàng xóm thế nhỉ?)

Chẳng hiểu sao tôi đây trời không sợ, đất không sợ, thằng Vũ tôi còn chẳng sợ, cứ tưởng gặp hấn cũng không sợ, nào ngờ vừa nhìn thấy đã mặt xanh nanh vàng.

Dân gian có câu : Chưa đánh người mặt đỏ như gang / đánh xong rồi mặt vàng như nghệ quả đúng == CỒn tôi, chưa gặp cứ tưởng không sợ, gặp rồi mới sợ *** cả ra quần Thật là mất hết cả tư cách đội viên. À nhầm! Mình hết đội từ lâu rồi! Mất hết tư cách đoàn viên!

Tuy vậy, tôi vẫn lút cút theo đuôi hấn ” Tôi bảo không ai được ra đây làm phiền tôi cơ mà!”

Hấn quay lại ,trừng mắt làm tôi cứ gọi là im re, cuối cùng, tôi đành lấp bắp ” Cậu đi xa, không sợ... một à?” Nhã An ơi, ta thật là tự thất vọng về người quá! Bản lĩnh của người đâu hết rồi?EM xin lỗi, nhưng cái bản lĩnh của em nó đi.... du lịch hết rồi ạ! Đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi!

” Vũ nó mời tôi ra chơi, không được à? Vũ nó là bạn thân của tôi đấy!”

VẦng! bạn thân, bạn thân, bạn thân! Ông anh tôi thì có cả rổ bạn thân tại sao không mời lại đi mời đứng cái thằng trời đánh này nhỉ? Thảo nào nó cười gian vậy.

Dấu hiệu không tốt, dấu hiệu không tốt!

Gặp lại thằng cha này chẳng khác nào người ta vừa quăng cho tôi một quả B52 để ăn lót dạ Thôi xong, phen này tiêu là cái chắc!

Chưa biết chừng Nhật Duy thấy tôi hung hăng quá, sẽ bẻ giò chấm súp ăn, mà nếu tôi không gấu, thì bọn đàn em ắt hẳn sẽ khinh tôi Tình thế thật là tiến thoái lưỡng nan, khó giải quyết, khó giải quyết!

THôi, cứ vậy đã! Bây giờ phải mềm mỏng mới mong làm được việc lớn! Tôi mà chùn là bị phang cho chết ngay (????)

Nói chung là dù gì hấn cũng đã trở về rồi, tôi - một kẻ rất dễ thích nghi với cuộc sống - sẽ phải học cách sống chung đụng với hấn mà không bị ảnh hưởng đến... tính mạng. Còn ước mơ lúc này chỉ là viễn vông mà thôi! Bao nhiêu năm tháng bên nhau đã cho tôi biết rằng - ở gần tên này có ước mơ cũng bảgnf công cốc. Hấn sẽ đập bẹp tất cả những suy nghĩ tốt đẹp của tôi. Vì vậy, lúc này hoàn toàn không thể ước mơ nữa.

Ôi mẹ ơi! COn phải làm gì đây hả trời?????

END CHAP

32. Chương 32 : Quả Bom Và Kẻ Hắc Ám Đấu Với Nhau

Mới sáng sớm đến trường học mà không khí cứ gọi là ” bùm bùm chúu chúu xẹt xẹt“, hay có thể nói cho nhanh là đang ở trong tình trạng ” bụi khói bốc lên mù mịt không rõ nguyên do”

Chả là chẳng hiểu sao mà vừa mới vào lớp, cái ông thần Nhật Duy kia cứ gọi là đã thể hiện khả năng ” ngẫu chết đi được” của mình trước bàn dân thiên hạ, làm cho bọn con gái đổ đứ đừ dừ. Tôi chẳng hiểu sao mà bọn nó đổ ghê quá, mặc dù tôi cũng ở gần hấn từ nhỏ ấy chứ Thế mà tôi chẳng bao giờ đổ hấn cả, không thù ghét là phúc lắm rồi chứ bộ! Cứ nghĩ cái cảnh từ khi gặp hấn mà đầu tôi ối mẹ dất ối con đi học là bó tay, chẳng mún iu quý gì lun.

Và đặc biệt hơn nữa, nhờ hấn, mà cái trường tôi náo loạn hết cả lên. Dù từ những kẻ hot girl, hot boy cho đến hot... dog đều đổ xô đi xem mặt hấn, từ những người ” dù tôi không cao nhưng người ta cũng phải ngưỡng nhìn” cho tới những kẻ ” dù ôi rất cao nhưng cũng chẳng ai thèm nhìn” đều sôi nổi bàn tán về hấn. Cái gì mà ” cõgn tử KING“, rồi cái gì mà ” giàu thế chứ lại“, rồi cả ” đẹp trai quá nữa”.

Mới một buổi sáng, mà 100% giờ học các lớp có hiện tượngG:

Tiết toán: cách giải phương trình.

B1: tiếp cận anh ấy.

B2: tạo tình sự nổi bật.

B3: Thu hút anh ấy.

B4: Love forever, ever and ever....

Tiết hóa:

CO2 H2O -> Anh Nhật Duy hot boy tuyệt đẹp.

Tiết văn

"Hãy viết một bài văn kể về người bạn thân của em"

"Anh ấy mới chuyển về từ sáng hôm nay nhưng đã làm trái tim em điêu đứng. Anh ấy còn đẹp trai hơn cả thần tượng của em nữa. Em yêu anh ấy...."

Vân vân và vân vân

Mặc dù sức hút của hắn ở trường cũ cũng đã ngang ngửa, nhưng dù sao hắn cũng đã ở đó lâu, nên chuyện đó gần như không phải là quá lạ lẫm. Còn ở đây, làn sóng hâm mộ đang nổ ra ầm ầm như bom nguyên tử dội xuống Việt Nam. Nói chung là tình hình rất....

tuy vậy, cũng may, nhờ có mấy cái vệ tinh như ruồi bay vèo vèo xung quanh mà tôi tránh mắt hắn triệt để, 1 ngày không gặp nhau đến nỗi một lần, cuộc sống cũng trở nên dễ chịu đến... tuyệt vời

Giờ ra chơi

"yêu cầu em Nhã An lên phòng hiệu trưởng có việc gấp"

Quen với việc đó rồi, tôi bình tĩnh ngồi nhai nốt cái bánh mì, uống thêm một ít sữa, và buôn bán dưa lê dưa chuột với Thư xong mới từ từ đi lên phòng hiệu trưởng.

Phòng hiệu trưởng...

"Em làm cái gì mà lâu vậy?" Cái tên hắc ám nạt nộ tôi.

Vâng, vẫn một cách lí giải là "quen rồi" thôi, tôi khẽ cười "Thầy làm gì mà nóng thế?"

"Em xem đi!" Hắn đưa cho tôi một tập giấy dày cộp.

Ặc ặc! Bắt tôi ... đọc chữ á?

"Phải... đọc hả?" Tôi nhìn hắn, ánh mắt van lơn.

"Thôi được rồi!" Tên hắc ám bắt đầu dụ giọng "để tôi tổng hợp lại ý. Nhật duy, cậu ta đã làm cho cái trường này loạn cả lên, và nhiệm vụ của em là..."

Đẹp loạn? đừng hòng! Nhờ cái loạn này mà tôi mới không bị ăn ổi miễn phí. Ngu gì mà đẹp!!!

Tuy vậy, tôi cũng chẳng phản đối gì. Người ta đang nói mà ngắt lời là vi phạm phương châm hội thoại đó ạ (con ngoan trò giỏi)

"RẦM!" tên kia chưa nói xong, tôi còn chưa kịp ngắt lời thì đã có kẻ không mời mà đến khác. Hề hề! Tôi vô tội!

Tuy vậy, niềm vui của tôi chẳng lâu dài là bao, khi mà...

"Nhã An!" giọng nói ngang tàn quen thuộc.

” HỒ?” TÔI trố mắt nhìn hắn. Dám đập cửa phòng hiệu trưởng, lát kiếu gì cái ông kia cũng bắt hắn khổ sai cùng tôi. Amen, amen. người tính quả không bằng trời tính. Khổ sai cùng hắn thì thà... đây tôi sang châu Phi còn hơn!!!

” CẬU là?” Chẳng hiểu sao ông hiệu trưởng đáng ghét chỉ khẽ gác cái chân ” ngọc ngà” lên bàn, xoay lại nhìn hắn.

” Hai người đang làm gì ở đây?” Hắn vênh cái mặt tự đắc lên, chẳng biết đang hỏi ai nữa ” Ạnh chính là người đã cùng với Nhã An qua đêm ở ngoài ấy hả, và đã công An về nữa?” Hắn nói liền tù tì một hơi, giọng điệu có vẻ ” hơi hơi” bực tức.

” Ặc Ặc!” Tất nhiên tiếng động đó không phát ra từ ông hiệu trưởng đáng kính rồi! It’s me!

Cái gì mà qua đêm ở ngoài cùng nhau, rồi đưa về chứ? cứ như là tôi và ổng.... ấy ấy với nhau ấy Cứ nói ngắn gọn là... hú hí đi cho nhanh. CÁI tên này ăn nói kiểu gì vậy? Tôi CON nhà lành mà hắn dùng ngôn từ như vậy hả? Tuy vậy, tôi chỉ dám im lặng, nuốt nước bọt khan.

Hai kẻ đang lườm nhau nên nói chuyện với nhau thì tốt hơn! Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, khủng long đánh nhau trâu bò chết, mà Nhật Duy với Thiên đánh nhau Thì Nhã An không chết cũng die

” Đúng vậy! Có gì ngạc nhiên lắm hả? Không phải yêu nhau đi chơi là chuyện bình thường sao?” Ông hiệu trưởng chống cằm, giọng điệu như thể đang... nói thật vậy. Phục ổng thiệt!

” Ọc ọc! Khụ khụ! Ặc ặc! Ọe ọe!” Hàng loạt tiếng động vui tai phát ra từ tôi - sau khi bị sặc nước vì quá xúc động.

” Đùa thôi!” Chẳng biết cái tên hắc ám đấy đã đứng bên cạnh Nhật Duy từ lúc nào, vỗ vai hắn ” Có người yêu thì giữ cho chắc vào! tôi và cậu, có lẽ cạnh tranh công bằng đó! CỜ hội 50 - 50”

Ặc! hắn nói gì không hiểu vậy? Mà sao hai cái người này ác dữ? Thấy tôi bị sặc mà cứ nói những chuyện bí hiểm với nhau, làm tôi tò mò chết mất. Ặ không! Chết sặc trước đã! Lần này không nguy bằng lần Thiên Huy, nhưng tôi có cảm thấy mùi khói khét lẹt đang bốc lên.

Mẹ ời!!!!!!!

END CHAP

33. Chương 33 : Kí Ức Bị Lãng Quên

Sau một ngày thê thảm nhất cuộc đời mình, tôi trở về phòng trong tâm trạng ” ức chế tới tột cùng mà không thể làm gì được”

Đúng cái lúc mà tôi đang đắm thềm thụp vào con teddy đáng thương thì cái cửa chết tiệt lại vang lên những tiếng gõ tay đều đều.

CHắc chắn không phải Duy Nghe đâu hắn đã đi chơi rồi, nên tôi cũng không phải vờ vịt khúm núm nữa. Thế là tôi mở cửa cái rầm, miệng không ngừng **** rửa ” Giờ này mà gõ cửa ầm ĩ là sao hả?”

“Bốp!” Thông tin của tôi hoàn toàn không sai, nhưng tôi quên mất trong nhà mình có tới hai quả bom nổ chậm. VÀ kẻ vừa xử đẹp tôi không ai khác chính là thằng anh sinh đôi ***** - Hoàng Thái Vũ. -,-

” Sao?” xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, tôi nhìn nó chán nản

” Mà...” Nó nhìn tôi, mắt thoảng ái ngại ” Mà có thấy.... Thiên... trông rất quen không?”

òè! hỏi thế mà cũng hỏi! Thằng này hôm nay bị thần kinh cấp độ cao à? Ngày nào cũng gặp, không quen thì sao???

” Tất nhiên phải quen rồi! Nó là hiệu trưởng mà!” Tôi nhìn nó, phán một câu xanh rờn (thì tôi nói đúng mà, nhưng tôi dự đoán câu trả lời của mình không đúng với những gì mà thằng Vũ đang nghĩ)

” Không!” Chẳng hiểu sao cái thằng trời đánh đó hôm nay lại không có cảm hứng đánh em gái dễ thương tội nghiệp của mình hả? ” Tao thấy.. hình như mày và tao đã gặp nó ở đâu đó rồi, trong quá khứ ấy!” Nó nhìn tôi, ánh mắt như khẳng định chắc nịch.

Ok! ok! nó bị điên rồi! Gặp hần một lần thôi là tôi đã tồn đến già, có chi lại còn phải gặp nhau từ cái thời nào thời nao thời xưa thời xưa, thời napoleon cỡi chuồng chứ? Tôi đâu có dại dột đến vậy!

” ĐỒ điên!” Tôi lảm bảm ” Quả bom khói đầy gặp từ xưa chắc gì em của mày đã còn sống trên thế gian này nữa!”

Nó nhìn tôi, ánh mắt ái ngại, nhưng rồi cũng gật đầu ” Có lẽ vậy! Nhưng Nhã An này! Mày có nhớ... ngày trước mày luôn mồm nói rằng mày đã quên mất một người nào đó không?”

” Ồ!” Tôi gật gù. Đúng là thế thật! Đừng bảo là tôi quên tên hiệu trưởng kia à nha! Quên hần sướng quá, còn gì phải kêu ca nữa!

” Anh chỉ muốn nói rằng... lúc đó... thực sự tai nạn đã làm ày mất trí nhớ. anh cho rằng... Thiên rất quan trọng với mày, dù rằng anh chẳng thích nó chút nào. Nhưng... mày đừng bao giờ làm Nhật duy buồn nhá!” Ánh mắt nó cụp vào như thể một cô gái đang dặn dò cô khác ” cậu đừng làm tổn thương anh ấy nhóa, tớ nhường anh ấy cho cậu đây” vậy Cái thằng này nó tốt với bạn nó phết ấy chứ! Nhờ nó mà tôi thấy rằng... có nhiều bạn cũng là một sự khổ cực đó ạ!

Tuy vậy, tôi chỉ khẽ gật đầu ” OK! OK!”

Nó đi rồi, tôi mới bắt đầu ngờ ngợ nhớ ra.

tôi luôn cho rằng tôi đã quên đi ai đó rất quan trọng, nhưng liệu đó có phải là...

Aish! Hần quan trọng á? Chết đi cho nhanh!!! TÔI bị điên rồi, điên thật rồi!

Một buổi sáng đẹp trời, tôi lại bị reo lên phòng hiệu trưởng.

” Gì thầy?” Tôi nhìn hần, ánh mắt hơi ái ngại chút xíu.

Nếu tôi đã vô tình quên hần thật thì sao nhỉ?

” Đi với tôi đến chỗ này!” Hần ra lệnh.

Ồ! Thầy ơi! Em bị khổ sai chứ có phải osin đâu mà thầy bắt em đi cùng thầy?

Tuy vậy, nhìn cái giọng điệu đe dọa của hần, tôi cũng chẳng dám ý kiến gì nữa, chỉ có thể cụp đuôi đi theo hần mà thôi. Đời ơi là đời! Khốn khổ đến thế là cùng!

Mà... hần định đưa tôi đi đâu nhỉ?

END CHAP

34. Chương 34 : Quá Khứ Trở Về

Sau không biết bao nhiêu lâu ngồi trên ô tô (đến nỗi móng tôi nổi mụn cả lên), cuối cùng thì ông hiệu trưởng đáng kính mới dừng lại cho tôi hít thở ít khí trời. >”

Tuy vậy, tôi vẫn phải lon ton đi theo ông đến học hơi vì sợ bị lạc. Cuối cùng thì cũng đã đến nơi (tôi đoán thế)

” Nay! Nhóc có nhớ nơi này không?” Hần quay sang hỏi tôi, khẽ cười

Tôi - kẻ đang ôm cái bụng đói xẹp lép giống như chết đói năm 45 của mình - cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên nhòm ngó xem cái tên đầu đầy đạn này đưa mình đến chỗ khi ho cò gáy nào.

Oa! Không đùa đấy chứ? Một... cái hồ nước trong vắt, xung quanh là những cái cây xanh rì, và vài ngôi biệt thự cổ trông cực kì thơ mộng.

"Này! Không đùa đấy chứ? Một nơi đẹp thế này mà sao chẳng ai biết đến nhỉ?" Tôi quay sang nhìn hắn, ánh mắt tò mò đến cực độ

"Uhm... tất nhiên không thể để ai thích là đến được rồi! Vì đây là một nơi rất quan trọng mà! Nhóc nhớ chứ? Là nơi chúng ta - gặp - nhau - lần - đầu đó!" Hắn khẽ cười hiền lành - tôi thì đây là lần đầu tiên tôi thấy tên này hiền đến thế. Mọi lần thì có khác nào con quỷ khát máu đâu chứ!

MÀ khoan đã! Gặp nhau lần đầu ấy hả? có nghĩa là... "Ý anh là chúng ta đã gặp nhau trước đó hả?" Tôi quay sang nhìn hắn "Sao tôi không nhớ nhỉ?"

Hắn nhìn tôi, khuôn mặt bỗng tối sầm lại. Rồi hắn quay đi, ánh mắt buồn đến kì lạ.

Có phải tôi.... vừa nói gì đó sai không?

Hắn quay lưng lại, cầm một cái xẻng nhỏ, cúi húi đi ra gốc cây gần đó, xới từng chút đất nhỏ.

"Anh làm gì vậy?" Tôi liền chạy theo hắn, hỏi.

"Không gì cả! Trả cho em những gì thuộc về em!" Hắn cúi nhặt, tay vẫn không ngừng đào đất.

Cuối cùng, cái thứ mà hắn đang tìm cũng đã hiện ra. Một lọ thủy tinh nắp buộc bằng sợi dây màu hồng, bên trong là một tờ giấy trông khá đẹp, và bên cạnh nó là một cái bình khác, với màu xanh da trời.

Đây là....

FLASH BACK

"Em sẽ chôn cái bình này xuống đây. Anh nhớ chôn xuống bên cạnh nhé! Nhớ đấy! Như thế, sau này chúng mình sẽ trở thành vợ chồng!" Tôi nhìn người đó, cười rõ tươi.

"Nhóc nhớ phải giữ lời nghe chưa? Nếu sau này nhóc không giữ lời được, thì hãy cầm cái bình, quảng đi thật xa, nhớ chưa? Nhưng tất nhiên là anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu!" Cậu con trai khẽ cười tình ranh.

END FLASH BACK

Đúng vậy! Tại sao, tại sao lại chỉ nhớ được có thế? Và tại sao... đầu tôi lại đau đến vậy?

Ôm đầu của mình, tôi gần như bật khóc "Tại sao lại không thể nhớ ra chứ?"

Đúng lúc ấy, một người nào đó ôm lấy tôi, ấn tôi vào lòng của mình. Ai.... là ai vậy?

"Chính là anh sao?" Duyệt nhìn Thiên, ánh mắt không giống như thường ngày. Không tình ranh, không độc ác. Ánh mắt đó... là sự căm hận, và cả nỗi buồn nữa.

Rốt cuộc thì có chuyện gì đã xảy ra chứ?

"Anh chính là người mà Nhà an đã yêu hai năm về trước sao?" Duyệt nhìn Thiên, cười nhặt "CÔ ấy đã bị mất trí nhớ của 2 năm trước, nên đừng bắt cô ấy nhớ lại!"

Thế rồi, Duyệt bế bổng tôi lên, bước đi. Hình như... cậu ấy đang chạy.

Những lời Duyệt nói cứ ù ù bên tai tôi. Là người... mà tôi đã từng yêu sao? Là anh ta? LÀ anh ta sao? Và tại sao tôi lại mất đúng mảng kí ức về anh ta nhỉ? Cứ như phim Hàn Quốc vậy! Nhưng... cái quan trọng nhất là...

"Tại sao cậu biết tôi bị mất trí nhớ?" Tôi nhìn DUY, mím chặt môi chờ đợi.

Duyệt khẽ thở dài, rồi cậu ta khẽ nói "Đồ ngốc! Có gì là tôi không biết về cậu chứ! Chỉ có cậu là vô tâm chẳng biết gì thôi! Đồ đại ngốc, đại ngốc!"

Bị sỉ vả như vậy, nhưng không hiểu sao tôi không thấy buồn chút nào. Không phải là tôi thấy mình đúng như lời cậu ta nói đâu! Nhưng quả thực, tôi nghĩ rằng người đang buồn là Duy chứ không phải tôi. Tất nhiên là không rõ nguyên do rồi!

Cuối cùng thì tôi cũng không thể hiểu nổi rằng có những gì đang diễn ra, và nó đang diễn ra theo chiều hướng tốt hay xấu nữa. Nói chung là đầu tôi đang ong ong lên bởi mấy cái dấu hỏi chấm to choán đầy tâm trí. Ai cho tôi biết câu trả lời đi! Năn nỉ đó!

END CHAP

35. Chương 35 : Xin Lỗi, Nhưng Đừng Làm Đầu Ốc Tôi Thêm Rồi Răm Nữa!

" Thế nào rồi?" Duy hỏi tôi, mắt vẫn dán vào cái laptop.

Đặt tách trà hoa cúc xuống, tôi cười hiền " Uhm... bớt đau đầu rồi!"

" Thế thì tốt!" Cậu ta vẫn chúm mũi vào làm cái gì đó >"

" THẾ... tôi về phòng nhé!" Tôi nhìn cậu ta, nhún vai một cái. Ở gần tên này tôi có cảm giác... không khí có gì đó rất gượng. MÀ tôi thì thích sự tự nhiên hơn

" Uhm..." Duy khẽ gật đầu, ngay sau khi tôi vừa đi được bước đầu tiên. " Mà này!" Cậu ta gọi với lại " Cậu nhớ ra hẳn... là ai chưa?"

Tôi nhìn Duy, hơi lắc lắc đầu, cười nhẹ " tẠM thời thì chưa nhớ ra, nhưng cũng nhớ được rằng... hình như chúng tôi đã hứa sẽ yêu nhau đến suốt đời đấy! Lãng mạn như phim Hàn Quốc ấy nhỉ!"

" Lãng mạn?" Duy nhếch mép cười , nhưng nụ cười chẳng có chút gì là vui vẻ, hay kể cả giấu cợt. Nó rất chân thành, và buồn nữa " Cậu thì biết gì là lãng mạn chứ? ĐỒ ngốc! Lẽ ra cậu có thể là người được hưởng nhiều thứ lãng mạn trên trái đất đó!"

Nghe những lời cậu ta nói, tôi thật sự không hiểu. Nhưng tôi có cảm giác là mình không nên nhờ cậu ta giải thích những gì mà cậu ta nói. Tôi có một dự cảm không lành. Mà không lành cũng không phải .Phải nói rằng tôi cảm thấy... khó xử.

" Ó... Ồ! Ó..." tôi cứ lắp ba lắp bắp mãi, chẳng biết mình nên nói cái gì nữa.

" Đồ ngốc!" Duy đứng dậy, bước tới chỗ tôi. Cậu ta đập mạnh tay vào tường " tẶi sao cậu luôn tỏ ra thờ ơ với tôi như vậy chứ?"

Này nhá! nói tôi thờ ơ là không được! Tôi vốn rất quan tâm đến mọi người mà! Thờ ơ là thờ ơ thế nào? " THỜ Ơ đâu mà thờ ơ!" TÔI chu mỏ cãi lại. Mẹ tôi từ bé đã dạy tôi " ai nói sai là mình phải cãi lại, không thể để bị ức hiếp được!"

" Thế..." Duy nắm chặt hai vai tôi đến độ nó nhói đau cả lên " thế ... " cậu ta gần như gất lên " cậu có biết tình cảm tôi dành cho cậu lớn đến thế nào không? vậy mà cậu vẫn vô tư bỏ tôi đi, cảm tôi không được đến cậu. Rồi cậu còn đi cạnh những đứa con trai khác. CẬU có biết tôi sợ như thế nào không? sợ mất cậu, sợ bị phản bội, sợ cô đơn,... Tôi cũng không hiểu nổi..... tại sao mình có thể yêu một người ngốc như cậu đến thế nữa!"

Một giây. Hai giây. Ba giây.

Duy quay đi chỗ khác, nhưng tôi vẫn đứng tần ngần một chỗ.

Tình yêu.

Cái đó được gọi là tình yêu sao?

Cậu ta.... yêu tôi sao?

Tôi hiểu rồi! hiểu vì sao Duy lại đánh tôi khi thấy tôi đi cùng Huy, cùng Thiên, biết vì sao thằng anh tôi luôn bảo tôi không làm tổn thương Duy, biết tại sao cậu ta lại luôn gây sự với những người có nguy cơ thích tôi.

Ấy! mà khoan đã! Cậu ta yêu tôi đấy hả?

Thế thì cậu ta sao có thể đâm đến u một cục đầu tôi lên, sao có thể **** rửa, bắt bẻ tôi, móc mĩa tôi chứ? Quá lắm, quá lắm!!! Cậu ta đối xử với tôi thế thì tôi làm sao có thể tin được những điều cậu ta nói chứ?

Đáng ghét! chắc chắn đây là một trò đùa! Chắc hẳn cậu ta đang quay lưng đi ôm miệng cười đây mà! Giỏi lắm!

Nu pa ka chi!!!

Chiều, tôi lái xe đi loăng quăng lung tung cho đỡ buồn. Trí nhớ tôi vốn dĩ đã rất tồi rồi, nay lại thêm cả việc bị tổn thương nữa nên hoàn toàn không nhớ gì về Thiên, trừ cái đoạn đối thoại kia nữa

Nói chung là tôi không tin rằng mình sẽ nhớ ra được một chút gì nữa cả. Chán! Nhưng... có thật là tôi yêu Thiên đến thế không nhỉ???

Chiếc xe đang đi thì... " Bùm!" Một tiếng động mạnh một làn khói bốc ra. Ok! chắc hẳn là hỏng hóc rồi!

Tuy vậy, điều đó không làm cho tôi ngạc nhiên bằng việc cái hồ ban sáng hiện ra ngay trước mắt mình.

Thế là tôi lập tức bỏ cái xe tội nghiệp để đi tới chỗ cái hồ kia. Nói vậy chứ thực ra cái hồ đấy ở trong một khuôn trang kín cổng cao tường, khả năng có thể vào được là 0%. Nhưng không hiểu sao tôi muốn vào đó quá!

" Bác ơi!" Tôi gọi với ông lão đang làm vườn ở gần đó " Cho cháu vào được không ạ?"

Ông ta nhìn tôi, ánh mắt sáng lên, rồi gần như reo lên " tiểu thư, tiểu thư! Sao mấy năm nay cô không về đây? Cô là tiểu thư Nhã an phải không? chúng tôi đều rất nhớ cô!"

tôi, chẳng biết gì những vấn đề đầu ngây ngô " vâng, tôi là Nhã an!" hi vọng họ có thể kể cho tôi những gì đã xảy ra trong quá khứ...

" Tiểu thư sống tốt chứ?" Ông ta nhìn tôi, vui vẻ.

" Dạ vâng!" Tôi cười nhạt " Bác ơi, chỗ này.... hình như là của ai đó phải không bác?"

Ông ta nhìn tôi, thoáng ngạc nhiên, rồi khẽ lắc đầu " tiểu thư nhanh quên thật! Thiếu gia bảo vì đây là nơi đầu tiên hai người gặp nhau nên đã mua cả nơi này, để sau này hai người sẽ thường xuyên đến đây ôn lại kỉ niệm đây thôi!"

Tôi nhìn ông ta, lắc lắc đầu. Mua đứt cả khu này? Nhà tôi dù rằng không phải là nghèo rớt mùng tơi nghèo rơi nước mắt, nhưng mà muốn mua đứt khu này thì có lẽ phải bán đi 75% cổ phần chứ ít gì. Cái tên thiếu gia gì gì đó chắc hẳn phải giàu lắm nhỉ! Giàu khủng khiếp ấy chứ!

" Thiếu gia... là ai vậy bác?" tôi nhìn ông ta, cười nhẹ để lấy lòng.

Ông ta quay ra nhìn tôi, mắt trợn trừng " cô... đến thiếu gia mà cũng quên sao?" ánh mắt đầy tức giận

Thôi xong, chuyện đã đến nỗi này rồi, thì tôi phải nói thật thôi! " Cháu xin lỗi, nhưng thực ra cháu cũng không nhớ bác là ai. Hai năm trước, cháu bị tai nạn, giờ cháu chỉ nhớ được rằng nơi này cháu đã từng đến, với ai đó, chứ cũng không nhớ được gì hết bác ạ!"

Ông ta nhìn tôi, ánh mắt cảm thông, rồi khẽ vỗ vai tôi " tiểu thư Nhã An à! Tiểu thư nhớ nói với thiếu gia là tiểu thư bị mất trí nhớ nhé, không thì thiếu gia sẽ buồn lắm! Để tôi kể lại cho cô từ lần đầu tiên thiếu gia và cô gặp nhau nhé! Cô ngồi đi!" Ông ta chỉ vào cái ghế ở cạnh hồ.

Tôi ngồi xuống, và gióng tai lắng nghe....

36. Chương 36 : Quá Khứ Dội Lại

“Tiểu thư có nhớ chỗ này không?” Ông lão vừa rắc vụn bánh mì xuống hồ, vừa hỏi tôi.

Tôi thích thú nhìn những con cá bé lút nhút thi nhau ăn Cũng hay thật! ” Dạ, nhưng ông cho cháu biết thiếu gia là ai không ạ?” Tôi vẫn nhìn lũ cá, hỏi.

” Hoàng tiểu thư! Cô quên nhanh vậy sao? Lão đã chứng kiến từ đầu đến cuối kỉ niệm của hai người, thôi thì để lão kể lại cho cô vậy!” ông ta nói, giọng ôn hòa.

Kỉ niệm? Thực sự kỉ niệm nhiều đến vậy sao? Tôi im lặng, lắng nghe..

” Vũ Hải Thiên, chính là tên của thiếu gia. Cô và thiếu gia gặp nhau lần đầu tiên vào 2 năm trước.... Lúc đó, chỗ này vẫn chưa là của nhà tôi, và thiếu gia vô tình bắt gặp cô đang ấy chú cá nhỏ ăn” Ông ta kể, giọng đều đều nhưng chất chứa đầy tình cảm.

Cho cá ăn? Vậy là tôi và mấy con cá này từng quen nhau hả? tHảo nào quen thuộc đến vậy...

” tHiếu gia xuất thân danh giá, là người lịch lãm, vốn rất kiệm lời. tuy chỉ hơn cô 2 tuổi mà so về tính cách giống như 2 chú cháu vậy” Ông già khẽ cười ” Cô vẫn vậy, tinh nghịch, và ngây thơ.

Tôi nhìn ông ta, khẽ cười ” Ông kể tiếp đi ạ!”

” Nhờ cô mà thiếu gia trở nên rất hòa đồng, và chẳng biết từ lúc nào hai người đã yêu nhau. Còn chôn hai có lọ ghi lời hứa sẽ yêu nhau trọn đời nữa chứ!” Ông già cười hiền, nhưng nước mắt bắt đầu chảy ra trên khuôn mặt nhăn nheo ” nhưng rồi thiếu gia bị ép sang Pháp du học, cô ở lại. Khi thiếu gia trở về, thì không tìm được cô nữa, vì thiếu gia vốn chẳng biết gì về cô cả. Thiếu gia luôn tự dằn vặt mình, tiểu thư à!”

Tôi nhìn ông ta, ánh mắt đầy cảm thông. Tên hiệu trưởng đó lại có một ông giúp việc tốt như ba để vậy nên chắc sướng lắm nhỉ! Người giúp việc nhà tôi, ai ai cũng chỉ biết làm, xong về, rồi lại làm, rồi về,... Chán lắm!

” Cô trở lại đây, tốt quá rồi, Nhã An tiểu thư à! Vì không tìm được cô, mà thiếu gia đã thay đổi rất nhiều. từ một người không biết đến ăn chơi gì cả, thiếu gia ngày nào cũng vào bar, bạn gái không đếm xuể, may mà việc kinh doanh vẫn tốt” Ông già cầm lấy tay tôi bằng bàn tay nhăn nheo của mình ” xin cô hãy giúp thiếu gia nhà chúng tôi, Nhã An tiểu thư!”

Tôi nhìn ông ta, khẽ cười “V...”

” Ai cho ông cho người lạ vào nhà?” Giọng nói vang lên đầy tức giận ” Ông nghĩ ông là chủ nhà này à, ông Trần?”

Chính là hấn, tên hiệu trưởng đáng ghét .Hấn đối xử với người tốt như vậy đấy! Tôi thề là nếu như lúc ấy mà tôi không vương tay vướng chân tôi sẽ đập cho hấn u nguyên cục trên đầu luôn. Chẳng biết lúc trước hấn tử tế thế nào, chứ thế này là không ổn!

” Thiếu gia à! Đó là Hoàng tiểu thư, người mà người vẫn ngày đêm mong nhớ, đâu có phải người lạ!” Ông quản gia nhìn hấn, ánh mắt đầy buồn rầu.

” Ông còn dám cãi tôi hả?” Cái tên trời đánh đó lớn giọng. Đúng là.... đã hại người tốt, lại còn hại cả người già nữa. THật không thể tha thứ!

Tôi liền lao ra, cầm chặt lấy cổ tay hấn, kéo đi. chẳng biết mình lấy ở đâu ra mà lắm sức lực đến thế nữa

” Sao anh nói vậy với ông ấy?” Tôi thắc mắc ” Lại còn gọi tôi là người lạ nữa chứ! Dù tôi bị mất trí nhớ, nhưng anh đâu có bị mất, phải không nào?”

” Nhưng tình cảm cũng mất luôn rồi phải không?” Thiên trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống. Một nỗi sợ hãi mơ hồ trào lên.

tôi im lặng, mím chặt môi ” ờ thì...”

Thiên cười nhẹ, rồi bước ra chỗ tửu rượu, rót một ly, đưa lên miệng.

” Này! Anh không được uống rượu! Rượu mạnh lắm đó!” Tôi giạt cái ly trên tay hắn ta, trừng mắt, mọi sợ hãi biến mất tiêu.

” Tại sao....” Hắn nắm chặt vai tôi, cái vai mà mới đây đau ơ là đau còn chưa kịp hồi phục. Ôi cha mẹ ơi! Help me! ” Tại sao lại có thể quên tôi đi cơ chứ? tôi thì ngày nhớ đêm mong, còn em, em đã làm gì trong những ngày không có tôi ở bên? Lời hứa ấy, nếu tôi không tìm ra em sớm hơn, liệu em có thực hiện không? Tại sao lần nào gặp nhau em cũng bảo tôi là rượu có hại cho sức khỏe, trong khi ở gần bên em, trái tim tôi còn bị làm tổn thương gấp cả vạn lần. Tại sao tôi lại yêu em cơ chứ?”

Hai câu hỏi một ngày. Tại sao tôi lại yêu em?

Tôi không biết câu hỏi của Duy là thật hay giả, nhưng chắc chắn câu hỏi này là thật, thật trăm phần trăm.

Tôi cảm thấy bối rối thực sự, toàn thân khẽ run lên bần bật, mồ hôi rịn ra....

Tại sao lại có cái cảm giác chết tiệt này chứ?

END CHAP

37. Chương 37 : Đối Mặt

Sau một hồi chờ phản ứng của tôi nhưng không thành (tôi đoán vậy), cuối cùng, Thiên khẽ khoác cái áo vest vào người ” Để anh đưa em về!”

Tôi khẽ gật đầu. Dù sao cái xe chết tiệt kia cũng đang giở chứng, và tôi thì không thể nào về nhà bằng nó được. Đành cho anh ta chở thôi.

Tôi luôn tự hỏi, thực ra quan hệ của tôi và Thiên đã lên đến mức nào nhỉ? Bạn bè? Trên bạn bè? Hơi tình thích? Yêu nhau? Hay yêu say đắm?

Ôi sến quá!

Chỉ biết là tôi, dù 2 năm trước, 3 năm trước hay n năm về trước thì đều là một kẻ kén cá chọn canh, không dễ gọi một ai đó là chồng, là người yêu, và không dễ yêu một người nào đó một chút nào cả. >”

Lấy tay day day trán của mình, không hiểu sao càng lúc tôi càng thấy đau đầu hơn.

Cuối cùng, tôi phải nhăn nhó ôm lấy cái đầu chết tiệt. Sao mà giống phim Hàn quá vậy nè? Muốn nhớ mà không nhớ được, đã thế lại còn bị đau hơn nữa. Ông Trời đúng là có trí tưởng tượng phong phú, toàn nghĩ ra cách hành người không giống ai

” Em ổn chứ? ” Thiên hỏi tôi, đồng thời dùng tay áp lên trán tôi ” sao đầu nóng quá vậy trời?”

Tôi nhìn hắn, cười nhẹ ” I’m Ok!”

FLASH BACK

Giữa trưa nắng gắt, mặc cho ba mẹ nuôi hết sức can ngăn, tôi vẫn đầu trần đi ra chỗ hồ cá vì sợ mấy con cá thân yêu bị đói.

Chà! Người ta bảo đi nắng nhiều.... sẽ vỡ đầu, nên tôi cũng hơi lo, tuy vậy vẫn hùng hổ đi từ nhà lên ngọn đồi xinh đẹp.

” Cá ngoan! ăn đi! mai chị lại cho em ăn tiếp! Yên tâm! Cứ từ từ ăn thôi!” Tôi vừa rắc vụn bánh mì, vừa cười cười với.... mấy con cá.

Ngày ấy mình ngây thơ thế đấy

” Này nhóc! Cho cá ăn nhiều quá nó... phát phì đấy!” Một kẻ nào đó chen vào giữa câu chuyện của tôi.

Đang chênh vênh trên mỏm đá, tôi tưởng mình bị bắt quả tang, nên luống cuống trông thấy. Và suýt nữa bị ngã, nếu như người đó không kéo lại

” aNh là ai? sao lại ở đây?” Tôi nhìn người lẽ ra là ân nhân của mình, cắc cứ

” Hồ của nhóc à? Bộ không ai được đến sao?” Hấn cười tinh ranh.

” ờ thì...” Tôi càng lúc càng lúng túng, vênh mặt lên trời “Thế thì chúc anh chơi vui!”

Ồi! Nặng quá! Trong chốc lát, tất cả xung quanh như quay cuồng...

” Này nhóc, không sao chứ?” Hấn nhìn tôi lo lắng, tay áp lên trán ” Uhm.... hình như bị cảm nắng...”

End Flash Back

” Này nhóc, không sao chứ?” CẬu nói ấy quen quá! CHÍNH là người đó phải không?

Ui! CÁi đầu của tôi!

Càng lúc càng đau như búa bổ.

Mặc dù rất muốn lòi cái kí ức từ cái xó xỉnh nào đó trong đầu ra, nhưng.. OK! Tao đầu hàng mày, lão đầu đáng ghét! TAO sẽ nhớ lại, vào một ngày không xa, nhưng tao sẽ never, never khuất phục mày, chỉ tạm thời giương cờ trắng thôi

Mười phút sau, cái đầu tôi cũng đã ổn lại. Tôi khê thở dài.

NẾu trí nhớ của tôi chỉ đến thế thôi thì làm sao tôi có thể nhớ ra được anh đối với mình quan trọng thế nào cơ chứ?

” chúng ta.... ngày trước... đã từng yêu nhau hả?” Tôi nhìn hấn, cười nhẹ.

” Em biết mà!” Thiên không nhìn thẳng vào mắt tôi mà vẫn chăm chú lái xe (không thì muốn đâm xuống vực tự tử hả?)

” Thế.... bây giờ anh vẫn yêu em nhiều đến thế sao?” Dù biết câu hỏi của mình là cực kì stupid nhưng không hiểu sao tôi vẫn hỏi

” Uhm...”

” vậy tại sao ngay từ đầu anh không nói với em?” Tôi nhìn anh ta, nạt nộ, giọng to hơn hấn.

” vì anh muốn nhóc nhận ra anh trước khi anh nói, vì như vậy.... có nghĩa là nhóc chưa từng quên anh” Thiên cười buồn.

Tôi khê vỗ vai anh ta trấn an ” Uhm.... Tại vì tôi bị mất trí nhớ, thực sự mỗi lần muốn nhớ lại lại rất đau đầu. hi vọng là một ngày nào đó tôi sẽ nhớ ra anh! Nhưng tạm thời thì...” Không hiểu sao tôi rất đồng cảm với nỗi đau của Thiên. Chắc tại vì tôi chính là kẻ đã gây ra nỗi đau ấy == Nói chung là vậy đó! Đời tôi đúng là thảm cảnh mà!

” Anh sẽ chờ!” Thiên cười nhẹ.

tÔI cũng cười theo.

VÀ chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào không hay. Nhà. Nhà. Về nhà rồi!

tôi bước xuống xe, vẫy chào Thiên, trong lòng có đôi chút hụt hẫng. Cảm giác này, thật lòng khó nói quá!

” cẬu đi tìm hấn hả?” GIọng nói vang lên, nhưng chủ nhân của nó thì vẫn chưa xuất hiện.

TÔI chán nản mở cửa phòng, ném mình cái phịch xuống giường ” Ừ! Muốn nhớ lại một chút quá khứ, không phải là tốt hơn sao?”

” Không! Vì.... tôi sợ sẽ mất cậu!” giọng nói vang lên thẳng thắn đến bất ngờ.

Vì cậu ta sợ sẽ mất tôi sao? ” Nhật Duy à! Cậu hãy tỉnh lại đi! Tôi cũng đang rất rối với tình cảm của mình, nhưng cậu cứ biến tôi trở thành vật sở hữu của cậu như vậy thì tôi sẽ càng không biết mình nên đi đâu về đâu hơn đây! Xin cậu, hãy cho tôi một chút bình yên đi!”

Duy khẽ cười ” Đó là câu trả lời chẳng? Cảm ơn! Vậy thì tôi sẽ chờ!”

Vẫn là câu ” tôi sẽ chờ”. Hai người họ.... sao lại có sự giống nhau đến đáng sợ như vậy chứ? Làm sao tôi có thể chọn được một trong hai đây?

Tối...

” Mày với Thiên, thực sự là....” Vũ hỏi tôi, thái độ chẳng có gì là vui vẻ cả.

” chưa rõ!” Tôi đáp cộc lốc.

” Vậy sao mẹ biết?” Nó tức giận gắt.

” Không biết! Mẹ thì tai mắt ở đâu chẳng có! Chỉ cần đi cùng một người lạ là thành quan hệ đặc biệt! Thế mẹ nói gì, ‘Tôi vẫn chăm chăm cái máy nghe nhạc, chẳng thèm nhìn nó nữa. >’

” mẹ fax một bản thảo sang, về gia đình của Thiên! Mày khéo thật! Yêu toàn đại gia! Nghe đâu gia đình cậu ta có một tập đoàn lớn ở hầu hết các nước giàu nhất thế giới, ba mẹ đều là người Việt nhưng sống tại nước ngoài từ nhỏ, so với cậu ta, thì nhà chúng ta vẫn còn nghèo lắm! Và tất nhiên nhà Nhật Duy càng không phải đối thủ!”

Mẹ! Đúng là lúc nào cũng tiền và tiền. Thật là.... Con gái mình mà cũng đem chuyện tiền nong ra tính toán. Quá lắm rồi!

” thế bà ấy nói gì?” Tôi gắt

” Bảo chọn ai cũng được! Nhưng xem chừng.... mẹ ưng Thiên hơn”

từ bỏ người mà bà ta xem là con rể từ nhỏ, vì một người giàu có hơn. Có đáng không?

tôi thật không hiểu vì sao những người giàu có và quyền thế lắm rồi mà vẫn luôn mong muốn giàu có, quyền thế hơn nữa. Họ, thật sự chỉ làm cho con của họ thêm đau đầu thôi!!!

END CHAP

38. Chương 38 : Lầy Lại Quá Khứ? Việc Đó Đâu Có Đơn Giản

Mới sáng sớm tinh mơ mà tôi đã bị triệu tập lên phòng hiệu trưởng Việc đó khá là bình thường nên chẳng ai thèm xì xào gì nữa, tuy vậy, với tôi thì hoàn toàn khác.

Tôi vừa phát hiện ra giữa tôi và ông hiệu trưởng kia đã từng có quan hệ không bình thường, và cho tới bây giờ, tình cảm của ông vẫn thế, có nghĩa là quan hệ của tôi và Thiên sẽ không còn có thể bộp chà bộp chộp, **** rửa ỉnh xòm nữa, mà thay vào đó là một bầu không khí trầm lặng =.= Mới nghĩ đến mà đã ớn rồi!

” Thầy gọi em lên có việc gì vậy?” Tôi nhìn cái lưng của hắn (thì hắn đang quay mặt vào bên trong mà), hỏi.

” Gọi anh xưng em là được rồi!” Thiên vẫn chúí mũi vào tập hồ sơ trên tay mình ” Anh chỉ định gọi nhóc lên.... À mà! Chẳng sao cả!”

Hở? GỌi tôi lên vì không một lý do gì? Ý có nghĩa là công sức tôi bỏ từ phòng học lên đây là công cốc, là không có mục đích. Mặc dù mình chính là một người trong cuộc, nhưng tôi cũng phải khẳng định rằng:

những kẻ đang yêu là những kẻ điên Mà điên thế nào thì.... có chúa mới đo đếm được. Mà cái ông thánh này tại sao lại bắt tôi lên trên phòng này nhỉ? Grừ! Lúc chưa biết đã từng yêu nhau thì có thể coi là ghét nhau mà hành hạ, bây giờ thì quan hệ rõ ràng rành mạch rồi lại định chơi trò ấy mãi à?

yêu người ta mà đối xử như vậy thật đúng là muốn bị đá đây mà!

Tuy nghĩ vậy, nhưng tôi vẫn đóng bộ mặt ngoan hiền ngây thơ vô số tội cho lành =.= Tôi rất sợ những người yêu mình. Như Nhật Duy chẳng hạn! Cậu ta bảo cậu ta yêu tôi đấy, mà sao cậu ta cứ đập tôi bôm bốp.

Dân gian nói quả đúng! Yêu cho đắm cho đá, ghét cho ngọt, cho bùi >”

Không hiểu sao tôi bỗng thấy chuyện có hai người yêu mình là.... tất nhiên và nó đã trở thành một việc quen thuộc. Tôi không còn ngại ngùng khi phải nói đến việc tôi đang được họ yêu nữa????

He he! Không biết có phải là ” bé đã lớn đã khôn, bé đã biết yêu” không nhỉ?

Ôi thật tức cười!!!

Tuy vậy, cũng phải nói thật rằng... tôi thấy hơi sợ khi có hơn một người yêu mình. Nào là tình yêu, rồi tình bạn, rồi cả tình cảm gia đình nữa chứ. Sức ép từ ba mẹ, sức ép từ hai phía, sức ép từ cả thằng anh nữa, nó làm cho tôi phát bệnh cả lên >”

” Này! Sao nhóc cứ đứng đờ ra vậy?” Chẳng biết do tôi suy nghĩ quá nhiều, hay hấn đi quá nhanh mà hấn đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.

” À! Cái này...” tôi đâm ra lúng ta lúng túng, ăn nói chẳng lên lời, tay chân thì quơ đi loạn xạ.

” Rầm!” Thiên đập tay vào cái kệ sách sau lưng tôi, dồn tôi đứng sát vào nó.

Amen! Cái tư thế mặt đối mặt, mắt chọi mắt, tay kề vai thế này chẳng khác nào đang.... ôm nhau cả >”

Tôi, tất nhiên đang đứng bất động, chẳng ứ ở nỗi lòng nào, tay chân thì cứng đờ lại, cứ như là mình chuẩn bị biến thành bức tượng thần vệ nữ vậy -,- Á mà không! Tôi làm sao bằng bả được! Bức tượng ” Nhã an chết đứng” là được rồi! ^-^

Stop, không nghĩ nhầm nhí nữa! Trở lại với thực tại, khi mà tôi đang đóng băng tại chỗ, Thiên đã nhẹ nhàng đặt lên trán tôi một cái kiss.

Óe!!!!!!!!!!!!!! Cái gì vậy trời?

Từ trạng thái chết đứng, tôi bủn rủn hết cả chân tay, chỉ thiếu nước ngã vật ra đất bất tỉnh nhân sự mà thôi. Á không! Chắc chắn nếu bây giờ mà thả tôi ra giữa lòng đường thì kiểu gì tôi cũng bị xe ô tô tông chết bất đắc kỳ tử chứ chả chơi.

tình huống này, quả thật... Quả thật....

Ấy! Mà sao hấn không kiss môi nhỉ? Cái nào cũng là hôn, hôn trán với hôn môi, hôn môi ắt hẳn là lợi hơn còn gì!

Oái! Mà sao tôi lại có cái suy nghĩ ấu trĩ ấy nhỉ? Hôn cái gì mà hôn? Bộ muốn hấn hôn lắm hả?

Không! Câu trả lời là không! Tôi không muốn hấn hôn một chút nào. Không phải là ghét hấn, nhưng trong tình huống này, quả thật.... Quá bất ngờ. Đúng! Quá bất ngờ!

Nhưng sao....

” - Này nhóc! Sao nhóc cứ chạy như con loăng quăng vậy?

- Em chạy chứ anh chạy đâu anh lo! - Tôi vừa ấy con cá ăn, vừa cãi lại.

- Anh đồ nhóc nhá! Những người yêu nhau thì làm gì?

- Lấy nhau làm vợ chồng! - Tôi trả lời.

- Trước đó cơ!

- Thì.... ngủ với nhau! (Trẻ con mà suy nghĩ thế đấy!)

Hắn đập trán bôm bốp, rồi hỏi tiếp:

-Trước nữa cơ!

- Ồ thì... - Ting! một tia sáng ánh lên trong đầu tôi. Bingo! - Hôn nhau!

- Đúng rồi! -hắn khẽ cười.

- thì sao? - Tôi nhìn hắn chăm chăm, chẳng hiểu cái mô tê ắt giáp gì cả.

- Ồ thì.... - Hắn gãi gãi đầu - Anh với nhóc.... có nên hôn nhau không nhỉ?

- Hô hô! - TÔI ôm bụng cười sằng sặc - Có yêu nhau đâu mà hôn với chả hít! =.=

- Thì mình yêu nhau đi là được chứ gì! - Hắn nhăn mặt nhìn tôi.

- Để nhóc nghĩ đã! - Tôi nhòm hắn, rồi... chạy bay biến - Mai nhóc trả lời nhé!

- Mai anh đi nước ngoài rồi! - Hắn nhìn tôi, buồn rầu.

- Uhm... nhóc biết! anh về sớm nhé! Nhóc sẽ đợi anh! - Tôi cầm tay hắn, lắc lắc.

- Thật nhóc đợi anh không? - Hắn nhìn tôi, gần như không tin.

- Đợi chứ! - tôi đáp thẳng thắn.

- Làm sao anh tin được? - Hắn hỏi.

- Tin hả? - tôi đưa tay gãi gãi đầu. Làm thế nào để hắn tin tôi nhỉ? A! Ra rồi! - Anh bảo người yêu nhau hôn nhau mà! ^^ Nhóc cho anh hôn nhóc nè!

- Đ... Được hả?

- Tất nhiên!

Hắn bước đến, nhẹ nhàng, đặt lên trán tôi một nụ hôn.

Nụ hôn đầu.

- Sao anh không hôn môi đó? - TÔI cười, hỏi hắn sau khi đã mở mắt ra (bị hôn sợ quá nhắm tịt mắt vào biết gì đâu!)

- Thì... - Hắn gãi gãi đầu, rồi cười rõ tươi - Nụ hôn kia sẽ là first kiss của anh, vì thế anh chưa muốn tặng nhóc ngay bây giờ. Phải xem nhóc chờ anh bao nhiêu lâu đã!

- Ok! Chờ thì chờ! - Tôi chun môi.”

Nụ hôn ấy.... con người ấy...

Cái đầu của tôi lại lên cơn đau như búa bổ.

” AAAAAAAAAA!” Tôi ôm đầu, quẩn quại trên mặt đất.

Kí ức của tôi, nó đang ở đâu? Tại sao mỗi lần muốn nhớ lại lại khó đến vậy?

END CHAP

39. Chương 39 : Lấy Lại Kí Ức

Giấc mơ ấy, liệu có phải sự thật không?

” First kiss của mình, anh sẽ dành cho em khi anh trở về” sao?

Là dành cho tôi sao? dành cho tôi? vÀ tôi là người sẽ nhận lấy nụ hôn đó?

Ồi! Sao cái đầu tôi lại đau như búa bổ vậy hả trời?

” Nhã AN! Trời ơi! Cái con trời đánh này! Mà làm tao lo chết mất!” Chưa kịp lơ mơ hiểu ra mình đang ở đâu và trong tình trạng thế nào, cái tiếng nói chết tiệt kia đã đánh thức tôi dậy một cách không thương tiếc.

“Thằng trời đánh! ” Tôi lẩm bẩm, rồi từ từ ngồi dậy ” Thiên đâu?”

” Mà....” Vũ nhìn tôi, ánh mắt thoáng buồn ” Tại sao mà lại hỏi đến nó ngay vậy? Mà không quan tâm người đã trông mà suốt một ngày qua hả? Cái thằng kia nó nghe điện xong rồi lập tức đi mất rồi!” Ánh mắt nó càng lúc càng tức giận hơn.

Amen! Phật phổ độ chúng sinh (???), sao mà nó lại ăn nói cộc cằn với người bị bệnh thế nhỉ? Đã đau đầu rồi giờ còn thêm bệnh.... thôi tai nữa. Aish! ghét thật!

Nhưng chẳng hiểu sao, tôi chẳng **** rửa nó mà lại nói vào một vấn đề cực lệch tông ” Thiên.... là hiệu trưởng mà! Bạn là phải!”

” Mà....” Vũ tức giận thực sự.

Nhưng thái độ của nó chẳng kéo dài mãi, cho tới khi Duy bước vào phòng bệnh của tôi ” An, cậu sao rồi?”

Trông ánh mắt của cậu ta tôi có cảm giác xa xăm đến kì lạ. Và cả buồn nữa.

Aish! biết sao được? Con trai thời nay suy nghĩ còn rối hơn cả con gái nữa à!

Sau khi Nhật Duy đi ra khỏi phòng, để lại một rổ bột ngàn không biết bao nhiêu là nhiều trái cây, Vũ mới bắt đầu từ từ gọt trái cây, đồng thời khai thác thông tin của tôi.

” Mà thấy thế nào?” Nó hỏi tôi.

” Thì bây giờ cũng như bất kì lúc nào khác!” Tôi đáp gọn lỏn.

” Mà....” Nó tức giận, càng... ra sức gọt táo.

Ok thôi! Cứ gọt đi, cứ gọt đi, để xem nó còn hỏi cái gì nữa! Chắc chắn là...

” Mà quyết định sẽ chọn Thiên hả?” Nó hỏi trúng phóc cái câu tôi đang nghĩ trong đầu.

Thế đấy! Lại hỏi thế đấy! Tôi biết tôi chết liền à! Nếu biết, chắc hẳn bây giờ tôi đang rong chơi cùng Thiên, à mà không, thế có nghĩa là tôi biết rồi, phải là nếu biết bây giờ tôi đã không nằm trong đây nhìn nó gọt táo

” Cũng không biết! nhưng đã nhớ được chút ít! Ngày xưa.... còn kiss nhau nữa đó!” Tôi vừa nói vừa nhớ lại cái quang cảnh mà mình vừa mới nhớ lại được Mặc dù chưa chắc đó là thật hay không, nhưng nó tuyệt đẹp như là một giấc mơ vậy. Nếu là thật thì... chắc hẳn cuộc sống của tôi với Thiên sẽ rất đẹp tươi, ít nhất là cho tới trước khi Nhật Duy xuất hiện => Đời sống bất hạnh kéo dài.

Ok! Ok! Trở lại thực tại! Tôi không muốn thả cho suy nghĩ của mình bay quá cao, vì tôi hơi lùn một xíu, nếu nó bay cao quá, có nhảy lên như con chơi chơi, có cho thêm cái phản lực vào chân chắc gì đã bắt được! Chỉ tổ hại thân mà thôi!

Thằng Vũ, nhìn thái độ mơ màng của tôi đã shock đến nỗi.... suýt nữa tự làm đứt tay mình. Chẹp! Thằng này kém quá!

một là nó quá shock (xét theo y lí mà nói thì có gì mà phải shock nhỉ???) hoặc là tay nghề nó đã đi xuống ^_~

Tôi nhớ ngày xưa nó có thi cái cuộc thi gì gì đó mà! hình như là.... nữ sinh thanh lịch.... hay là nữ công gia chánh ấy! À không! Là nam sinh xuất sắc Nó đẹp trai thế mà nói thì nữ sinh thì kể tôi cũng phục mình thật! Tuy vậy, phải nói rằng thằng này rất khéo tay. Nhưng cũng chính vì sự khéo tay của nó mà kéo theo một hệ quả to lớn : khéo cửa gái. Nhờ khéo cửa gái mà nó thay người yêu như thay áo, để rồi đơn phương độc mã cho đến bây giờ. Khổ thân, khổ thân! nó đi sau Nhã An này một bước rồi! Ít ra tôi đã biết yêu.... từ hai năm trước! Ôi tôi phục mình quá! Thật là một chuyện không tưởng!!!

nói thế thôi chứ thực ra thì có gì sung sướng cho cam! Yêu nhiều để rồi rồi óc, yêu nhiều tỉ lệ thuận với cả việc vào bệnh viện nhiều, tỉ lệ nghịch với việc vui vẻ xét theo mặt toán học. Yêu nhiều quá gây ra dư thừa rắc rối theo hóa học mà nói. Yêu nhiều quá làm cho rắc rối bắn vào mình theo quán tính nếu xét về mặt vật lí. Còn về văn học á? Yêu làm gì/ Yêu làm chi?.... Cái đoạn về sau thì tôi quên mất rồi

” Đấy! Mày ăn đi!” Thằng Vũ đặt cái đĩa xuống bàn mạnh đến nỗi tôi có cảm giác nó đang.... dằm vào tôi vậy.

tuy vậy, tôi vẫn chỉ bĩu môi, gật đầu “Ồ! ăn đây! Ăn đây!”

Nó nhìn tôi, thở dài một cái ” Mày trẻ con quá, Nhã An à! Bây giờ, phải chọn thôi! Không thể để việc này kéo dài đâu! Việc mày làm tan nát cõi lòng thằng bạn chí cốt của anh - Thiên Huy anh đã không động đến mày, vì đã ngỡ mày yêu Nhật Duy- một thằng chí cốt khác” Thấy chưa? đã bảo thằng này nhiều mặt lắm! Ai mà nó chẳng chí cốt, nên khi bạn chí cốt đau đớn thì nó vẫn nhớn nhoe vì kẻ chiến thắng bạn chí cốt là một bạn chí cốt khác của nó??? Thế đấy, thế đấy!

” Mày.... hi vọng mày sẽ chọn đúng. Thiên và Duy, anh không bắt mày phải chọn! Nhưng.... đừng làm cho ai đau khổ cả!” Nó thở dài.

Nói thừa! Cả hai người đều yêu tôi, chọn một người thì kiểu gì chẳng có một người đau.

amen! hay là tôi cắt tóc lên chùa đi tu cho thanh thần cõi lòng nhĩ! À không! thế thì thế giới sẽ mất đi một con người tuyệt vời, hai tên con trai sẽ mất đi người yêu lí tưởng, ông anh mất đi cô em đẳng cấp, bà mẹ mất đi đứa con gương mẫu,... và hàng loạt những hệ lụy kéo theo.

Vả lại, tóc tôi nuôi hoài nó mới dài được đến vai, bây giờ mà cắt đi thì có chết tôi cũng không chịu. Lần trước cắt tóc khóc đến nỗi ngâm cả mồm tóc rồi, mà đây là tóc ngắn, bây giờ cắt trụi luôn thì chắc tôi tự tử quá!

Đời thật bất hạnh! Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Đi khỏi nhà để tránh hai tên trời đánh đến đây thì lại dằm sầm vào hai tên thánh vật =.= Ôi cái cuộc đời này.

Còn gì bất hạnh hơn không hả trời? SAo không ráng luôn xuống đầu tôi cho rồi! Cứ giáng hết đi, giáng hết đi, giáng hết đi!

” Mày không ăn để anh để lên trên tủ lạnh cho!” Thằng Vũ nói. Vì phòng bệnh của tôi là phòng VIP nên có tủ lạnh mà

” BỐp!” Cái đĩa thằng Vũ đang cầm trượt khỏi tay nó, rơi đúng vào đầu tôi.

Ông trời đáp trả tôi ” đấy nhá! Ai bảo con xin xui xẻo!” =.= Thế đấy! VẬng, con biết rồi ông ạ! biết là con vẫn còn may mắn lắm, may mắn lắm! Con chưa từng xui xẻo, con rất thích cuộc sống hiện giờ của con, ông tha cho con!!!

END CHAP

40. Chương 40 : Thầy Hiệu Trưởng Hay Cậu Bạn Thanh Mai Trúc Mã.^-^

Mới sáng sớm mà giấc ngủ của tôi đã bị phá một cách triệt để >“”

Tuy vậy, sức mạnh **** rửa của nó chẳng xi nhê gì so với mùi elite, và tất nhiên là vừa về đến nhà, tôi đã đặt lưng vào giường ngáy o o.^-^ Gấu ngủ mà!!!

” Mày có dậy không?” Thằng anh đập bôm bốp vào đầu tôi. Nó chắc hẳn đã vô tình quên mất lý do vì sao tôi lại vào viện rồi nhỉ!

” Cái gì mà dậy? để ngủ đã! Người ta mới về nhà!” tôi làu bàu, tiện tay giặt lấy cái chăn, trùm kín đầu.

” Mày có dậy không? Lại còn giả vờ giả vịt. Tao biết thừa cái tính mày. Lát nữa lại lù đù đến trường vào tiết 3 cho xem!” nó vẫn không buông tha cho tôi, tay chân thoăn thoắt hành động: tắt lò sưởi, mở cửa sổ, giặt chăn,...

Mẹ ơi! NÓ cứ như đây là mùa đông không lạnh ấy!

Nhờ nó, những cơn gió ” mát lạnh” tràn vào phòng tôi, tạo cho tôi một ” khoái cảm kì lạ” đến nỗi không thể nào ngủ được nữa, tỉnh ngủ hẳn. Và cơn gió ” đáng yêu” ấy còn góp phần đáng kể trong việc làm biến dạng khuôn mặt tôi: từ nhăn nhó sang đóng băng, ranh đánh vào nhau cảm cập, nhảy lên chồm chồm như con chơi chơi. Trời ơi! lạnh quá! Lạnh quá!

Vì không muốn tận hưởng cảm giác sáng khoái đó thêm nữa, tôi đành phải miễn cưỡng lê cái thân ngọc ngà vào phòng vệ sinh, chuẩn bị đến trường. Sao nó không cho tôi nghỉ luôn 3 ngày đi nhỉ! Nghỉ 2 ngày rồi, thì nghỉ thêm 3 ngày có sao đâu!

Vừa vào đến lớp, cái loa trường đã réo ầm ĩ gọi mời tôi lên phòng hiệu trưởng. Tất nhiên thiên cơ bất khả lộ, mệnh lệnh không thể chống đối, tôi lại phải bò lên phòng hiệu trưởng trong một tâm trạng không thể tệ hại hơn.

Người ta có câu: ốm tha, già thương. Đây tôi ốm mà hẳn cũng không tha. Trở lại căn phòng đó, chắc tôi tăng xông mà lăn ra đất chết bất đắc kì tử quá!

Vừa đi, tôi vừa lẩm bẩm nguyên rửa cầu xin cho tôi không gặp phải xui xẻo. Giả dụ là cầu xin cái mệnh lệnh vừa rồi là nhầm lẫn, và tôi có thể về phòng chẳng hạn. Hoặc là nguyên rửa khi tôi vừa lên đến phòng thì bắt gặp tên đó đang chết, nhầm. đang ngủ (lí do thì vì làm việc nhiều quá cũng được) nên có thể về lớp này. nói chung là có tí tỉ cách, tí tỉ điều tôi cầu mong, chỉ mong đừng đụng mặt hẳn là được!

” Thầy gọi em ạ?” Tôi lễ phép. Lời nguyên rửa không thành. Ta chỉ còn mình em thôi, lời ước tốt đẹp

” Uhm.... gọi em lên hỏi thăm sức khỏe đấy mà!”

Ok! ông trời không giúp tôi rồi! Nguyên rửa không thành mà đến cả ước mong cũng chẳng xong nữa. thật lòng xui xẻo hết đường sống!

” Em khỏe rồi!” Tôi trả lời cộc lốc ” Xin phép về phòng ạ!”

Nói xong, tôi quay lưng định bén gót đi hẳn. Có ngu gì mà ở lại?

” Này!” Hẳn đã đứng sau lưng tôi từ bao giờ, gọi giật tôi lại.

Mẹ ơi! Con biết hẳn chân dài đi nhanh rồi, nhưng tại sao lúc nào cũng lén lút như bóng ma vậy? làm con đau tim chết mất!

Tôi vội vàng quay lại, đẩy hẳn ra một khoảng cách an toàn ” Anh....không được lại gần tôi! Tôi.... không muốn vào viện nữa!”

” ANh cũng nghĩ thế!” hẳn nhún vai ” Khi àno nhóc cho rằng nhóc đã sẵn sàng thì tới gặp anh nhé!”

Hic! Có nằm mơ tôi cũng không ngờ hẳn lại nói những lời tốt đến vậy.

Dạ vâng, con xin quỳ mọp cảm ơn ông trời đã đối tốt với con. a di đà phật. A men (???)

vừa về đến lớp, tôi bắt gặp Nhật Duy đang đứng dựa ở cửa lớp ” Cậu vừa đi gặp hần về hả?” Sắc mặt trầm và buồn kinh khủng.

” Chẳng có gì cả!” Tôi nói băng quơ, rồi lon ton đi vào trong lớp, cố giữ khoảng cách an toàn với hần.

Chi bằng cứ để cho tôi như người bị bệnh dịch, ai cũng tránh xa năm bước có phải phúc đức không? đảng này ai cũng sán vào, làm tôi sợ *** cả mồ hôi ra

” Này!” Hần giữ chặt cổ tay tôi ” Vì cậu vẫn chưa chính thức yêu hần, nên tôi quyết định.... sẽ cạnh tranh công bằng! MỌi lần chỉ là đầu với nhau, nhưng lần này, sẽ tuyên bố thẳng thắn với cậu. Quyết định cuối cùng, sẽ do cậu mà thôi!” Hần nhún vai, nhìn tôi đầy cương quyết.

” Whatever!” Tôi nhìn hần chán nản.

Cạnh tranh công bằng gì mà cạnh tranh công bằng? Chẳng thấy mấy cái tên dã man tàn bạo vô nhân đạo này fair play bao giờ cả. Điền cả đầu! Thích làm gì thì làm! Dù sao tôi có can dự cũng... chẳng làm được gì!

” Này!” Vừa bước vào lớp, THư đã kéo tay tôi ” Anh Vũ.... mời mình đi chơi đấy!”

” Whatever!” TÔI lặp lại cái câu quen thuộc.

Ấy! khoan đã! SÀng lọc thông tin! Vũ mời Thư đi chơi á? Cái thằng này! GIỏi lắm! NÓ cửa bạn của em gái mà đối xử với tôi như vậy sao? Ít nhất nó phải nịnh nọt tôi, cưng chiều tôi thêm chút nữa chứ nhỉ! Người đầu mà đáng ghét!

À mà không! Chỉ cần nó và Thư thành đôi là Ok rồi! Đúng kế hoạch của tôi mà! Dù sao tôi cũng thấy họ có vẻ.... thích đối phương

Ước gì chuyện tình củm của tôi cũng êm xuôi như họ nhỉ! Nhẹ đầu! Sao ông trời sinh ra bất công vậy? Một thằng lười học, ham chơi, đào hoa, khéo cửa gái lại có chuyện tình cảm êm xuôi, còn một người giỏi giang, tuyệt vời, ngây thơ, trong sáng, hồn nhiên vô (số) tội như tôi lại phải chịu biết bao đau thương bất hạnh (được yêu có phải là bất hạnh không nhỉ?)

Không được! Không được! Mai tôi phải lên chùa, lên chùa!

Đỉnh chính cái! Lên chùa không phải để cạo đầu đi tu đâu nhá! Lên chùa để cầu vận may, làm một quẻ bói tình yêu cho đỡ suy nghĩ nhiều đấy ạ! Khi buồn đau con người ta sinh.... mê tín mà!

END CHAP

41. Chương 41 : Do You?

Cuộc đời bất công khi bắt Nhã An tôi phải chịu bao chông gai khổ cực. Mới sáng sớm ra mà đã dẫm phải một bãi phân chó. Tâm trạng thật đúng là không thể tệ hại hơn

Vừa bước vào lớp thì đã nghe đủ các loại xì xầm xì xào từ những thứ trên trời cho tới những thứ dưới đất (???) Thực ra thì cái bọn bà tám ấy chẳng liên quan gì đến tôi, và ngày nào bọn nó chẳng nói vậy, nhưng cái kiểu không khí u ám, trời không quang, mây không tạnh, nắng không vàng kết hợp thêm một tràng xui xẻo kia làm cho tôi càng không thể ưa nổi bọn nó

Thế là tôi quyết định sẽ lết xuống canteen ngồi cho lành. Đã xui rồi thì càng không nên gây sự với người khác mà!!!

Hôm nay không hiểu vì sao cái thằng khốn Thái Vũ nó lại nghỉ học. Cũng chẳng khó hiểu lắm đâu! Hôm qua thấy nó với Thư cứ hấp ha hấp háy với nhau, lại thêm bản fax của con em họ rằng là nhà tôi sắp có đính hôn, tôi có vui không, thế là đủ hiểu.

Tính ra thì kể từ cái vụ Nhật Duy tuyên bố sẽ fair play với Thiên, cũng đã một tuần rồi. Nản! Tôi thật không ngờ quan hệ giữa Vũ và Thư lại nhanh như tên lửa vậy >”

Chắc hẳn bạn luôn tự hỏi tôi làm nhà làm nhảm cái gì mà dài dòng thế, phải không? Nhưng đúng là chuyện này dài dòng thật mà!

Tôi, vốn dĩ là một đứa con gái không phải con một nhưng vẫn luôn được người ta săn đón, bởi vì tôi chính là người thừa kế của LAD. Còn Vũ ư? Nó, cũng có quyền thừa kế, nhưng không phải là LAD. Nó sẽ thừa kế tập đoàn GDE của ông họ tôi - người trung thành với chủ nghĩa độc thân, luôn kêu gọi mẹ tôi.... để càng nhiều con càng tốt để còn phụ giúp ông kế thừa sự nghiệp.

Kể ra cũng không phải ông chọn Vũ ngay từ đầu, nhưng tôi vốn không ưa bản tính.... tếu tếu hài hài của ông chút nào cả. =.= Nên tôi nhường quyền thừa kế cho nó luôn, đỡ phải thi thố, so đo, tính toán gì nhiều. Nhận phần thiệt về mình, tôi cũng thấy mình thật rộng lượng, thật cao cả ấy chứ!

Chính vì thằng Vũ sinh ra giống như con tu hú - ở nhà mình mà không thừa kế nhà mình nên chắc chắn sự cho phép của ông là tối cao rồi. Đến mẹ tôi cũng không địch nổi nữa là

Kể số nó cũng may. Chứ tôi thì sao? CỐ ai bênh vực cho tôi đâu! Quyền tối cao là ở bà mẹ trọng tiền khinh sắc của tôi ấy chứ. Thành ra giờ tôi mới thân tàn ma dại như thế này đây mà

Nói có đi thì cũng có lại, tôi cũng đâu phải là xui xẻo cho lắm! Thằng Vũ hè nào chẳng phải bay qua bay lại từ nhà tôi sang nhà ông, thỉnh thoảng hứng chịu sự tức giận không rõ nguyên do, lúc nắng lúc mưa của ông (người độc thân là thế đấy) kể cũng khổ đó chứ!

Tóm lại là như vậy! ^-^

Mà công nhận dạo này cuộc đời của tôi cũng bước sang một bước ngoặt rất lớn khi mà ông thần kia hứa với tôi là sẽ không gặp tôi cho tới khi nào tôi chủ động đến gặp, còn Nhật Duy thì về nhà làm cái gì gì đó NÓI chung là bỗng dưng may mắn đến lạ thường,

tuy vậy, tôi sợ đây chỉ là sự bình yên trước khi có bão mà thôi! Mà cũng chẳng hẳn vậy! Tránh được hai kẻ đó, thì tôi lại gặp xui xẻo ở những lĩnh vực khác, như là.... giẫm phải phân chó, hay đâm vào cột điện,... chẳng hạn.

Nói chung là tôi thấy tương lai của tôi vốn dĩ là một màu đen kịt không có bờ bến để về

Đúng lúc đang vừa đi vừa chiêm nghiệm về cuộc sống, tôi đâm sầm vào người đang đi ngược chiều với mình, và cốc cô ca trên tay vô tình.... bay vào người đó.

” A!” Tôi há hốc mồm kinh ngạc, đến độ còn không thềm dùng tay che đi cái miệng ngoác ra của mình nữa

” AAAAAAAAAA!” Con bé đối diện cũng hét lên những từ tương tự, nhưng với tông cao, và kinh hoàng hơn. giọng hét của nó cứ như là chuẩn bị đập tan cái canten này vậy =,= Gì mà ghê quá!!! Có mỗi.... cốc coca thôi mà! ” MÀY! MÀY!....” Nó vừa ngừng hét lại chuyển sang gầm gừ nhìn tôi.

” xin lỗi, tôi không cố ý!” tôi phẩy phẩy tay, dù rõ ràng là thái độ của mình hơi quá đáng thật, nhưng bản tính khó đối mà! Hi vọng nó không nghĩ là : tôi không cố ý nhưng tôi cố tình

” Mày được lắm!” Nó gầm gừ ” Muốn chết hay sao mà dám hất nước vào tao hả?” và hét ầm lên vào mặt tôi.

Mẹ ơi! Sao cái thanh quần của con này công suất còn kinh hơn cả cái loa trong vũ trường vậy? Không những khi nó nói gió đập tới tấp vào mặt, mà mưa cũng bay tới tấp vào người luôn. Rút kinh nghiệm, rút kinh nghiệm!

Tôi rút sổ ra, loáy hoáy ghi một dòng chữ : chú ý: lần sau đụng phải ai mà thấy người ta giận thì phải lấy sổ ô ra che nếu không muốn mưa bay tới tấp, gió giạt liên hồi.

Chẳng biết sao mà cái con nhỏ đó lại hùng hổ giật lấy quyển sổ của tôi, đọc ngấu ngiến, và sau đó, tất nhiên, mặt nó tái mét đi, rồi chuyển sang sắc đỏ tía trông chẳng hiền lành chút nào cả

” Bạn.... sao vậy?” Tôi cười hiền, nhìn nó, vẫn ngu ngốc chưa chịu nhận lỗi lầm ở mình. 0.0 Đã đắm vào người ta, làm người ta ướt, lại còn chế nhạo chuyện mưa với chả gió nữa. thật là chẹp chẹp!

” Mày, giỏi lắm!” Cái con nhỏ đó nhìn tôi, cười khẩy không rõ lý do ” em đã muốn chơi thì chị cũng chiều!”

Nói là làm, nó tiếp tục cười ranh mãnh , và giơ tay lên. Giơ tay lên làm gì thì tôi có là con ngu nhất thế gian cũng biết. Tôi đã bị hành hung bao nhiêu lần, chả nhẽ lại không nhận ra cái chân lý ấy???

Một.... Hai... Ba.... Bàn tay đó cách xa mặt tôi 50 cm.... còn 40 cm.... 30...

Chà! giống cảnh tua chậm trong phim quá! Nhưng mà cứ nhìn cái sắc mặt ” chẳng có gì là đùa” của con nhỏ kia, mồ hôi tôi vô tình cứ rịn ra theo... dòng. Bái bai gương mặt xinh đẹp, phen này chết chắc, chết chắc rồi!

Đấy! Thấy chưa! ĐÃ bảo không có hai tên ôn thần đó, tôi cũng đủ xui lắm rồi mà!!!

” Xin lỗi!” Giây phút mà nhan sắc của tôi đang la ó chuẩn bị trở về với đất mẹ thì một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay con bé đó. Ân nhân của tôi khẽ cười ” Bạn không thể đánh con nhóc này được, Hà My ạ!”

Đấy! Thấy chưa! ít ra ông trời cũng không bắt công với tôi lắm (???) trong những lúc gian nan đau khổ kiểu gì chẳng có người cứu. Ông thầy bói nói quả không sai: số tôi có quý nhân phù trợ.

Tôi, quay ra nhìn người vừa cứu mình bằng ánh mắt ơn ưót đầy biết ơn, và ngay lập tức, mắt tôi rớt ra khỏi tròng.

NGười này.... là là... là.... là.....Thiên! Thiên! Thiên! >”

tránh vỗ đưng vỗ đùi, cái số tôi có cần thiết phải xui thế không nhỉ?

Nhìn khuôn mặt ngẩn tũn của tôi (vì bị cụt hứng), Thiên khẽ cười, kéo tôi đi ” Nhóc đi theo anh nào! Sao trông cứ như là con chuột bị hất nước vào vậy? cHẳng có gì là biết ơn cả!!!”

Hắn thì cứ cười, cứ nói, còn tôi, sắc mặt rõ ràng là đang biến dạng dữ dội lắm.

Đúng là nếu ngày nào cũng chạm mặt thì cảm giác sẽ đỡ hơn. Đằng này sau bao nhiêu lâu không được hội ngộ, giờ gặp lại, cái tim của tôi cứ gọi là tăng xông liên tục, chuẩn bị chết yếu đến nơi ấy chứ.

Tim ơi là tim! Chị van em! Em là duy nhất, em là number 1, em phải cố gắng lên, em không thể chết được! Chị vẫn còn muốn sống lắm!

chị thề sau khi thoát khỏi hắn, chị sẽ tặng cho em một tấn thuốc trợ tim cho em đỡ đau đớn

Ông trời ơi là ông trời! Sao ông có mắt mà như không vậy? SAo ông lại đối xử với con bất công quá???

” CỐp!” Đang đi thì tôi.... vấp phải một hòn đá ở ngay giữa... sân trường -cái nơi lát gạch sạch bóng, 24/24 có người dọn dẹp.

Ok! Câu trả lời của ông trời đấy! ” Cho mày chết! ai bảo dám **** ông hả? CỐ gắng mà chịu đựng đi con! Tất cả là tại con mà ra thôi! Ta đã cố lắm rồi! ĐỒ vong ơn bội nghĩa”

Dạ vâng, con sẽ cố gắng, cố gắng sống. Ông thật là ” tốt” quá! Con rất ” biết ơn” ông ạ!

” Bốp!” Sao hôm nay sân trường nhiều đá dữ vậy? >”

Con thành thật xin lỗi ông trời ạ! Nhưng gì con nhận được vừa rồi là quả báo, quả báo. Con xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi ông!!! con sẽ cố gắng chịu khổ.

Xong! Giờ tôi vừa chứng minh được là ông trời có thật. Và bây giờ, tôi chỉ cần chứng minh được rằng tôi có thể sống sót an toàn sau khi ở gần một người thích gây shock như hắn là tôi có thể sánh vai với ông Anhtanh hoặc Newton rồi!

END CHAP

42. Chương 42 : Lựa Chọn Cuối Cùng Là Ở Em

Sau một hồi đi lại vấp, vấp lại đi, đi lại vấp,...tưởng như dài bất tận, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi cần đến.

Tôi nhìn tên đó bằng ánh mắt căm hận, rồi bất gặp ánh mắt đáp trả, đành ngoan ngoãn cúi đầu hối lỗi như một con mèo con. Amen! Cái số bị bắt nạt nó khổ thế đấy!

Đã bị kéo đi với tốc độ đến nỗi còn không có đủ thời gian để ngã (sau khi vấp ngã), hoặc là có thể nói ngắn gọn là những lúc đó có một kẻ nào đó cố gắng đỡ tôi, nhưng tôi lại không chấp nhận cái công sức zdorm của hắn, và rồi sau đó nhìn kẻ vừa gây tai họa ình cũng sợ đến đau cả tim.

Cảm giác mang một nỗi ám ảnh, một nỗi sợ hãi trong người thật chẳng bao giờ làm tôi ghét đến thế.

Không những vậy, từ cái dạo bị ngắt đi (>”

Rất may là cảm giác đó chỉ là thoáng qua trong một lúc, vì nhanh chóng được tôi giải đáp: giống như một con ngựa sợ cái dao, cứ thấy dao là lồng lên vậy ^-^ Và vì thế, có thể nói từ lúc bị kéo đi cho đến tận giờ tôi mới nhận ra rằng trái tim mình đã từng nhảy lên lồng lộn vì sợ. Đây chỉ là lí thuyết của tôi mà thôi, vì thế nếu chẳng may vô tình sai be bét vì lí do thật sự là cái gì gì đó thì tôi cũng chẳng phản đối đâu! Đều đoán mò mà ra mà!

Càng nói càng thấy mình giống một con... thiếu năng. Chẳng hiểu từ lúc nào chỉ số IQ chót vót chọt vọt của tôi lại giảm đi gần một nửa thế nhỉ? Có giải thích mà cũng không xong. Nghe cứ lùng bà lùng bưng lỗ tai.

Nói chung là vậy! Nói nhiều chắc sớm vô trại thương điên quá! >”> HỒm qua nghe nói cái trại gì gì đó bị sống tội nhân, hôm nay người ta vô tình đi qua thấy tôi thì.... dead. Chính vì vậy, khiêm tốn, khiêm nhường là hơn cả

Quay trở lại với thực tại, khi mà tôi và hắn đang dừng lại ở một nơi rất quen mà cũng rất lạ. Bạn đoán được chứ?

Cái nơi mà ngày ngày tôi bị hành hạ đi lên, là nơi hắn giao cho tôi vô số những sắc lệnh quái chiêu như: dậy sớm làm gương, là nơi mà tôi bị ” cưỡng hôn”, là nơi mà có hai kẻ điên nào đó đã đầu mất đến nỗi bị bay lên mờ mịt, là nơi mà hắn luôn ở trong, là nơi tôi luôn gặp hắn ở bên trong (???), và là nơi mà.... tôi chẳng biết bên trong có những cái gì, trừ hắn.

Nói cho thẳng toẹt ra thì là tôi đang ở trước cửa phòng hiệu trưởng.

Rõ nản! Cái tên này có lớn mà không có khôn, có giàu mà không có hào phóng. Lúc nào cũng kéo người ta vào đây là sao??? Nhìn cái không gian cổ kính sắc mùi hắc, tôi đã muốn chạy ra khỏi đó luôn rồi ấy chứ! Khổ thân, khổ thân!

” Ngồi xuống đi!” HẮN, gần như là ra lệnh cho tôi.

Ok, tôi ngồi xuống, và nhìn hắn chằm chằm.

Hành động thì đúng là anh hùng, nhưng bản thân thì lại chẳng oai hùng chút nào cả. Cái tim chết tiệt lại sợ đến nỗi đập ầm cả ngực tôi lên kia kìa!

Nếu nó mà không phải là thứ “đập thì sống, ngừng đập thì chết” thì tôi đã dùng dao chặt chặt băm băm nó ra cho bõ tức rồi! Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà cứ thích đập với chả kêu >”

Rõ ghét, rõ ghét!

Cái tên kia, nhìn thấy biểu tượng thất thường của tôi, nên đã quyết định dành mọi tâm trí cho việc... soi xem tôi đang bị làm sao. Cái nhìn của hắn cứ như thể là đang soi cả... nội y của tôi vậy (suy nghĩ đen tối, suy nghĩ đen tối), thành ra cái trái tim đáng ghét kia càng được thể ” kêu gào”

Để xem, ta sẽ xử ngươi thế nào, đồ trái tim đáng ghét! Ngươi nhớ đấy! Tối nay, ngay tối nay, ta sẽ nhồi 1 tấn thuốc trợ tim vào cho ngươi ,xem ngươi còn dám kêu gào nữa không! Đúng là hết thuốc chữa mà! - Tôi tự nhủ lòng mình, rồi quắc mắt nhìn hắn ” Anh kéo tôi vào đây có chuyện gì?”

” Nhóc.... chưa định gặp lại anh sao?” Hấn đáp lại, thái độ vô cùng thẳng thắn.

” Chưa! ” Tôi nhún vai khẳng định, bản thân đã bớt sượng đi chút ít ” Tôi nghĩ rằng mình chưa sẵn sàng đối mặt thêm với bất kì thứ gì trong quá khứ”

Thế rồi hấn lại đi đến bên tôi, nhanh và nhẹ đến bất ngờ - mặc dù tôi đã chẳng còn chút gì bất ngờ nữa vì đã quá quen thuộc. ” Tại sao không muốn?” Hấn gất nhẹ.

” đau đầu!” Tôi đáp, chẳng buồn nhìn xme hấn đang làm cái trò gì ở sau lưng mình.

” Không muốn nhớ.... thì hãy cứ quên đi!” Hấn cười buồn (tôi đoán vậy!), rồi dùng tay lật lật mấy cuốn sách trên kệ - thứ mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong cái phòng này, vì lần nào vào đây cũng quay lưng lại phía nó nên không nhìn thấy mà!

Tiếng lật giấy vang lên khô khốc.

Tôi có cảm giác cuộc đối thoại giữa tôi và hấn sượng đến.... dơ dáy. >”

Không biết hấn thì sao, chứ thực ra không gặp lại chỉ là một lí do để tránh phiền phức thôi! Cơn đau đầu đã rời bỏ tôi đi.... từ lâu rồi! Còn trí nhớ thì vẫn ngoan cố ở lại trong một góc ngách nào đó của cái đầu bướng bỉnh.

Thấy.... ghê quá, tôi đành mở miệng, dùng đúng những gì mà mình cần nói và muốn nói ” tHực ra thì....”

” Nhóc tránh mặt, và không muốn gặp lại anh?” Hấn ngắt lời không thương tiếc.

Yep! Người đâu mà... thông minh thế chứ lại! Nhưng không hiểu sao, cái tim đáng ghét lại nhói lên một nhịp, bắt tôi phải trả lời một câu mà đến mình cũng không hiểu được mục đích ” tHật sự không phải vậy”

” Sự lựa chọn là nằm ở em, Nhã An à! Những gì mà anh có thể cho em, có thể giúp em chỉ có thể nằm ở trên đầu ngón tay. ANh không thể giúp em lấy lại trí nhớ, nhưng anh có thể ở bên em đến suốt đời. Anh không thể giúp em tránh xa rắc rối, nhưng anh có thể cho em niềm vui. Sự lựa chọn, tất cả đều nằm ở chỗ em!” Hấn nói, một hơi dài, giọng điệu đầy sòng sượng.

Không khí, gần như cô đọng lại, giống như là nước đang trôi thì bị đóng thành băng vậy.

TÔI cười nhạt ” Mai gặp lại! hình như.... chúng ta chưa sẵn sàng cho cuộc nói chuyện này!” và nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Biết là sòng sượng, biết là thiếu tự nhiên, nhưng ngay cả tôi cũng không thể nào làm gì khác. Giữa chúng tôi,có gì đó.... rất khó nói.

Một mối quan hệ chưa thể gọi tên, và hứa hẹn gây nên nhiều đau đớn. Một ánh mắt đầy hi vọng, nhưng cũng không thiếu thất vọng. Những suy nghĩ trong đầu đầy tốt đẹp và tự tin, nhưng rồi lại sợ làm người khác tổn thương. Những lời nói, có thể làm cái não nổ tung,....

Rốt cuộc, khi nào thì tôi mới có thể làm cho cái không khí này bớt sòng sượng đi, và khi nào thì chúng tôi mới có thể nói chuyện một cách bình thường đây?

Nhã an, Nhã an! Mây bình tĩnh lại đi, lạc quan lên! Thoát được hấn là Ok rồi! Mây vốn không sinh ra để suy nghĩ quá nhiều điều rối rắm!

Nhưng sao cứ....

END CHAP

43. Chương 43 : Come Back

Sáng sớm, sau một ngày dài mệt mỏi, tôi uể oải tỉnh dậy, và bắt gặp thằng Vũ nó đnag nhìn mình với một cặp mắt rất... nói chung là không bình thường (có phải nó vừa bị chó đại cắn không mà trông... hiền lành

dễ sợ).

Nhìn nó mà da gà da vịt tôi cứ gọi là nổi lên hàng đàn. Ổn ghê cơ!

” Mẹ gọi tao, mày về! Bố.... sắp đến ngày ấy rồi! Công ty lại gặp vấn đề nữa!” Nó nói xong, thì lập tức đóng sập cửa lại, ngằm ra lệnh là tôi hãy vệ sinh cá nhân nhanh lên, cuốn gói chuồn chuồn cho sớm.

Bố tôi.... đã đến ngày ấy rồi sao?

Sân bay thành phố quê hương thân yêu....

Một buổi sáng âm u. Đúng! Hào n toàn có thể khẳng định như vậy.

Đến một vệt nắng cũng không có, đến một chút gió cũng chẳng có. Nào là mưa, rồi giông, rồi bão,... Thật làm tôi chán nản. Tôi có linh cảm không tốt, vì vốn tôi rất ghét mưa.

Người ta yêu mưa, có lẽ chính bởi sự mát mẻ của nó. Nhưng với tôi, mưa là lạnh lẽo, là xui xẻo.

Chiếc Limo dừng lại trước cửa, tôi và Vũ bước vào. Hôm nay căn nhà im lìm đến đáng sợ.

Mẹ đã có mặt ở nhà trước cả chúng tôi- thay vì về nhà sau khi chúng tôi đã về giống như mọi lần. Tôi nghe thấy rõ tiếng Vũ thở hắt. Có lẽ, ngày đó, đúng là đã đến rồi!

” Nhã An!” giọng nói vang lên đầy quen thuộc. Nhật Duy bước vào, cúi chào mẹ tôi ” con chào bác!”

Mẹ tôi nhìn Duy một cái, khe thở dài, rồi như không quan tâm, bà quay sang tôi ” con và Vũ vào chào tạm biệt ông ấy lần cuối đi!”

Đúng vậy! Ngày ấy đã đến thật rồi!

Ba tôi, bị ung thư giai đoạn cuối. Bác sĩ bảo ông chỉ có thể sống thêm 6 tháng nữa. VÀ bây giờ, tính ra đã 7 tháng. Cứ mong rằng ngày này sẽ không bao giờ đến, vậy mà... Ngày đó đúng là đã đến thật rồi!

Căn phòng giản dị mang đậm phong cách tây phương của ba....

” Ba à! Con và Vũ đã về rồi ba này! Ba chỉ bị bệnh nhẹ thôi phải không? Ba phải ráng khỏe lên nhé! Lâu lắm rồi ba con mình không đi chơi... công viên!” Tôi nhìn người đàn ông nhợt nhạt trước mặt - người ốm yếu, đã gầy đi rất nhiều, thậm chí còn phải dùng cả bình oxy để thở - nói như thể mình là một đứa trẻ.

Ba mệt mỏi mở mắt nhìn chúng tôi, nhoẻn miệng cười, rồi lại nhắm mắt lại.

Bên cạnh, Vũ không nói gì, nhưng nó khe nắm lấy bàn tay tôi, nắm mạnh đến nỗi tôi tưởng như nó đang làm cho xương của mình vỡ vụn ra vậy.

Nó.... một thằng con trai.... đang cố giữ cho bản thân mình không bật khóc.

Dù rằng đã biết trước ngày này sẽ đến, nhưng ông vẫn cố gắng làm việc, vẫn cố gắng vì công ty, vì ông sợ sau này hai đứa con của ông sẽ gặp khó khăn khi tiếp quản LAD. Dù rằng đã biết trước ngày này sẽ đến, nhưng hai đứa con của ông vẫn đi chơi lung tung, mặc cho ông bị căn bệnh khôn khiếp giày vò. Dù rằng biết ngày này sẽ đến.... nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy sợ hãi đến vậy. Tôi sợ. Thật sự rất sợ. Sợ mất ba. Sợ mất đi người đàn ông trụ cột của gia đình. Sợ mất đi người đàn ông triu mến luôn âu yếm dịu dàng với tôi. Sợ...

” Xin lỗi cô cậu, nhưng hãy để cho ông chủ tận hưởng chút yên tĩnh cuối cùng!” Cô y tá nhìn chúng tôi đầy ái ngại.

Tôi gật đầu, và kéo Vũ ra ngoài. Phải. Tôi kéo nó, chứ không phải nó kéo tôi. Nó, có lẽ còn đang đau đớn hơn tôi cả vạn lần. Lần cuối cùng nó nói chuyện với ba là khi nào nhỉ? Ba năm trước. Cho tới tận giờ phút này vẫn không chịu mở miệng.

” Anh hãy nói gì với ba đi!” tôi nhìn nó, cười nhẹ.

Vũ nhìn tôi, lắc đầu buồn bã.

”chị ấy ra đi không phải vì ba đâu, anh à! Chị ấy... chỉ là muốn ra đi thôi! vẢ lại... dù không có chị ấy, anh vẫn hạnh phúc đấy thôi!” tôi cười nhạt, khuyên răn nó mà sao lòng mình cũng lạnh băng. Tôi, không yêu người con gái đó, tất nhiên, vì tôi là con gái, nhưng Vũ, nó đã chịu quá nhiều nỗi đau khi người con gái đó ra đi.

Là lỗi của ba, nhưng ba đã rất ân hận mà! Ba không đáng phải chịu sự im lặng từ đứa con trai của mình, cho tới tận giây phút cuối cùng!

”Làm ơn đi! Có lẽ ông ấy.... ngày hôm nay là ngày cuối cùng rồi!” Tôi gần như bật khóc khi nhìn thấy Vũ đang méo mếu ở ngay trước mặt mình.

”Ừ!” Vũ gật nhẹ, không chắc chắn, rồi mở cửa bước vào. Tôi tin, nó sẽ nói, nói thật sự, và thậm chí là nói rất nhiều.

Ba năm rồi, ba nhỉ!

Quay lưng bước ra phòng khách, tôi bắt gặp mẹ đang nhìn Nhật Duy bằng ánh mắt thiếu thiện cảm kinh khủng. chuyện gì đã làm cho bà nhìn người mà bà chuẩn bị chăm làm con rể tương lai như vậy nhỉ?

”Nhã An, ổn chứ?” Duy nhìn tôi, ánh mắt thoáng buồn.

”Ừ!” Tôi gật nhẹ, chẳng có vẻ gì là nói thật cả. đúng là tâm trạng tôi giờ rất không ổn.

”Nhật Duy!” mẹ tôi ngắt lời ”con chỉ muốn hỏi thế thôi phải không? Được rồi, bây giờ con có thể về rồi! Đừng ở đây thêm bất kì giây nào nữa, trước khi bác mất hết bình tĩnh”

Duy nhìn tôi, ánh mắt ái ngại, rồi cũng gật đầu chào mẹ, lặng lẽ quay đi ”COn chào bác!”

Chuyện này.... lại nghiêm trọng đến thế sao?

”Mẹ, có chuyện gì vậy?” Tôi nhìn bà, không cười, nhưng cũng không mếu.

”Mất hết rồi!” Mẹ nhìn tôi ,ánh mắt lạnh băng. Bà gần như gất lên thêm một lần nữa để khẳng định ”Mất hết rồi! LAD đã vào tay KING rồi! bọn ***** đó lợi dụng lúc ba con lâm bệnh mà giở trò. Mất hết rồi, mất hết rồi!”

Tôi nhìn bà, thở dài. Đó là lí do vì sao mà Nhật Duy không nên có mặt ở đây.

Tiền, đôi khi nó có sức mạnh thật lớn. Nhưng sức mạnh của nó, một tốt, một xấu. Tốt là người có nó sẽ đầy đủ. Xấu là đôi khi nó làm cho quan hệ trong xã hội méo mó.

Nếu như hai nhà thù nhau thì đã đành, đằng này quan hệ đang rất tốt, ba của Nhật Duy lại làm vậy. Xem chừng, mối quan hệ này nên kết thúc từ đây thôi!

Tôi thở dài....

Mất hết rồi ,mất hết rồi!

Tôi không cần nhiều tiền, tất nhiên! Nhưng những gì mà ba tôi đã gây dựng lên cho thật hùng mạnh vào những giây phút cuối cùng của đời mình lại bị cướp mất trắng trợn như vậy, thật khôgn đang tâm.

Mất hết rồi. mất hết rồi.

”Ba mất rồi!” Vũ nói, đầy lạnh lùng.

Mất hết . đến ba tôi cũng đánh mất rồi!

Mẹ, gần như đổ gục xuống. Xung quanh, vài ba người hầu đang thút thít khóc. Và bên ngoài, mưa vẫn rơi rả rích như khóc than cho số phận của một con người nào đó.

END CHAP

44. Chương 44 : Princess And Cinderella.

Đáng tang của ba...

Tôi và Vũ phải đứng ở ngoài cửa nơi đặt ba nằm, mặc bộ quần áo tang trắng buốt, chống cái gậy gỗ. Hình ảnh ấy đã quá quen thuộc và tang thương.

Nhưng liệu có thể chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Khi mà kẻ mà không ai trong chúng tôi muốn gặp lúc này lại đột nhiên xuất hiện, và bước vào viếng cha.

Trần Nhật Văn - bố của Trần Nhật Duy - chủ tịch công ty KING lòng danh thiên hạ - dờng bệ bước xuống từ trước Mercedes, khoác trên mình bộ vest đen bóng lộn.

Gần như ngay lập tức, mẹ tôi bước tới, gắt lên " Trần Nhật Văn, ông tới đây làm gì?"

Đi sau Trần Nhật Văn, không ai khác, chính là Trần Nhật Duy, người đang nhìn tôi với ánh mắt ái ngại.

" Đến thấp hương cho ông bạn già, không được à?" Ông ta nhếch mép cười, nụ cười làm cho người khác phải khinh bỉ.

" Cút về đi! Ông đừng ở đây làm ô uế không gian này! Ông đã hại ông ấy thế này, hại gia đình tôi thế này còn chưa đủ sao?" Mẹ gần giọng, chẳng buồn che dấu sự thịnh nộ như mọi khi.

Với một người làm kinh doanh mà bộc lộ sự tức giận đến vậy, ắt hẳn, mẹ đã không còn ghét, mà là căm tức, là thù oán ông ta rồi.

TÔI, khẽ gật đầu " Cảm ơn ngài chủ tịch đã có nhã ý! Nhưng... thật sự là chúng tôi không hoan nghênh ngài".

Tôi nói bằng một thái độ lịch sự nhất có thể, dù rằng thật sự là tôi sẽ đâm vỡ mặt ông ta nếu như tôi và ông ta không phải gặp nhau ở nơi này.

Nhật Duy, ít ra cậu ta đâu có đến nổi! Còn tốt hơn ông bố của mình cơ mà! Quả thực.... nổi oán hận ông ta của tôi cũng đang ngùn ngụt bốc lên đến tận đỉnh đầu rồi.

Cuối cùng, người bình tĩnh và lãnh đạm nhất - THái Vũ - cũng lên tiếng " Ông có hiểu Tiếng Việt chứ, ngài chủ tịch?"

Thấy bản thân bị súc sỉ quá, cuối cùng ông ta cũng gượng cười " Vậy thì xin phép" và rút ra xe.

Đằng sau ông ta, Nhật Duy khẽ đứng sững lại, nhìn tôi bằng ánh mắt ngại ngùng, thoáng bối rối, rồi gật đầu thay cho lời chào, nhanh chóng bước theo ba của mình.

Đúng vậy! Tôi và cậu ta, quan hệ vốn dĩ chỉ là một sự bắt buộc từ cha mẹ thôi. Bây giờ không tán đồng nữa, thì cũng đường ai nấy đi rồi mà! Đúng là cái loại người ăn cháo đá bát. Tôi đối tốt với tôi vậy mà....

CHẳng hiểu sao thấy lòng mình rồi bởi quá!

Vừa thấy Trần Nhật Văn đi khỏi, mẹ tôi đổ gục xuống. Chắc bà quá mệt mỏi rồi.

" Đưa mẹ tôi vào nghỉ đi! Chuyện ở đây để tôi và Vũ lo! Tôi nói với cô giúp việc, gần như là ra lệnh. mọi chuyện tại sao cứ rồi lên như tơ vò thế này? Ôi cái đầu của tôi...

" Xin chào!" Tôi mệt mỏi ngược mắt nhìn lên người đứng trước mặt mình, thể hiện sự lịch sự và biết ơn khi họ đã không sợ tốn thời gian đến thấp nhen nhang cho người cha quá cố.

" Em... tại sao lại không chịu chia sẻ với người khác chuyện buồn của mình nhỉ?" Hắn nhìn tôi, ánh mắt thoáng buồn.

Thiên.

” Tại sao anh lại ở đây?” Tôi nhìn hấn, ánh mắt thoáng chút khó chịu. Người ta đang gặp chuyện buồn như vậy mà nói toàn những lời khó nghe chết đi được

” Giám đốc LAD mất, công ty cũng rơi vào bờ vực bị KING chiếm mất” Hấn giơ tờ báo vẫn còn cầm trên tay ra trước mặt tôi, một phần để trả lời câu hỏi, một phần giống như cho tôi thấy sự vội vã của bản thân khi nhận được tin ba tôi mất.

Tôi gật nhẹ ” Cảm ơn! Có gì lát nói chuyện sau!”

Thật sự nếu bình thường mà hấn vác cái xác đến nhà tôi, thì tôi sẽ chẳng lấy gì làm hứng thú cho lắm, thậm chí là sưng cồ lên. Nhưng ngay lúc này đây, khi mà đến chính cảm xúc của bản thân mà còn lẫn lộn, thì có thêm một người đến bên mình, an ủi mình quả thật rất tốt phải không?

Ít nhất sự có mặt của hấn giúp cho tôi rút được bớt chút chùng hững khi Nhật Duy đến nhà tôi, cùng với cha cậu ta.

Đôi khi những mối quan hệ của mọi người thật khó nói, khó đoán, và rắc rối. Tôi và Nhật Duy không hề ghét nhau, không thù hằn oán mà sao cha hấn và mẹ tôi lại... Chắc từ đây, giữa chúng tôi sẽ chẳng còn gì nữa rồi!

Một chút hụt hẫng, không rõ lí do.

Thậm chí, là bạn cũng không được hay sao?

” Em ổn chứ?” Thiên hỏi tôi, ánh mắt thoáng chút buồn bã.

” Uhm...” Tôi gật đầu cứng nhắc.

” Sao lúc nào cũng tỏ vẻ dè chừng như vậy nhỉ? Chẳng bao giờ chịu để người khác lo lắng ỉn cả!” Thiên xoa đầu tôi, cười nhẹ.

Cảm giác rất lạ. Giống như một người anh trai đang xoa đầu cô em gái của mình vậy. Lòng tôi, ít nhất cũng đã ấm áp hơn một chút.

” Em nhớ hồi xưa khi anh em mình gặp nhau không?” Thiên đưa mắt nhìn xa xăm, rồi chợt sửa lại lời nói của mình ” À mà em không nhớ nhỉ! Để anh kể lại nhé! Cái lúc mà ba em vừa mới phát hiện ra ung thư ấy! Em cũng khóc ghê lắm. Anh hỏi gì cũng không trả lời. Từ lúc ấy, trong lòng anh đã rất muốn chăm sóc cho em thật tốt rồi!”

” Chuyện đó anh cũng biết hả?” Tôi tròn mắt nhìn Thiên, rồi vội vàng đính chính “à! Chỉ có em quên đi thôi!”

Thiên lại xoa đầu tôi, cười nhẹ ” Ừ! NÓI được thế là tốt rồi!”

Sao lại giống một người anh trai quá! Bảo làm người yêu của tôi thì thật là... Nếu như giữa chúng tôi không có một mối quan hệ ràng buộc nào, thì có lẽ sẽ không ngại ngần mà nhận Thiên làm anh nuôi.

Tôi nghe nói người ta khi mà chưa từng yêu lần nào thì có xu hướng ngộ nhận tình cảm tốt đẹp là tình yêu, dù rằng thứ tình cảm đó có lẽ chỉ là tình anh em chẳng hạn. Tôi đã... xem mấy bộ phim liên quan đến đề tài này.

Aish! Đau đầu quá, đau đầu quá!!!

” Thôi, em vào trong có việc!” Tôi nhìn Thiên, cười nhẹ.

” Uhm...” Thiên cười, rồi khẽ nắm tay tôi ” Um... cô lên nhé!”

Tôi gật nhẹ, rồi quay trở lại trong nhà. Cảm giác ấm áp, rất ấm áp, nhưng lại có một thứ cảm giác gì đó rất lạ, giống như là kêu tôi đừng tiếp tục ở bên cạnh nữa, vì tôi... sẽ hối hận với điều này chẳng?

Trong nhà....

Tiếng nhạc đám ma âm ỉ vang lên, đầu tôi bắt đầu ong ong.

Thứ âm thanh ấy, làm cho trong lòng tôi dậy lên một cảm giác đau tương kinh khủng, còn hơn cả lúc mà tôi gặp ba lần cuối.

chắc hẳn sắc mặt của tôi lúc ấy xanh lăm, nên Vũ dễ dàng nhận ra. Nó khẽ bịt hai tai tôi lại, cười nhẹ ” Không sao đâu, cố lên, nhóc!”

Anh trai, tại sao lúc này đây, tôi mới nhận ra nó là một ông anh trai đúng nghĩa nhỉ?

END CHAP

45. Chương 45 : Prince

Sáng, tôi kêu ba đến nhà Nhã An thắp nén hương cho ba cô ấy. Nhưng rồi bị đuổi đi. Cảm giác thật lạ, và buồn nữa.

Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc tại sao ngày hôm qua mình lại bị đuổi về, và ngày hôm nay cũng vậy. Đuổi về, bởi chính mẹ Nhã An - người luôn coi tôi như con rể, Nhã An, và THái Vũ- thẳng bạn chí cốt của tôi.

Cảm giác thật quá tệ. Họ đã biết gì đó, nhiều hơn tôi sao? Tôi có cảm giác, người mà họ cố tình xua đuổi là ba, chứ không phải tôi. Thật muốn nổ tung cả cái đầu lên ấy chứ!!!

” Ba! Rốt cuộc quan hệ của chúng ta và nhà Nhã An là sao vậy?” Tôi không kìm được lòng mà hỏi ba như vậy, dù biết rằng điều này được cho là phạm thượng.

Ba tôi trước nay là người rất nóng tính, và khó tính nữa. Ông không muốn tôi hỏi quá nhiều, biết quá nhiều, và càng không có quyền ngăn cản ông làm bất cứ điều gì cả.

Tôi, nói chung chỉ là một người kế thừa, và là một con rối trong tay ông nữa. Đúng vậy, không hơn không kém.

” Không phải mày đang tìm cách biết quá nhiều đây chứ?” Ba nói, giọng điệu chẳng mấy quan tâm.

” Rốt cuộc là đã có chuyện gì?” Tôi gần giọng - việc làm mà trước giờ tôi chưa từng bao giờ làm trước mặt ba.

” Mày, đúng là loại đại gái!” Ba nói, giọng điệu pha chút tức giận ” Mày không phải thích con nhỏ đó rồi chứ? Hết rồi con ạ! Công ty nhà nó, bây giờ đã thuộc về tay chúng ta, liệu nhà nó có thể không cảm hận chúng ta sao?” Ba cười, giọng cười khô khốc.

Tôi nghe tai mình lùng bùng, thật chẳng có chút gì là kiên nhẫn nữa. Tôi gần như lồng lộn lên, gất ” Tại sao ba làm vậy? Chẳng phải quan hệ rất tốt sao? Ba Nhã An ngày xưa còn giúp ba nữa! Vả lại, Nhã An, chẳng phải sẽ trở thành con dâu của ba sao?”

Ba khẽ nâng gọng kính, nhìn tôi đầy tức giận ” Mày hơi lắm chuyện quả ời đây! Thuởn trường là chiến trường, làm gì có chuyện tình nghĩa ở đây? Nếu tình tình nghĩa nghĩa, thì ắt chẳng làm việc gì lên hồn nữa cả. Còn Nhã An sao, hết rồi! nó, sẽ không bao giờ có cơ hội trở thành con dâu của nhà ta nữa! Loại con gái vì tiền mới được để ý đến không thiếu. Chúng ta sẽ kết thân với một công ty khác, và mày sẽ kết hôn với con gái của họ, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?” Ba nhìn tôi, ánh mắt hằn lữa.

Tôi, giọng điệu cũng không tốt đẹp hơn là bao, nhìn ba ” Nếu ba sống mà chỉ có tiền tiền tiền tiền vậy thì không phải là sẽ không bao giờ có hạnh phúc sao? Ba chẳng bao giờ hiểu được điều đó đâu! Đó chính là lí do vì sao mẹ bỏ đi!” Tôi gần như hét vào mặt ông.

Ba nhìn tôi, bần thần. Ông chẳng bao giờ tin được rằng con trai của ông lại có thể lòi ra câu chuyện đau đớn nhất của đời nó để cãi lại ông.

” Tài xế, dừng xe!” Tôi gất với ông tài xế. Cũng khổ thân ông, nhưng tâm trạng tôi đang rất không vui.

Lao ra khỏi xe, tôi chạy như điên đến nhà Nhã An... lúc này có lẽ cô ấy cần tôi hơn bao giờ hết.

” Vũ!” Tôi nhìn thẳng bạn thân, cười ” Tao thả cho bác nén nhang, không được chứ?”

” Tao biết mày quay lại mà!” Vũ nhìn tôi, cười buồn ” Miễn không phải ba mày là được!”

Tôi gật nhẹ đầu, và bước vào.

Ba Nhã an, trong mắt tôi là một người đàn ông rất tốt, tốt hơn hẳn so với ba tôi. Ông là một người đàn ông kiên nghị nhưng sâu sắc. Ông sống trầm lặng, nhưng thật ra rất biết lo lắng cho người khác.

Nhớ hồi trước, Vũ nó yêu một con bé hàng xóm, nhưng thực ra là đang bị con bé đó lợi dụng. Ông biết, nhưng vì không muốn Vũ bị đau nên đã sắp xếp để cô bé kia đi, và ngấm ngấm vờ như mình xấu xa, mặc cho đứa con ngu ngốc của mình cứ thù hằn mình, miễn là nó không bị đau.

Một người cha vĩ đại đến vậy, không phải rất tốt sao?

Ông lại rất tốt bụng và ân nghĩa nữa. Nghe nói chỉ vì lúc ông không có tiền khởi nghiệp, được ba tôi giúp đỡ, mà sau đó, khi công ty ba bị phá sản, ông đã đứng ra, trả mọi nợ nần, chỉ vì món nợ bé ngày xưa.

Con người đó, mới tuyệt vời biết bao!

Thả cho ông nén nhang, tôi bước ra, nhìn Vũ đầy... năn nỉ.

NÓ khề thở dài, rồi nói nhỏ vào tai tôi ” nó đang ở sân sau, với cái thùng gì gì đó mà mày rất ghét đó!”

Tôi, chỉ cần nghe đến vậy mà đã lồng lộn lên, chỉ chực có ra đó ăn sống nuốt tươi cái tên đục nước béo cò kia thôi! Loại người gì mà cứ thấy người ta gặp đau khổ là lao vào giành cơ hội, rõ là ghét mà!!!

Không! Không tin! Không thể tin nổi!

Vừa ra đến sân sau, tôi bắt gặp Nhã An đang cười với hắn. Rồi nào là xoa đầu, rồi nắm tay.

Giống như trong tim có cả ngàn con kiến đang cào xé vậy. Tại sao cảm giác này lại tệ đến thế?

Không! Không thể khóc! Tôi là ai chứ? Tại sao tôi lại khóc? Một đứa con trai có thể khóc sao?

Rõ ràng là không khóc, nhưng sao mũi đã cay xè cả lên.

Có phải người ta nói rằng ” yêu không phải là chiếm hữu, mà yêu là đem đến hạnh phúc cho người mình yêu” không nhỉ? Có lẽ vậy!

Tôi, dù rằng đã đứng ra cãi lại ba, nhưng rồi cũng sẽ khuất phục trước ông thôi! Hoặc là như mẹ, tự tử chẳng? Không có hạnh phúc, có lẽ người ta sẽ sẵn sàng tìm đến hạnh phúc, và đó là một lí do nữa, vì sao tôi không thể giữ khư khư Nhã An bên cạnh mình được ,nhất là trong hoàn cảnh này nữa.

Dù đã tự nhắc lòng mình rằng mình không thể giữ Nhã AN bên mình, thì cô ấy sẽ có hạnh phúc, nhưng thật sự là lòng cay buốt, giống như là có dao đâm vào vậy.

Kiến. Rồi là dao. Nghĩ ra mà lòng mình chẳng hề tốt đi chút nào. Ngộ ra chân lí mà thành ra lòng mình càngn gầy càng đau hơn. Ngốc. Ngốc thật! Ngốc quá!

END CHAP

46. Chương 46 : Prince (ii)

Một buổi sáng đẹp trời, nếu như không xét tâm trạng của tôi. Nói chung là đẹp trời, nếu như trong tim không quá âm u.

Tôi thở dài, nằm ở ghế sofa, đọc tờ báo kinh tế chán ngắt. Ba đã cấm túc tôi rồi! Thế đấy! Dù gì cũng biết không cãi lại ông được, nhưng sao bỗng dưng thấy... nản.

Đôi lúc người ta sẽ tự hỏi tại sao tôi lại sợ ba đến thế, dù rằng mình là một thằng đàn ông. Bảo tôi như nhược, cũng phải. Nhưng quan trọng là tôi biết ba có thể làm gì nếu như ngay lúc này đây tôi đến bên Nhã An. Cứ tạm giữ an toàn cho cô ấy đã. Bây giờ mà ba ra tay, đến cơ hội gặp lại cũng còn khó, huống chi là đòi tha thứ?

” Cậu chủ, ông chủ muốn cậu xuống nhà!” Bà giúp việc già mở cửa cho tôi, thái độ dửng dưng.

Chẳng biết bà ta là người giúp việc hay chủ nhà nữa. Từ ngày bảo bà ta làm quản lý của tôi thì cuộc sống khó khăn hẳn. Không muốn ăn thì nhồi cho bằng được, nhồi như nhồi vịt. Muốn đi tới chỗ Nhã An thì cũng phải trình bày dài dòng, ba bảo cấm túc tôi thì khóa cửa nhốt tôi bên trong luôn. Đúng là được đằng chân lân đằng đầu, thật là đáng ghét quá mà!!!

Tuy vậy, tôi cũng chỉ đứng đưng nhìn bà ta bằng thái độ ” cậu chủ ” Đây là điều khoản khi bị cấm túc hả?”

Bà ta nhìn tôi, ánh mắt thoảng lúng túng, rồi nói qua loa ” Nói chung ông chủ gọi cậu xuống!”

Kết cục, tôi vẫn mệt mỏi đi xuống, đóng vai làm đứa con ngoan, cứ như là tôi chưa từng cãi lại ông ấy vậy.

Chắc hẳn, đang có một vị khách nào đó ” vô tình” ghé qua nhà, và ông ta muốn tôi xuống ra mắt đây! Con trai mình mà cứ như là con siêu nhân, muốn mang ra lúc nào thì mang vậy! Bực cả mình!

Tôi khoác cái vest lên mình, mệt mỏi đi xuống nhà, bụng hỏi dạ xem ông anh khách nào lại đến nhà mình vào cái lúc khi ho cò gáy thế này chứ?

” Con lâu quá đó!” Ba nói, giọng điệu cứ như thể hôm qua người ban lệnh cấm túc cho tôi không phải là ông vậy.

Tôi, nhìn ba, ánh mắt vô hồn ” Ba gọi con xuống có việc gì?”

” Ba muốn con ra mắt ông Trịnh đây!” Ba vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ” dào dạt trĩu mến” buồn nôn của mình.

Tôi không nghĩ rằng mình sẽ có thể tiếp tục chịu đựng ba như thế này nữa. Thật lòng không thể nào chịu đựng được. Giả dối, tất cả đều là giả dối. Vô dụng, tất cả đều chẳng có ích gì cả. Tại sao lại cứ thích làm cái việc vô bổ này cơ chứ? Bộ ông ta không bao giờ nghĩ cho bản thân tôi sao?

Tôi nhìn ông, ánh mắt thoảng khó hiểu, rồi chỉnh lại cái áo khoác trên người ” Con ra mắt rồi đấy! CON đi đây!” và ngay lập tức chạy ra khỏi nhà.

Cảm giác bị người ta giam *** thật là tệ hại, và chán nản nữa. Tôi có cảm giác giống như là mình bị giam trong tù lâu năm vậy. Chẳng biết nên làm gì nữa.

Trước giờ, tất cả những việc tôi làm, tất cả đều xoay quanh và hướng tới Nhã an. Cô ấy giống như là mục tiêu sống của tôi, là người mà có thể bắt tôi làm bất cứ điều gì mà không hề oán thán. Đó, hình như chưa phải là tất cả.

Trên nữa, đó là tình yêu. Thật sự là tình yêu đó! Tôi yêu Nhã An, yêu, yêu nhiều lắm. Điều ấy đã nhận ra từ rất sớm rồi! Nhưng kết cục... thì muốn gặp mặt cũng không được.

AAAAAAAAAAAA! Thật là tức quá mà!

Tôi, chạy như một thằng điên giữa đường với tốc độ của một quả tên lửa. Càng chạy càng nhanh, càng chạy càng mệt, nhưng chẳng có vẻ gì là muốn dừng lại cả.

Cảm giác ấy, sao mà tệ quá!

“A!” Tiếng kêu nhỏ vang lên kéo tôi vào thực tại. Hình như tôi vừa va phải một cái gì đó ở dưới chân.

Tôi quay lại, nhìn xem rốt cuộc mình vừa va phải cái gì mà nó kêu... giống người vậy (còn phải hỏi sao? CÁI gì, nếu như không phải là va vào người khác?)

Một con nhỏ. Đúng, không hơn không kém. Một con nhỏ đang nằm lăn lóc dưới đất, tay chân không ngừng xoa người mình, giống như là đau lắm vậy.

Với cái lực ấy mà lại có thể gây ra thương sát lớn đến thế sao? Thật không tin nổi!

” cô ổn chứ?” tôi nhìn cô ta, ánh mắt hoàn toàn không có nét ăn năn. Một đứa con gái yếu điệu thực nữ, hoặc đag cố tình làm quen với tôi, thật làm tôi ghét chết đi được ấy chứ!

” Anh nhìn tôi thế nào mà dám bảo là không sao hả? không thấy người ta hay sao mà đi đứng như vậy hả?” Con nhỏ đó chanh chua gắt âm ỉ cả lên. Thật là ác cảm quá!!!

” Không thấy!” Tôi đáp, đứng đưng như thể mình hoàn toàn vô tội. Cô ta, làm tôi nhớ đến một người

FLASH BACK

” Này! Cậu dám hái hoa quả nhà tôi hả?” Con nhỏ đó quắc mắt nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại toát lên sự... sợ hãi. Chắc nó sợ bị tôi đánh quá à!

” Thì bác bảo tôi cứ tự do mà!” Tôi nhìn nó, căc cứ.

” Bác nào ,bác nào? Vườn nhà tôi, tôi quyết. Bác nào ở đây?” Con nhỏ gắt âm cả lên.

” Mẹ cô đó!” Tôi trả lời, ánh mắt giễu cợt.

” Mẹ?” Cô ta nhìn tôi, mắt tròn xoe, rụt rè lùi lại phía sau ” Thế anh là ai?”

” Là chồng chưa cưới của cô đó!” Tôi cười giễu cợt.

END FLASH BACK

Nhã An. Chính là cô ấy. Bỗng dưng bây giờ lại nhớ đến cô ấy chứ? Bỗng dưng thật là...

Tôi ngay lập tức quay lại, guồng mình chạy tiếp. Cảm giác thật quá ư là tệ hại.

” Này!” Tiếng kêu thất thanh một lần nữa kéo tôi trở lại hiện thực.

Tôi chạy chậm lại, rồi nhìn con nhóc kia ” Gì?”

” sao anh không thấy tôi?” Nó vừa thở phì phò vừa chạy theo tôi. Con nhóc này kì quá à! Đã không chạy được còn thích chạy theo nữa ” Rõ ràng tôi chỉ ngồi xổm dưới đất thôi mà! Sao không thấy là sao?”

” Ngồi xổm? cô ngồi xổm làm gì?” Tôi tròn mắt nhìn cô ta, rồi dừng lại hẳn.

Con nhỏ cũng dừng lại, nhìn tôi căc cứ ” Tìm đồng xu may mắn chứ sao! Đồng xu may mắn, may mắn đấy! Sao, anh mau xin lỗi tôi đi!”

Nó chun cái mũi của mình lên đầy thách thức. Chẳng giống, chẳng giống Nhã An của tôi chút nào cả!

” Không xin lỗi!” Tôi gắt, nhìn nó còn thách thức hơn.

” Này! Cậu muốn chết hả?” Nó chỉ vào mặt tôi, nhảy rầm rầm trên mặt đất.

Chẳng khác nào con hổ cái cả! Thật là...

Nhưng tôi chẳng kịp làm gì khác cả. Ngay lúc ấy, có hai cánh tay rắn chắc túm lấy tay tôi, gần như nhấc bổng lên như một.... chú mèo con ” Cậu không được gây tổn hại đến cô chủ!”

Cô chủ, cô chủ nào ở đây! Trước đây toàn thấy người ta nói với kẻ khác câu này. Nào ngờ lại có ngày.

Thiếu gia Trần Nhật Duy tôi mà lại phải có lúc mất tư cách như thế này hả?

” Chó chết! Thả tôi xuống!” tôi gắt lên âm ỉ, nhưng tất nhiên, khi người ta không biết tôi là ai người ta có chịu thả tôi ra không?

Kết cục, sau một hồi dài nghe thuyết giáo, giải thích đủ các loại trên đời, tôi cũng được hai tên vệ sĩ đó thả ra.

Té ra là một con nhỏ tiểu thư. Ôi chao là tiểu thư, thảo nào điệu thế. Thế mới thấy Nhã An của tôi thật là khác biệt....

Bỗng dưng nhớ một người.

END CHAP

47. Chương 47 : Vị Hôn Phu Rắc Rối Của Prince

Sau một hồi bị rĩa ột trận lên trời xuống đất, tôi bởi khói lửa, tôi đành phải cuốn gói về nhà, bỏ ý định chạy bộ ngao du.

Thời đại này công tử tiểu thư trên đời thật rõ ràng là không thiếu. chỉ cần một bước là bị kéo tai ăn đòn như chơi. Thật là....

Nhất là trong tâm trạng này nữa chứ! Tôi mà đi ra ngoài đường dễ ụynh lộn như chơi. Mà lúc ấy thì... Chỉ có nước vô đồn cảnh sát hoặc bị vệ sĩ dẫn cho bằng chết chứ sao!

Đời thật sự là bất công quá mà!

Ngay lúc ấy, tôi cứ mong rằng mình sẽ gặp Nhã An cơ! Thà cô ấy cứ cười vào mặt tôi, ôm bụng cười sặc sụa, rồi chế nhạo ,chỉ chỗ, thỉnh thoảng... văng nước miếng vào mặt tôi cũng tốt hơn lúc này.

Chuyện hôm qua, quả thực làm cho tinh thần tôi suy sụp kinh khủng. Cứ nghĩ đến Nhã An là y như rằng sẽ tưởng tượng ra cảnh cô ấy tay trong tay với cái tên trời đánh kia. Và những lúc như vậy thì hết tức giận, rồi mũi lại cay xè nữa. Cảm giác tệ hại ấy, thật sự lần đầu tiên trong đời có.

Mắt cay xè mà không thể khóc. Không giống như lần duy nhất mà tôi khóc - khi mẹ chết. Lúc đó, biết đau đây, khóc lên khóc xuống, khóc vật vờ, nhưng chẳng phải kìm chế như lúc này. Lúc đó tôi muốn đến bên mẹ và đã đến, nhưng lúc này muốn đến bên cô ấy mà cũng không được nữa.

” Mày về rồi đấy à?” Ba nhìn tôi, ánh mắt lạnh băng.

Tôi, chẳng quan tâm ông ta nói cái gì, hay thái độ của ông ta thế nào nữa mà quay lưng bước lên gác, thậm chí chẳng thèm liếc nhìn ông lấy một cái.

” Lát đi với ta, đến gặp đôi tác làm ăn. Ông ấy có một cô con gái rất xinh, ta đã xem rồi. Ăn đứt con nhỏ Nhã An đấy!” Ba vẫn chăm chú nhìn vào tờ báo.

Một con bé rất xinh? Vậy ra ba định lên kế hoạch bán tôi, hay vờ bán tôi để nuốt chửng công ty nhà người ta? Ba thật làm tôi bức mình chết đi được ấy chứ! Nhã An, nhã an, bỗng dưng lại lôi cô ấy lên đây, so sánh hơn kém, rồi còn cho phần kém nữa ấy chứ. Tại sao ba cứ nhất thiết phải hạ thấp Nhã an của tôi cơ chứ?

” Ba lúc nào cũng con bé này con bé nọ, con không cần!” Tôi gắt ầm ĩ, đỏ mặt tía tai bước lên lầu.

Manh động, quả thật là quá manh động rồi! Chẳng biết có phải là tôi sẽ ân hận về việc này nữa không, khi mà có hai bàn tay tóm lấy hai cánh tay tôi. Không phải là bảo vệ cô chủ nào đó như ban nãy, mà là ” Cậu chủ, thất lễ!”

Và họ lôi xềnh xệch tôi lên phòng, chọn cho tôi một bộ ple, thay cho tôi luôn, và lại kéo tôi đi, ấn dúi tôi vào ô tô.

bỗng dưng tổn thương ghê gớm. Sao mà tôi giống như một con chó con quá! Người mình yêu cũng không thể được ở bên cạnh, muốn hay không cũng không thể được quyết định. Thật muốn làm tôi tức chết đi được ấy chứ!!!

Nhà hàng sang trọng nhất thành phố.

Tôi cùng bố bước vào bên trong, một người thì tươi cười hơn hở, một người thì khuôn mặt nặng trịch trịch giống như đeo nguyên cục gạch vô vậy. Chẳng cần nói cũng biết ai đang sở hữu khuôn mặt nào.

Đối diện với chúng tôi lúc này là một lão già ăn mặc khá giống ba, đang ngồi rất vui vẻ. Đúng là người già luôn có tâm trạng giống với nhau. >”

Nhưng điều mà tôi quan tâm, tất nhiên không phải là cái lão già đó, mà chính là cái đứa con gái đang đứng cạnh lão ta, tươi cười hơn hở cơ!

Cả tôi và nó, khi nhìn thấy đối phương, mặt đều bỗng chốc trở nên hốt hoảng shock tột độ. Đúng là oan gia mà! =.=

Cái con nhóc đáng ghét -mà theo như cuộc nói chuyện giữa ba tôi và lão già kia thì là ” thiên kim tiểu thư”, cháu của cái ông già chết tiết kia, và hơn hết, chính là vị hôn phu mới của tôi, thế chỗ cho Nhã An- chính là người đã đâm vô tôi (hoặc ngược lại), và làm tôi mất thể diện bằng hai cái thằng vệ sĩ chết tiết đang khúm núm đằng xa của mình.

tôi đưa ánh mắt bom nguyên tử nhìn nó đầy dò xét, rồi bấu cái môi ra, dài cả mét lặn. =.= Con gái con đứa gì mà ăn mặc trông như một con tắc kè hoa (đã biết từ trước), tóc tai thì cắt tỉa xanh đỏ tím vàng trông nham nham nhở nhở (cái này người ta vẫn gọi là mốt), rồi mặt mũi thì chất phấn dày khực (cái này gọi là trang điểm), nói chung là chẳng thể chấp nhận nổi.

Công bằng mà nói, con nhóc này cũng không tệ đến thế. Nếu Nhã An hiền lành, thánh thiện và mộc mạc thì nó sắc sảo và.. điệu ngoa. Nếu Nhã An luôn cười hiền lành, hơi ngốc một chút, cực đáng yêu, thì nó lại có điệu cười nửa miệng mang lại cho người đối diện cảm giác lạnh sống lựn. Chung qui thì Nhã An CỦA TÔI dễ thương hơn nó nhiều!

Tôi thích cách Nhã An chỉ xoa một ít kem chống nắng vào mặt để không bị cháy nắng kể cả trong những ngày đi chơi xa hơn là kiểu chất phấn dày khực này. Như vậy chẳng phải là sẽ dễ dàng cảm nhận thấy mùi hương chanh rất tự nhiên toát ra từ cô ấy sao? Còn con nhỏ này? Ặc ặc! Mùi nước hoa hồng giả tạo đậm đặc đến phát ngán.

Chẳng biết vì sao mà ba lại nghĩ rằng tôi có thể hòa hợp cùng con nhóc này, trong khi là sự thật, chỉ cần nhìn qua nó là đã biết không thể rồi. Hay là ba lại đang lên kế hoạch chiếm công ty nhà nó, rồi bỏ nó đi như một món đồ chơi. Rốt cuộc tôi cũng không biết ông ta đang nghĩ gì nữa...

” Xin phép ba, ông, con muốn đi vệ sinh!” Tôi lịch sự nói với hai người đó, rồi nhanh chóng bước vào nhà vệ sinh. Tôi chẳng muốn ở lại cái nơi ấy, với người ấy nữa. Cái suy nghĩ rằng chính cha ruột của mình đang tước đi hạnh phúc của tôi làm tôi cảm thấy đau đớn kinh khủng.

” Xin chào quý khách, quý khách muốn dùng gì ạ?” Giọng nói đó vang lên, kèm theo sự xuất hiện của gương mặt đó. Con người ấy, mới thân quen làm sao?

Tôi nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn, hậu đậu mà tim gần như bị bóp chặt lại. Tại sao, tại sao lại phải ra nông nổi này cơ chứ?

” Mày ở đây lâu chưa?” Tiếng nói của thằng bạn thân vang lên ngay sau lưng tôi. Tôi vội vàng quay lại.

” Vũ! Nói cho tao biết, chuyện này là sao?” Tôi nhìn nó, ánh mắt đầy tức giận. Trong khi em gái của nó đang làm nhân viên của nhà hàng này, thì thằng anh lại ăn mặc sang trọng đến vậy. Thật không thể nào không tức giận. Mặc dù nó là bạn thân của tôi, nhưng sao mà tôi muốn đâm nó quá trời!

” Uhm...” Vũ cười nhẹ như thể rằng chuyện này chẳng là gì cả” công ty bây giờ không phải của nhà tao nữa, nhưng cổ phần vẫn còn nguyên, nên khá sung túc. Chỉ là.... Nhã An nó bảo, nếu sau này mất hết, thì nó muốn mình không bị shock như lúc này. Một phần, cũng là vì.... nó... nói chung là như thế đó! Chỉ là nó muốn thử, chứ chẳng sao đâu! Mà mày đến đây làm gì vậy?” Đng nhìn theo hình bóng nhỏ bé của em mình, bất chợt nó chuyển đề tài sang tôi.

Tôi nhìn nó, rồi ngó lơ đi xung quanh. chẳng nhẽ lại nói cho anh trai của người mình thích, bạn thân của mình, rằng tôi chuẩn bị nghe theo sự sắp đặt của bố mình, lấy một đứa con gái mà mình chẳng ưa một chút nào làm vợ sao?

” Tao nhìn thấy hết rồi!” Nó khẽ đặt tay lên vai tôi ” Duy à! Nếu mày không quyết định từ bây giờ, hãy buông tay ra, để em tao được hạnh phúc, và cả mày nữa. Hiểu chứ?” Ngưng một lúc, rồi nó chuyển chủ đề ” thôi, tao có hẹn, đi đây!”

Tôi vẫn đứng đó, nhìn theo cái dáng lóng ngóng vụng về của người đó. Buông tay sao....?

” Đây! ANh bảo đi vệ sinh sao lại đứng đây ngắm gái?” Giọng nói quái đản vang lên bên tai.

Tôi giật mình, quay lại, và bắt gặp cái con nhóc kia đang nghịch ngợm cọng tóc xơ xác của mình. =.=

” Liên quan gì đến cô?” Tôi nhìn nó, ánh mắt sắc như dao găm.

” Anh đang nhìn chị kia à?” Nó trở tay về đúng phía Nhã AN, rồi lại tiếp tục nghịch ngợm ” Xinh đấy! Tôi thích chị ấy! ^-^” Nhìn cái kiểu cười tíu mắt của nó lúc này, ít ai lại nghĩ rằng nó là một đứa con gái lúc nào cũng sặc mùi mỹ phẩm (như ban nãy).

” Uhm...” Tôi gật gù.

” ANh thích chị ấy sao?” Nó lúc này đã chuyển tư thế, gác tay lên vai tôi, vờ như nhìn Nhã An đầy đắm đuối.

Cái hành động của nó làm tôi ngứa mắt kinh khủng, nhưng không thể nào đánh đập nó được (vì đánh thì ông và ba sẽ biết, vì nếu không đánh vào mặt thì chẳng cần đánh làm gì cả) =.= VẢ lại, con trai đánh con gái là hèn.

Chính vì thế, tôi ngay lập tức gạt cái tay của nó ra, quay lưng đi mất ” Chuyện này nhóc không cần biết”

Nếu nói là tôi thích cô ấy, thì liệu có ích gì chẳng? Buông tay. Chính Vũ đã bảo tôi buông tay cơ mà! Trong khi nó chính là người thường xuyên cổ vũ chuyện tôi với Nhã An nhất.

Rối bời. Tâm trạng thật ư là rối bời quá!

END CHAP

48. Chương 48 : Prince (Next)

” Đây! Anh thật là ngốc!” Con nhỏ cong môi nhìn tôi, vẫn không quên lon ton đi theo tôi như một cái bóng. Kể cũng khổ thân nó! chân đã ngắn, đi giày cao gót, lại phải đuổi theo tôi - kẻ có khả năng đi bộ cực nhanh và không ngừng nghỉ nên trông càng lúc càng đuối sức.

Chờ cho nó dừng lại hẳn, không đi nổi nữa, tôi mới từ từ đứng lại ” Nhóc bảo anh ngốc? ý gì?”

Con nhóc, vốn đang thở hồng hộc, cuối cùng cũng chịu ngẩng mặt lên nhìn tôi, không quên thở phì phò ” Anh.... yêu chị ấy.... mà! Yêu.... thì.... phải.... chiến đấu chứ! Đợi.... tôi... thở.... cái.... đã!”

Mặc dù rất không muốn, nhưng cuối cùng tôi cũng phải đợi nó. Chẳng biết tại sao tôi lại hi vọng mình có thể chờ đợi ở con nhỏ này cái gì đó.

” Xong! tôi chuẩn bị nói nè!” Con nhỏ ừ hừm lên giọng, trông rõ là điều ” Anh nghe cho kĩ nhé! Anh, hãy cứ yêu chị ấy đi! tôi sẽ bảo ông rút hôn ước lại. Dù gì nếu anh yêu chị ta mà tôi ở bên anh cũng chẳng hạnh phúc gì. Mà anh nhớ cái lần anh chạy như thằng điên ngoài đường suýt đá chết tôi không? Nếu như mà lấy anh, anh không yêu tôi, chắc có ngày anh hành hung tôi chết mất! Vì thế, tôi quyết sẽ phá hôn ước này, giúp anh, và giúp chính tôi!” Nó nói liến thoắng không ngừng nghỉ, làm ột kẻ, vốn có tài lắng nghe và nhanh hiểu như tôi cũng phải.... thấy lúng búng lỗ tai.

Cuối cùng, như hiểu ra vấn đề, tôi à lên một tiếng, rồi nhìn nó, ánh mắt trăn trối ” ĐỒ ngốc! Thế nhóc tưởng nếu không có nhóc, ba anh sẽ không kiếm được thêm người nào khác à?” Tôi cười nhẹ với suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu mình.

con nhóc nai tơ này chịu giúp tôi, chứ chắc gì n những người đằng sau sẽ giúp tôi? Chưa biết chừng, sẽ còn phải lấy người đáng ghét hơn cả nó nữa. Nhưng dù sao cũng không thể lấy người mình không yêu được phải không? chí ít thì lời nói của con nhóc đó cũng ít nhiều giúp tôi nhận ra một việc: cả cuộc đời này tôi sẽ không lấy ai làm vợ ngoài Nhã An đáng yêu.

Chính vì thế, ngay bây giờ, tôi phải nghĩ ra cách tốt nhất, để mình không phải đính ước với những người khác, được yêu Nhã An mà vẫn không làm tổn hại đến cô ấy.

3 trong 1. ôi trời ơi! Đùa tôi đấy à? Làm cách nào có thể ưu việt như thế chứ? Có cho tôi một tấn fishy, cái đầu tôi cũng khó lòng mà có cái suy nghĩ nào sáng tạo đến thế.

” Nhóc cứ tạm thời vờ như là chúng ta rất tốt đi, ok? Sau đó, anh sẽ nghĩ cách!” Tôi nhìn con nhóc, cười nhẹ như trấn an nó.

chắc hẳn nó cũng không muốn lấy người mấy tiếng trước đá mình văng cả xuống cống đâu nhỉ (^-^), vì thế, con nhóc này đóng làm hôn phu của tôi sẽ là thích hợp hơn cả.

” Tốt thôi! Em rất thích làm bà mối cho những người yêu nhau!” Con nhóc đó vênh mặt ” tự sướng“. Rồi chợt, nó há hốc mồm ra, trán trời chỉ ra phía sau lưng tôi ” ơ...”

theo phản xạ, tôi quay lại, nhìn theo hướng chỉ tay của nó.

Nhã An. Là Nhã An. Và Thiên nữa. Cái tên hiệu trưởng chó chết! Hắn vẫn còn ở đây cơ à? Lại còn nắm tay nắm chân nữa chứ! Đủ lắm rồi! Nhịn thế là đủ lắm rồi!!!

Không hiểu có phải do cái hình ảnh hai người đó ôm nhau cứ lớn và lớn vồn trong đầu tôi, lại bị kích thêm bởi hình ảnh này nữa không, mà máu nóng tôi bốc lên tới tận đỉnh đầu, và ngay lập tức sải bước tới chỗ Nhã An.

” Này!” Một vật gì đó bám chặt lấy cổ tya tôi, quyết không tha.

chợt bừng tỉnh, tôi trừng mắt nhìn về phía sau ” Nhóc bỏ tay anh ra! ANh phải cho thằng đó biết thế nào là bài học.”

” Không! bình tĩnh!” con nhóc đó vẫn ngoan cố bám lấy cổ tay tôi “anh muốn chị ấy biết anh đến đây xem mặt người khác hả? Anh đang tự đào mồ chôn mình đấy!”

Đào mồ chôn? Đến xem mặt? Đúng rồi! Chết thật! May mà có con nhỏ đó!

Không ngờ cũng có lúc Nhật Duy tôi, vốn rất biết kìm chế tình cảm của mình lại đi hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Cuối cùng, bằng chút bình tĩnh cuối cùng sót lại, tôi ngay lập tức nấp ra sau cái cây gần đó, đưa mắt trần trời nhìn về phía Nhã An.

Hắn ta còn ở đây sao? Ra là vẫn ở đây. Kế hoạch của tôi, xem chừng đang gặp phải một rắc rối không nhỏ.

Ngay sau lưng tôi, con nhóc lạnh chanh sáng suốt kia liên mồm ” anh gặp phải đối thủ rồi nhóa! hô hô! Thế là phải vừa đối mặt với ba, vừa chinh phục chị ấy rồi! Hê hê! May cho anh là có em hậu thuẫn đấy! Người ngốc như anh, thật đúng là khó làm chuyện gì thành công!”

vừa nói dứt lời, nó ngay lập tức kéo tay tôi ” trở về bàn đi, nếu anh không muốn ba anh phát hiện ra chị ấy đang có mặt ở đây!”

Một đứa con gái vốn tưởng chừng quá đơn giản với bộ trang phục thời thượng và khuôn mặt chất cộc phần và tuổi đời chẳng là bao lại có lúc sáng suốt hơn cả tôi sao?

Thôi được! Cứ nói là tôi thật sự chẳng có chút kinh nghiệm nào trong tình yêu đi! Và có lẽ, lần này tôi không thể không nhờ đến sự giúp đỡ của con nhóc mà tôi không biết, hoặc đã quên mất tên này!

” Cảm ơn Nhóc!” Tôi nói lí nhí trong cổ họng, rồi vội rảo bước đi lên phía trước, sải chân thật là dài để nó không nhìn thấy khuôn mặt của mình lúc này.

Ấy vậy, tôi vẫn có thể nghe thấy giọng nói của nó ” em cũng có anh trai bằng tuổi anh mà! Coi em như em gái là ổn rồi!”

Tôi cười nhẹ, rồi trở lại bàn ăn, nơi mà có hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ, mà trong đó, một trong hai người đang suy tính những điều vô cùng xấu xa. Ba à! Ba đã đi quá xa rồi!

49. Chương 49 : Princess

Từ ngày gia đình tôi và gia đình Nhật Duy có hục hặc với nhau, chúng tôi chẳng gặp lại nhau nữa. Cảm giác mất đi một người bạn thanh mai trúc mã, dù rằng mình chẳng yêu quý là bao (vì cậu ta rất hay đánh tôi) cũng thật là tệ. =.=

Quán ăn sang trọng nhất thành phố, bây giờ thì tôi đang làm thêm ở đó. Tất nhiên không phải là vì tiền rồi! Chỉ là, do một số vấn đề không lường được trước, như là Thiên sẽ chuyển vào đây sống, và chính thức theo đuổi tôi, cũng như Thiên Huy và cô em gái láu cá Thiên Ân bỗng dưng xuất hiện trở lại trước mặt tôi, báo hiệu nhiều điều kịch tính trong cuộc sống sau này. Nhưng dù sao đi chăng nữa, tôi vẫn cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình thật là tốt!

Nhà tôi không còn giàu như trước nữa, nhưng vẫn chẳng phải thiếu thốn gì. Mẹ tôi cũng không phải đầu tắt mặt tối, suốt ngày đi chỗ này chỗ nọ, ở nhà coi thằng con trai phá gia chi tử của bà làm gì. ^-^ Rồi do cuộc sống thoải mái hơn, bà đã có cái nhìn thoáng hơn hẳn về việc tuyển ai làm con dâu của mình.

Còn về phần tôi, tôi cũng không phải giếm chuyện mình là em sinh đôi của cái ông ” hót rác ” ” đào tường” kia. ^0^. Đã thế, nhờ đi làm thêm, tôi có thể tự trả tiền ăn vặt cả tháng ỉnh. Mặc dù tôi ăn uống, tiêu chi tiết kiệm là thế, nhưng cuối tháng, cái tập tiền dày cộm được mang tên ’ tiền lương” chẳng hiểu sao vẫn hết veo à! =.= Thế mới thấy là khả năng tiêu tiền của mình thật kinh khủng! >”

Hoang phí, thật là hoang phí hết chịu nổi!

Cửa hàng đã bớt đông khách đi một chút, nên tôi mới rút từ trong túi ra quyển sổ chi tiêu thân yêu, ghi ghi chép chép đủ điều. Từ những gì tôi cần mua, nhưng gì mà tôi nên mua, những gì cần hạn chế, nhưng gì phải tránh xa, cho tới những điều vặt vãnh khác.

Sáng nay, Vũ nó còn trêu tôi là nếu như tôi tiết kiệm như thế này, tôi chẳng cần đi làm sau khi đã tốt nghiệp nữa, mà có thể dùng tiền còn lại sống đến hết đời chứ chẳng chơi!

nói vậy thôi, chứ bác Hồ có câu ” Lao động là vinh quang”. Có chi tôi lại có thể ăn không ngồi rồi suốt quãng đời còn lại chứ? Nhiều tiền thì đã sao? Không phải càng nhiều thì sẽ càng tốt hơn sao? (tham lam)

” Này, chị!” dnag đi thì một con nhóc nào đó nhảy ra, chắn luôn tầm nhìn của tôi.

Tôi đưa mắt nhìn nó đầy xét nét. Khuôn mặt chất phác dày khực, quần áo thì toàn hàng hiệu hở hang. Nói chung là.... con nhà giàu.

” SAo vậy em?” Tôi tròn mắt nhìn nó, chẳng hiểu cái mô tê ắt giáp gì hết sất.

” Em có việc muốn bàn với chị!” Nó hất mặt, thái độ xem chừng vô cùng ngông nghênh.

” Chị?” Tôi trở tay vào mặt mình.

” Đúng! Chính là chị!” con nhóc gật gù.

Là tôi sao? NÓ và tôi, nhìn là biết cơ bản chẳng có gì giống nhau hết => không thể là bạn được rồi. Sâu sa hơn thì chẳng có quan hệ nào sất => gặp nhau để làm gì hả trời? Lại còn bàn chuyện nữa chứ!

Mặt tôi, lúc này đã hiện ra hai dấu HỎI CHẤM to đùng. Nhưng vẫn thụ động, bị cái con nhóc ấy kéo đi không thương tiếc.

Rốt cuộc là tôi và nó, thì có gì đáng để bàn bạc nhỉ???

END CHAP

50. Chương 50 : Đừng Làm Tổn Thương Anh Ấy

” Thực ra em là ai vậy, nhóc?” Tôi nhìn cô bé trước mặt, thái độ vô cùng kinh ngạc.

Cô bé trợn mắt nhìn tôi, rõ ràng trong mắt chẳng mấy may có một chút thiện cảm nào. Cuối cùng, nó nói, giọng hạ xuống rất thấp “Em tìm chị là vì chuyện của Nhật Duy!”

Nhật Duy? Tìm tôi là vì cậu ta?

Cũng được! Tôi chẳng phải là người chấp vặt. Những gì đã xảy ra, thì cứ để nó trôi qua một cách tự nhiên. Tôi ổn rồi! Hoàn toàn rất rất ổn. Nhưng bỗng dưng lại nhắc về cậu ấy, tôi cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Mặc dù chúng tôi là thanh mai trúc mã từ nhỏ nhưng chưa từng gặp nhau mà không đụng độ, mặc dù gia đình cậu ấy đối xử với nhà tôi như thế, nhưng rõ ràng vẫn chẳng căm thù.

Chỉ là.... Nói sao nhỉ? Đó là sự lẩn lộn về cảm xúc.

Bạn có thể tiếp tục quan hệ với một người làm hại cả gia đình mình sao? Cậu ta tốt với tôi, nhnwg còn gia đình cậu ấy. Dù sao tôi cũng không có lựa chọn.

Thực ra trong hoàn cảnh này, ai cũng như vậy thôi! Vũ cũng hơn gì tôi! Nó và Nhật Duy thân nhau lắm cơ mà! Nhưng bây giờ, nó cũng vẫn chọn lựa tránh mặt đây đây!

” Thực ra... chuyện này chị không tiện nói! Tốt nhất là không nên nói về cậu ta, xin lỗi em!” Tôi nhìn cô nhóc, ánh mắt có chút ăn năn hối lỗi.

” Không được!” Con nhóc trợn tròn mắt nhìn tôi, đôi mắt đẹp như một con búp bê thật khiến cho người ta phải mê hoặc ” Nhất định phải nói bây giờ!”

” Em không nên bắt ép người khác!” Tôi khẽ lắc đầu, cố không làm cho đầu mình bốc hỏa. Người đầu mà ương bướng thế nhỉ? Trong trí nhớ của tôi, Nhật Duy làm gì có em gái! Vả lại nếu có, chắc cũng chẳng đến nhường này đâu! Dù cậu ta đã từng bốc đồng, nhưng tôi cũng nhiều lúc vô tình phát hiện ra cậu ta rất hiền lành đấy chứ!

” Không!” Càng nói, con nhóc càng bướng bỉnh. Nó quyết làm tôi phát điên lên đây mà!

Tôi cười nhẹ một cái, tiện tay đặt cốc trà xuống bàn ở gần đấy cho khách, trừng mắt nhìn lại nó ” Nhóc đừng bướng như vậy!”

” Chị thì sao?” Con nhóc cắc cớ, mặt đỏ bừng lên, phùng mang trợn má đầy ương ngạnh ” Làm người ta đau khổ vậy, mà bây giờ đến nhắc về người ta cũng không chịu. Chị không phải quá độc ác rồi sao?”

Tôi khẽ lắc đầu, cười nhạt ” Nhóc không biết đâu! đâu phải cứ yêu nhau thì không bao giờ chia cách. Hơn nữa, làm người ta yêu mình, thì càng không có nghĩa phải có trách nhiệm với người ta!”

Con nhóc càng được thể lấn tới ” Nhưng chị xem anh ấy vì chị mà ra sao! Nói cho chị biết! Nếu chị không mang lại hạnh phúc được cho anh ấy, tôi sẽ làm cho chị khổ đốn!”

Ồi, đồ ngang bướng, cậy tiền cậy quyền. Ta biết nhà người giàu rồi, nhưng sao cứ bám nhằng nhằng theo ta? Thật là tức chết đi được!

” Không được! Nhóc thích làm gì thì làm!”

” Hứ!” Con nhóc khẽ mím chặt môi, ánh mắt ủ dột khác hẳn ban đầu” Tại sao anh ấy lại yêu chị nhỉ? Đồ đáng ghét! Anh ấy hi sinh vì chị quá nhiều, còn chị thì quá độc ác!”

Hi sinh vì tôi quá nhiều? Chẳng gì cả! Không bên tôi khi tôi cần. Nhật Duy, lúc nào cũng nghe theo lời ba, là một đứa con ngoan. Cậu ta biết ba cậu ta là kẻ như thế nào không?

Mấy hôm trước, ông ta còn đến nhà tôi, bắt mẹ tôi phải nhượng lại toàn bộ cổ phiếu với giá rẻ cho nữa, rồi lại đề cập đến cái tình thân giả dối kia nữa.

Tôi khẽ nhắm chặt mắt lại, lắng nghe máu của mình ãng chảy chậm chạp trong tim. Tại sao người ta cứ giẫm đạp lên những tình cảm thiêng liêng nhất, cao quý nhất vì tiền nhỉ? Nhiều tiền hơn nữa, họ cũng vẫn chỉ là người giàu hơn thôi! Và trong khi đó, liệu số tiền ấy, họ còn có thể chi tiêu vào việc gì nữa không? Hay là để một xó, mãi mãi chẳng bao giờ động đến?

” Xin lỗi! VẬY... Khi nào rảnh, chúng ta gặp nhau đi! ” Tôi nhìn cô nhóc, cười nhạt.

Đúng vậy! Tôi cần cho cậu ta một câu trả lời. Nhật Duy có lẽ là người tốt. Cậu ta không nên chờ đợi tôi quá lâu, hay vì day dứt với tôi mà không đứng dậy nổi. Tôi muốn cậu ta biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời của tôi. VẬY có lẽ, cô nhóc này có thể giúp.

Chợt, tôi hỏi ” Em yêu cậu ấy phải không?”

” Đúng vậy!” con nhóc ngẩng cao đầu, nói đầy tự hào, dường như ãng khiêu khích tôi

” VẬY thì tốt!” tôi cười, quay vào quầy, tiếp tục công việc của mình.

Một câu trả lời, một đáp án, và cho cả hai người không phải tự dày vò nhau nữa. Tôi chẳng hận cậu ta, vì tôi hận cha cậu ta. Cậu ta cũng chẳng cần day dứt, vì tôi vẫn ãng sống rất tốt!

Thực ra tôi chẳng cần công ty ấy. Gia sản nhà tôi vẫn còn nguyên đấy thôi! Chỉ là tôi hận cái kẻ vào lúc gia đình tôi đau đớn nhất ,lại nhẫn tâm làm mẹ đau hơn.

Tiền là gì?

Tiền là giấy, là phù du!

Chỉ cần sống, chỉ cần vui vẻ. Chỉ cần VẬY thôi!

Nhưng, cha tôi nào có thể sống dậy được nữa! Ở dưới suối vàng, ông ấy có ãng cười không? Cười khi con gái ông đang lạc quan đến vậy!

51. Chương 51 : Những Gì Đã Qua, Hãy Cứ Để Nó Nhẹ Nhàng Trôi Qua Thôi

” Lâu không gặp!” Ngồi xuống đối diện với Nhật Duy, tôi khẽ mỉm cười.

Dường như cậu ta đã chờ tôi từ rất lâu trước khi tôi đến, cốc cà phê trước mặt cũng đã hết quá nửa.

Tôi vô thức đưa đồng hồ lên nhìn. Mình đâu có đến muộn đâu nhỉ? VẬY chắc là cậu ta đến sớm, hoặc có chuyện gì tiện nên đến luôn, nói chung là tôi hoàn toàn vô tội

” Ừ! Chào!” Nhật Duy khẽ nhếch mép cười, cái điệu bộ đáng ghét mà tôi thề là trước đây chưa từng bắt gặp ở cậu ta.

Nếu là trước đây, nhất định tôi sẽ trợn mắt ” Này! Cái điệu bộ đấy là thế nào hả? Muốn ăn đấm không?” Nhưng thời gian đã không thể trở lại nữa rồi!

Giống như hai đường thẳng giao nhau, chúng tôi đã gặp nhau ở một điểm, sau đó, mỗi người lại cầm cúi bước tiếp trên con đường riêng của mình, mãi chẳng còn gặp lại . Thực ra, tôi cũng rất tiếc quãng thời gian đã trôi qua. Nó đẹp. Đẹp đến nỗi cứ ngỡ như đó là một giấc mơ vậy.

Nhật Duy thay đổi nhiều, ít nhất là tôi nhận thấy điều ấy. Từ cách ăn nói lịch sự, khách sáo, cho tới bộ vest trên người, hay cái khuôn mặt gầy gò lún phún râu.

Tôi không thích! Cậu ta thay đổi nhiều quá. Nhiều đến nỗi tưởng như con người trước khi đã biến mất không một chút vết tích, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà đoán định đây là ai. Thật đáng ghét! Tôi ghét cả cái không khí trầm mặc hồi tưởng này nữa!

Chợt, tôi vô tình phát hiện ra không ngờ rằng mình lại có thể để ý đến nhiều điều đến vậy.

Vậy ra, đến một lúc nào đó, người ta bắt buộc phải khôn lớn, và cảm thấy mệt mỏi vì quãng thời gian dong chơi vô ích đã qua.

Nhưng phần lớn, ai mà chẳng ao ước, quãng thời gian đó quay trở lại lần nữa, dù vô ích cũng được!

” Vẫn khỏe chứ? Tổ phát hiện ra hôn thê mới của cậu rất thích cậu nha!” Tôi cố vẽ lên trên mặt mình một nụ cười, dù nó thật xấu xí.

Tôi chẳng muốn cười nữa! Cảm thấy cười cũng thật khó.

Nhật Duy luôn hiểu tôi. Cái ánh mắt của cậu ta rõ ràng muốn nói: Thật lòng đi! Đừng cười nữa.

Không cười thì không cười, sao phải chùn!

Tôi gỡ nụ cười trên môi xuống, thay vào đó là một khuôn mặt trầm mặc ” Lâu không gặp! Cậu... thay đổi nhiều nhỉ!”

” Bố muốn tôi tiếp quản sự nghiệp của gia đình! Cũng sắp tốt nghiệp rồi còn gì nữa!” Nhật Vũ cười buồn ” Cậu biết đấy! Ông ấy đã muốn gì, thì dù có cố gắng thế nào, cũng không thể ngăn cản nổi. Phản đối? Chỉ bằng cứ tuân lệnh, thế là xong!”

Tôi có nhìn nhầm không? Cái con người trong bộ vest kia, tại sao lại giống với cái kẻ bắt khuất suốt ngày gõ đầu tôi ngày xưa đến vậy? Thì ra Nhật Duy, dù cậu ta có khoác cái áo vest trịnh trọng ra ngoài, vẫn không che giấu được bản chất du côn ẩn sâu bên trong con người

Chẳng hiểu sao, tôi lại thấy vui vui.

” Nhật Duy ngốc nghếch! Cậu chẳng thay đổi gì cả!” Tôi bật cười nhìn cậu ta, trong phút chốc, bao nhiêu hận thù trôi đi đâu hết ” Có phải cậu đang trốn trở tìm kế tẩu thoát không?” Nụ cười của tôi rõ ràng càng lúc càng tinh quái

Nhật Duy khề nhếch mép ” Cậu nghĩ gì mà nói vậy, Nhã An?” Nụ cười càng lúc càng trở nên tự tin hơn ” Cậu đang đi chân đất trong bụng tôi đấy à?”

” Chân đất gì chứ?” Tôi khề nhồm miệng cười, trong đầu thoáng hiện ra một tia suy nghĩ tinh quái ” Mất vệ sinh! Tôi chỉ dám đi tắt trong bụng cậu thôi ”

” Bốp!” Sao lại đánh tôi chứ? oa oa! Đau quá! Đã lâu lắm rồi không có người đánh tôi! Ôi! Cái đầu của tôi!

Tôi thề là có đến cả triệu cái nơ ron thần kinh thông minh vừa rơi ra khỏi đầu tôi, làm cho ý chí căm hận sôi lên sùng sục.

Nếu đầu tôi là một cái lò nướng, nhất định lúc này Nhật Duy đã biến thành một con heo quay chín mọng

” Nhưng cậu định ra nước ngoài một thời gian hả?” Tôi hỏi ” Thế thì ông già cậu sẽ tức lắm nhỉ!”

” Ừ!” Nhật Duy nhún vai, chẳng ngần ngại cởi áo vest ra.

Có tin được không? Bên trong cái áo vest kia, cậu ta mặc... áo phông. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời

” Vậy thì tốt!” Tôi nhún vai ” Tôi cũng muốn trả thù ông ta! Dù gì tiền nhà tôi vẫn còn nguyên, chỉ mất công ty, cũng chưa đến nỗi giết cậu cho bõ tức, nhưng vẫn phải trả thù! Vì thế, tôi ủng hộ cậu!”

Hai người nhìn nhau, thoáng mỉm cười.

Tôi bỗng liên tưởng đến cái khoảnh khắc năm chín tuổi....

=====

” U hu hu! Tôi không chơi với cậu nữa, Nhật Duy, đồ đáng ghét! Mẹ cậu đánh tui!!!” Tôi vừa khóc lóc, vừa tiện tay đâm cho Nhật Duy mấy cái vì.... mẹ cậu ta dám đánh tôi. Và bà đánh tôi vì lí do... tôi cầu con bà đến thăm tím cả tay. >”

” Này! Đừng khóc!” Tên gốc Nhật Duy lúng túng ra mặt, vội vàng an ủi tôi, cái hành động mà ngàn năm đúng là mới có một lần ” Mẹ đúng là độc ác thật! Lần trước cũng đánh tôi lần cả mông nè!”

>”

Tôi tuy trong lòng bĩu môi, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng thản nhiên, đưa ra sáng kiến ” Thế này nhé! Cậu vào kia ngồi tạm, đến tối mới về, nghe chưa? Cho mẹ cậu lo chết đi! ”

” Ơ! Tối á?” Hắn nhìn tôi ngơ ngác” Nhưng...” Thế rồi, cũng đành gật đầu ” Ừ!”

Đó là lần duy nhất tôi lừa được Nhật Duy sói già

Nhưng cũng vì thế, tuy căm hận với hắn nhiều, nhưng vẫn không thể ghét hắn.

Thực ra, đôi khi, con người này cũng rất khờ khạo.

=====

Có lẽ, nghĩ đến khoảnh khắc đó mà bao nhiêu tức giận trong tôi như bị một cơn lốc cuốn bay đi hết, không để lại chút dấu vết.

Chỉ là.... Những gì đã qua rồi, hãy để cho nó qua đi, mãi mãi không còn có thể như trước nữa rồi!

” Nhật Duy! Chúng ta là bạn tốt, được không?” Tôi khẽ chìa tay ra, mỉm cười.

Một từ bạn tốt, đã tạo nên một gianh giới, một khoảng cách.

Khuôn mặt Nhật Duy méo máo đến tội nghiệp, chạm vào tay tôi ” Ừ!”

Có ai biết được rằng, tôi mới là người sợ nói ra hai từ ấy hơn cả.

Bởi, hình như, tôi đã thích Nhật Duy mất rồi!

Cũng vậy thôi! Những gì đã qua, hãy cứ để nó qua đi thôi! Bởi một ngày nào đó, khi tôi giật mình nhìn lại, ngay cả những cảm xúc này cũng trở thành quá khứ.

Đã không thở nữa rồi! Ân oán, đã kéo chúng tôi ra xa thật xa nhau.

Có thể, chúng tôi xích lại gần nhau trong hôm nay, nhưng nó vẫn mãi là một tấm màn mỏng, không cho chúng tôi thật sự lại gần nhau.

Hận thù không có ích.

Nhưng lại không thể kiểm soát mình không hận thù!

END CHAP

52. Chương 52 : Chúng Ta Bắt Đầu Lại, Được Không?

Ra đến cửa, tôi khẽ buông tiếng thở dài. Một chút nuối tiếc cho quá khứ, và một chút buồn thương nữa. Giả như tôi sớm nhận ra tình cảm của mình, thì có lẽ, bây giờ, mọi chuyện đã không trở thành thế này. Ít ra, tôi còn có thể biết được mùi vị của tình yêu.

Người ta đã nói, khi còn trẻ, thì hãy yêu, cho biết thế nào là yêu, để rồi sau đó yên bề gia thất có thể thản nhiên nói rằng: a, tôi biết thế nào là yêu đến trời long đất lở đấy! Thế nhưng, trong hoàn cảnh của tôi, tất cả đã quá muộn màng.

Những người bắt buộc phải lớn lên, bắt buộc phải cảm nhận cuộc sống một cách già dặn khi tuổi đời vẫn quá trẻ thì sẽ nhận ra rằng mình đã bỏ lỡ nhiều thứ. Như tôi, tôi bỏ rơi một tình yêu non nớt, và tôi bỏ rơi một người, mà có lẽ là tôi rất đổi yêu thương.

Bởi tôi trẻ con, đúng.

Bởi tôi ngu ngốc, cũng chẳng sai.

Bây giờ, tôi phải làm gì đây nhỉ? Không biết nữa. Nhưng tôi vừa nhận ra, hình như, những gì mà tôi đang trải qua, chính là nỗi khổ của những người giàu có.

Cả thế giới quanh bạn là tiền. Tất cả cuộc sống xoay quanh một chữ TIỀN, vì thế mà cũng vô tình đánh rơi nhiều thứ, vì TIỀN. Tôi ghét. Tôi hận. Nhưng tôi không thể phủ nhận, tôi cần tiền. Tôi cần tiền để trả thù, trả thù cho những gì mà người dó-cha của Nhật Duy- đã giáng lên chúng tôi. Tôi thật sự cần tiền. Cần cho cuộc sống của mẹ tôi, vừa đưa anh trai của tôi. Nó đã thay đổi nhiều: chín chắn hơn, và bớt ăn chơi hơn. Nhưng không phải như trước thì sẽ tốt hơn sao? Ít ra, tôi thích vậy.

Chợt, một bàn tay nắm lấy tay của tôi ” Nhã An!”

“Nhật Duy!” Tôi cố vẽ ra trên khuôn mặt của mình một nụ cười méo mó. Tại sao lại xuất hiện vào lúc này? Tôi thật sự, thật sự rất muốn ôm cậu và khóc một trận thật to. Nhưng sau đó, rồi sao nữa? Rồi tôi lại tiếp tục bước sâu hơn vào vũng bùn của tình yêu, một tình yêu mãi mãi chẳng nhận được sự chấp nhận của gia đình, cũng như chính bản thân mình.

” Nhã An! Chúng ta... cùng nhau rời khỏi đây đi! Rời khỏi đây, đến một nơi thật xa! Tôi thật sự không thể để cho cậu ra đi, Nhã An ạ! Dù có đánh mất tất cả, chỉ cần có cậu, tôi cũng cam lòng!” Nhật Duy nói, ánh mắt mê mông buồn.

Cảm ơn! Chỉ cần nghe những lời nói đó thôi, tôi cũng thấy mãn nguyện lắm rồi! Ít ra, có một người yêu tôi. À không, là người tôi yêu, đã yêu tôi.

Chỉ cần thế thôi, coi như tôi có thêm một động lực sống.

” Bây giờ thì chưa, Nhật Duy ạ! Tôi không biết sau này sẽ thế nào, nhưng chỉ có thể nói, tình cảm tôi dành cho cậu... cũng như vậy. Chỉ tiếc rằng không thể thôi!” Tôi cười, nụ cười cay đắng nhất trong cuộc đời, một nụ cười có vị đắng chát của nước mắt, một nụ cười của những buồn đau chất chứa lâu ngày, và là nụ cười của cả sự mãn nguyện.

Không biết sẽ ra sao. Nhưng biết đâu, vài ba năm nữa, khi mà tôi đã lấy lại được sản nghiệp gia tộc, chúng tôi có thể sánh vai bên nhau? Chỉ cần lúc đó trái tim không thay đổi.

Đúng vậy! Chưa phải là bây giờ.

Nhưng chẳng hiểu sao, tôi sợ.

Thế giới thay đổi, hoàn cảnh thay đổi, không sao. Nhưng con người thay đổi, trái tim thay đổi, thì sẽ mãi chẳng níu giữ nổi nữa.

” Nhã An! Bây giờ, hoặc không bao giờ! Chúng ta hãy làm lại đi! Bỏ qua tất cả, mặc kệ tất cả! Chúng ta, hãy ở bên nhau, cùng nhau bắt đầu lại từ đầu, được không? Chẳng cần tiền, chẳng cần thế lực, chẳng cần gì cả!” Nhật Duy nhìn tôi, ánh mắt như van nài. Bàn tay cậu càng lúc càng siết chặt tay tôi.

” Không! Chưa phải bây giờ!” Tôi gạt tay cậu ra, cười buồn.

Quay lưng bước đi, chẳng hiểu sao tôi thấy mình thật ngu ngốc. Đời có quá nhiều thứ ràng buộc, và tôi ngu ngốc ở chỗ, tôi cứ để những thứ đó ràng buộc mình mãi mà không tìm cách thoát ra.

Nước mắt. Tại sao nước mắt lại cứ rơi rơi mãi thế này?

Tình trạng này thật là tệ!

Tôi ghét, ghét, ghét, ghét!

END CHAP

53. Chương 53 : Đường Buông Tay.

Sau khi về nhà, tôi đã khóc nguyên cả một buổi tối, vì buồn, và vì đau đớn. Cuộc đời luôn có nhiều lúc bắt con người phải lựa chọn, nhưng cũng đôi khi, ta không thể chọn những gì con tim mình muốn.

Tôi đã làm theo ý chí của mình. Tôi đã từ chối, đã gạt bỏ tất cả, vì những ân oán, những gì đã xảy ra giữa hai nhà. Nhưng tại sao, trái tim tôi lại đau đến vậy?

Có sai không, khi mà tôi đang nghĩ rằng, tôi và Nhật Duy, chính là Romeo và Juliet thời hiện đại?

Romeo và Juliet? Cũng không hẳn. Người ta sẵn sàng hi sinh tất cả, kể cả đối mặt với cái chết để được bên nhau. Còn tôi, cậu đã cho tôi một cơ hội, chỉ cần tôi đồng ý, chỉ cần từ bỏ tiền bạc và quyền lực, để hạnh phúc bên nhau mãi mãi, nhưng tôi vẫn không lựa chọn. Vậy lấy đâu ra tư cách để so mình với nàng Juliet xinh đẹp cơ chứ? Là tôi quá lí trí, hay tôi quá ngu ngốc?

Mười hai giờ đêm, đúng lúc tôi vừa chìm vào giấc ngủ một cách mệt nhọc và khó khăn, thì tiếng gõ cửa đều đều lại phá tan đi cả chút yên bình duy nhất sót lại cho trái tim tôi ấy.

” Nhã An, mở cửa ra, là anh đây!”

Thái Vũ, là Thái Vũ.

Tôi mệt nhọc lê ra khỏi giường, cảm giác toàn thân như đang rụng rời cả ra, thiếu chút nữa là chẳng có sức đi tới chỗ cửa. Thực ra khóc nhiều cũng không tốt!

” Có chuyện gì vậy?” Tôi thò đầu ra, giường đôi mắt lơ lơ, sưng húp của mình lên nhìn nó, lại bắt đầu cảm thấy rất muốn khóc.

Cứ nhìn thấy người khác, y như rằng, tôi lại rất muốn khóc. Khóc để người ta biết tôi đang thâm tâm ra sao, cũng là khóc vì uất ức.

Thái Vũ khẽ buông tiếng thở dài, bước vào phòng tôi ” Xin lỗi, nhưng anh thật sự có điều muốn nói với mày!”

Lại có điều gì cần nói giữa tôi và nó, vào cái lúc đêm hôm khuya khoắt của một ngày đầy mệt nhọc và chán nản này sao? À có! Về người bạn thân của nó, về Nhật Duy.

” Muốn nói về chuyện của Nhật Duy à?” Tôi nhanh chóng bắt bài, chẳng buồn giương cái bộ mặt ” tôi không biết bạn định nói gì cả, nói đi” ra nữa. Bởi vì thật sự, nó đang đề cập đến cái vấn đề khiến tôi khóc suốt suốt từ tối đến giờ.

” Ừ!” Thái Vũ cười buồn, càng lúc càng trở nên lúng túng hơn.

” Không muốn nghe! Ra ngoài!” Tôi tức giận đẩy Thái Vũ ra ngoài, quyết tâm không nghe bất kì thông tin gì về người đó nữa. Vì sao ư? Bởi vì tôi thật sự sợ, rất sợ những gì tôi nghe thấy sẽ làm tôi thêm buồn rầu hơn nữa.

Quả đúng vậy! Những gì mà Thái Vũ hét lên, trước khi bị đẩy ra khỏi phòng, đủ để tôi khóc thật to, thật to thêm một trận nữa ” Mày có nghe thấy gì không? Nhật Duy nó sắp đi Anh rồi, nếu mày không giữ nó lại, thì mãi mãi sẽ chẳng còn gặp lại nó đâu!”

Tôi đóng sầm cửa lại, tựa lưng vào đó, bật khóc.

Đi Anh sao? Vậy là cậu đã chuẩn bị một chuyến đi dài cho chúng ta, nhưng cuối cùng, người bạn đồng hành lại phản bội cậu.

Đi Anh sao? Đến một nơi xa thật xa, và chúng ta sẽ mãi không gặp lại?

Bên ngoài, Thái Vũ vẫn không ngừng đập cửa, gất lên ” Nhã An, mày làm sao vậy? Nếu mày yêu nó, thì hãy giữ nó lại đi! Tao chán ghét cái bộ mặt ủ rũ của mày lắm rồi! Mày nghe thấy gì không? Mày đang làm cả hai bị tổn thương đấy!”

Tôi, đang làm cả hai bị tổn thương sao? Thật vậy sao?

Cũng đúng! Đâu phải chỉ mình tôi đau chứ. Mà có lẽ, giờ phút này, cậu cũng đau rất đau.

Xin lỗi, là bởi tôi ích kỉ, là bởi tôi không đúng.

Nhưng không đúng thì có thể sửa mà! Tôi vẫn còn thời gian.

Chỉ là... tôi không có ý chí!

Tôi phải làm thế nào đây? Thật lòng phải làm thế nào đây? Tự tổn thương cả hai chúng tôi, hay bỏ tất cả để đến bên cậu?

Tôi còn có anh trai, còn có mẹ, và còn có một sản nghiệp cần phải giành lại từ tay cha Nhật Duy. Tôi còn có quá nhiều thứ vướng vẩn, không thể vứt bỏ.

Chợt, ngoài phòng lại vang đến giọng Thái Vũ ” Nhã An, Nhã An, nghe anh nói! Đừng nghĩ đến tiền, cũng đừng nghĩ đến mẹ hay anh! Vì nếu mày không hạnh phúc, liệu mẹ và anh có hạnh phúc không? Hãy đi đi, hãy giành lấy hạnh phúc của chính mình. Giữa sản nghiệp, và hạnh phúc, nếu bố còn sống, ông cũng nhất định chọn hạnh phúc. Mày cứ đi đi, cứ hạnh phúc, rồi khi nào trở về, nhất định sẽ nhìn thấy anh gầy dựng lại tất cả từ hai bàn tay trắng. Hạnh phúc không nên quá lí trí, mà còn phải nghe theo trái tim mình nữa. Hạnh phúc không thể cứ chờ đợi, mà phải chính tay mình giành lấy!”

Tại sao hôm nay thằng anh tôi nó ăn nói triết lí thế nhỉ, thật làm tôi xúc động chảy cả nước mắt nước mũi. Thế nhưng, quả thật, nó nói rất đúng.

Hình như, trái tim tôi đang đập loạn lên, kêu gào ” Nhã An, không từ bỏ, không từ bỏ!”

Đúng vậy, không từ bỏ!

END CHAP

54. Chương 54 : Together, Forever

” Nhật Duy nó bảo, nó đợi mày ở sân bay. Hộ chiếu, vé máy bay nó lo hết rồi. Nếu mày đến...”

Giọng Thái Vũ có chút ái ngại.

Thế là....

Bằng một tốc độ kinh người, tôi điên điên đảo đảo thu dọn tất cả đồ đạc của mình.

Quần, áo, giày, dép, máy ảnh, máy nghe nhạc, điện thoại, thẻ tiết kiệm,... Xong rồi!

Tôi vội vã đẩy cửa lao ra, hét toáng lên ” Taxi, mau gọi một chiếc taxi!!!” mà chẳng để ý sau cú đẩy cửa ” nhẹ nhàng, dịu dàng” của tôi, Thái Vũ đã bị ngã chổng vó ra đất.

Mặc kệ! Tôi chỉ còn chưa đầy hai mươi phút nữa. Phải nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!

Ngồi trên xe taxi mà tôi cứ có cảm tưởng đang ngồi trên đồng lửa, chỉ sợ bị muộn giờ.

Cứ chưa đầy năm phút, tôi lại thúc giục chú tài xế: ” Chú ơi, nhanh lên một chút được không?”

Như thường lệ, bây giờ, vẫn là câu nói ấy ” Chú ơi...”

” Trời ơi là trời!” Chú tài xế mặt tái đen cả lại ” Cô có biết là tôi đã cho xe chạy hết tốc độ cho phép không hả? Đây đã là lần thứ hai mươi tôi nói câu này rồi đấy, cứ bình tĩnh đi, sẽ không trễ giờ đâu!”

” Đúng vậy, không trễ đâu mà lo!” Bên cạnh, Thái Vũ nhàn tản buông ra một câu vô cùng thản nhiên. Nhìn cái thái độ bình tĩnh của nó kìa, nó có biết rằng, đây là hạnh phúc cả đời của em nó không mà dám show ra cái thái độ đáng ghét đó?

” Biết được đấy, nhờ trễ thì sao?” Tôi bực dọc gất lên, chỉ hận không thể cầm cái cổ của nó bẻ cái ” ngoéo” cho bở tức. Tại sao lại có những kẻ độc ác và nhẫn tâm như vậy cơ chứ?

” Mà cứ sồn sồn lên như vậy có giải quyết được cái gì không cơ chứ? Hay là chỉ làm cho chú tài xế thêm đau đầu thôi, hả?” Thái Vũ dường như cũng chẳng thể chịu nổi nữa, bắt đầu gất.

” Nhưng đây là việc rất gấp gáp!” Tôi cãi lại.

Thế là như mọi bữa, một cuộc khẩu chiến diễn ra, vô cùng gay gắt và kịch tính. Tôi có cảm tưởng cả cái xe taxi hai chúng tôi đang ngồi chuẩn bị nổ tung lên vì những lời bốp chát của hai đứa.

Đến nỗi, cuối cùng, bác tài xế phải đứng ra phân giải bằng cách cất cao cái giọng trầm của mình lên: ” Hai đứa có im lặng để ta lái xe không? Nếu tai nạn hoặc đến muộn, ta sẽ không chịu trách nhiệm, nghe chưa?”

Thế là, cuối cùng, tôi và Thái Vũ đành ngồi im thin thít, không ngừng bắn cho nhau những tia lửa điện qua ánh mắt.

” Đến sân bay rồi!” Bác tài xế thở phào nhẹ nhõm, có lẽ vì có thể tổng được hai quả bom nổ chậm xuống khỏi xe của mình ==”

Tôi vừa lườm Thái Vũ, vừa thanh toán tiền cho bác tài xế, rồi nhanh nhanh chóng chóng chạy vào sân bay.

Trời ơi, cả cái sân bay rộng thế này, mà lại chẳng có chỉ dẫn gì khác ngoài ” gặp nhau tại sân bay” thì tôi biết tìm đường nào chứ?

Tôi, như một con diên, chạy từ cửa nọ sang cửa khác, mắt đảo đảo tìm người, và miệng thì không ngừng ngoác lên một câu duy nhất: ” Nhật Duy, Nhật Duy!”, mặc cho Thái Vũ te tái chạy theo, cười như một thằng đão, để xin lỗi những người bị tôi làm phiền.

Không tìm thấy. Không tìm thấy.

Nước mắt của tôi bắt đầu trào ra.

Tôi tức giận vừa dậm vừa đá vào Thái Vũ, khóc lóc ” Không thấy, có lẽ là bay rồi, hu hu, Thái Vũ, em phải làm sao đây?”

Tuy thế, Thái Vũ lại có vẻ bình tĩnh hơn tôi. Nó giương đôi mắt to như... mắt bò nhìn tôi, hình như là vì cái thái độ khóc lóc ăn vạ của tôi ” Thế tầng hai thì sao?”

Ừ nhỉ! Tầng hai, tầng hai!

Gạt nước mắt, tôi lại nhanh nhanh chóng chóng phi lên tầng hai, miệng vẫn tiếp tục ngoác ra gọi Nhật Duy. Chỉ khổ thân Thái Vũ, nó chẳng làm gì có tội, mà cũng bị người ta nhìn như một kẻ vừa xổng ra từ trại thương diên, giống tôi.

Haizzz, đồng thế này, lại chỉ còn có năm phút nữa. Thế này thì sẽ không tìm thấy mất!

Tôi buông tiếng thở dài, đứng sững lại.

Không tìm nữa...

Thái Vũ, vốn đang theo đà chạy, đâm sầm vào tôi, găm giữ ” Mà làm cái trò gì vậy? Đứng đó một đồng làm gì?”

” Không tìm nữa! Có tìm, cũng không thấy. Về!” Tôi thở dài, nuối tiếc nhìn khắp xung quanh, với hi vọng sẽ bắt gặp hình bóng đó...

Nhưng, rốt cuộc, tôi vẫn chẳng tìm thấy cậu ấy.

Xa xa, một chiếc máy bay khê bay lên, hình như, nó mang theo Nhật Duy của tôi, đi xa thật là xa, đến một nơi mà tôi sẽ chẳng bao giờ có thể bước chân tới...

(to be continued...)

Tôi thương tâm lách thếch xác trở về.

Vậy là, tôi vừa đánh mất đi hạnh phúc của chính mình, trong giây lát. Liệu có thể mai sau có niềm hạnh phúc nào khác đến với tôi hay không? Hay nó sẽ vĩnh viễn đóng lại tất cả hạnh phúc của cuộc đời tôi?

" Haizzz..." Tôi buông tiếng thở dài, chỉ muốn khóc lên thật to mà không nổi. Dù sao đây cũng là ở giữa sân bay (hic, thế sao vừa rồi bỗng lên như con bò gọi người ta không nghĩ được như thế này nhỉ?)

Chợt...

" Này! Đến đây tìm tôi cơ mà, tại sao lại về? Biết tôi tìm cậu khó đến thế nào không?"

Giọng nói này.... giọng nói này...

Tôi quay lại, cố mở to mắt nhìn người vừa nói, để khẳng định mình không nghe nhầm hay đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Không sai! Không sai! Là Nhật Duy, chính là Nhật Duy! Nhưng.... tại sao cậu ta còn ở đây?

" Nhật Duy!!!" Tôi hét toáng lên, ôm chầm lấy cậu ta " Tại sao biết tôi ở đây để đến tìm vậy? Đừng bảo giữa chúng ta có thần giao cách cảm mãnh liệt nha!"

Nhật Duy nhìn tôi, sắc mặt rất " không đỡ nổi", còn Thái Vũ, nhẹ nhàng gõ gõ vào vai tôi: " Thế kỉ XXI, anh xin giới thiệu với cô một loại công cụ rất hiện đại, mang tên ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG!"

Phải rồi, điện thoại di động, tại sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Lại còn hót hót hải hải chạy như điên như dại khắp sân bay, thay vì gọi một cú điện thoại và đứng chờ.

" Nhưng... sao cậu còn ở đây? Chẳng phải... máy bay bay rồi sao?" Tôi kinh ngạc nhìn Nhật Duy, chẳng thèm quan tâm cái bĩu môi dài ngoằng của ông anh quý hóa.

Cậu ta nhìn tôi, mắt to như...mắt bò o.O, thế rồi...

" Bốp!"

Ôi, chán tôi.

Tôi ầm ức nhìn Nhật Duy, gằn giọng " Cái gì mà đánh tôi? Đau chết mất!"

" Bà cố, có cái đồng hồ mà cũng không biết xem, một tiếng nữa tôi mới bay!" Thái Vũ lại là người thanh minh hộ Nhật Duy.

Tôi nhìn lại đồng hồ.

Đúng thật! Tại sao lại có thể nhầm lẫn nguy hại thế cơ chứ? Từ giờ, nhất định tôi phải chuyển sang dùng đồng hồ điện tử mới được! Thử xem có ai còn dám đánh tôi nữa không?

Chợt, Nhật Duy hỏi tôi " Sẽ đi cùng tôi, hay đến tiễn?"

Đi cùng hay đến tiễn? Rõ ràng là đi cùng rồi. Nhưng không hiểu tại sao, giờ phút này, tôi lại cảm thấy vô cùng mong lung, nhất thời chẳng biết nên quyết định thế nào.

Và thế là, Thái Vũ lại ra tay, bằng cách đẩy tôi vào lòng Nhật Duy, vờ cảm thán " Thôi, em tôi nó trót dại, trao đời cho ông, ông phải chịu trách nhiệm về nó đấy! Phận làm anh đây, cũng chẳng biết nên làm gì. Thôi đành ngồi chờ hai người, xem hai người sống hạnh phúc đến đâu!"

Tại sao tình cảm là của tôi và Nhật Duy, mà cứ phải để ông anh tôi, Thái Vũ thuyết minh thế nhỉ? Nhưng... nó cũng nói đúng quá chứ bộ! Chỉ là... hơi dễ gây hiểu lầm chút chút.

Tôi đỏ mặt nhìn Nhật Duy " Ờ thì..."

Cậu khẽ mỉm cười, và đặt lên trán tôi một nụ hôn ” Cậu có biết rằng, khi nghe được điều này, tôi rất vui không?”

Ôi, kiss!!!

Tôi cúi gầm mặt, chẳng biết nên nhìn Nhật Duy thế nào nữa . , ấp úng nói ” Uhm...”

Nhanh như cắt, Nhật Duy kéo tay tôi, lôi đi, không quên vẫy vẫy tạm biệt anh trai song sinh của tôi ” Tạm biệt, anh vợ, chúng tôi sẽ hạnh phúc!”

Thằng anh tôi cũng chẳng phụ lòng cậu ta, cả thân hình ngả trái ngả phải theo cái vẫy tay ” Tạm biệt các em! Tuần trăng mật vui vẻ!”

Ừa! Tại sao ngôn từ của hai người này lại sến đến nỗi hết da gà da vịt lên thế này? Nhưng ít ra, tôi sẽ hạnh phúc, phải không?

END CHAP

Đây có lẽ là chap cuối, nhưng các bạn chờ ngoại truyện nhé

55. Chương Ngoại Truyện : Hai Năm Sau

Việc học ở nước ngoài tạm coi như là ổn. Mặc dù trước khi đi, tôi đến một chữ tiếng Anh bẻ đôi cũng không biết (ai bảo giáo viên người ta dạy tiếng Anh ở bên trên mà cứ thích ngồi dưới ” chém gió” cơ), thế nhưng, với một người đã có ý định cao chạy xa bay từ lâu như Nhật Duy thì tiếng ANh nhất định đã rất thông thạo. Vì thế, tôi chỉ việc ngày ngày bám đuôi cậu ta, đi từ chỗ này đến chỗ khác, chẳng khác nào đã có một phiên dịch viên miễn phí 24/24 vậy

Tuy việc học vẫn chưa hoàn thành, nhưng rốt cuộc tôi vẫn phải về nước trước thời hạn.

Vũ bảo, mẹ tôi đang bị bệnh khá nặng, có lẽ là sẽ không qua khỏi. Vì thế, lần này, tôi thật sự trở về.

” Mẹ thế nào?” Đó là câu đầu tiên tôi hỏi, khi vừa nhìn thấy Thái Vũ.

” Uhm..” Vũ lắc lắc đầu ” Tệ lắm! Bệnh tình chuyển biến không tốt. Có lẽ... một tháng nữa, sẽ chỉ có thể trụ thêm một tháng nữa!”

Tôi nhìn Vũ, rồi lại ngược đầu nhìn lên trần của ô tô, buông tiếng thở dài. Bên cạnh, Nhật Duy cầm tay tôi như muốn truyền cho tôi hơi ấm.

Tôi nhìn cậu,cười gượng gạo, rồi lại chẳng biết làm gì khác.

” Hai năm nay... sống thế nào?” Thái Vũ hỏi.

Tôi không trả lời. Thử hỏi, nhìn một con em ” Gầy yếu, xanh xao” trở về thành ” béo tốt, màu mỡ”, hỏi câu đấy chẳng phải là thừa sao?

” Cũng tốt!” Nhật Duy cười cười, đáp thay tôi.

Thế rồi, không khí lại im ắng đến kì lạ.

Mẹ tôi bị ung thư, có lẽ đã đến giai đoạn cuối rồi. Bác sĩ bảo, thực ra, bà đã sớm biết, nhưng lại giấu chúng tôi.

Tệ thật! Tại sao, người làm con như tôi lại chẳng hay biết gì? Thế mà vẫn đường đường chính chính gọi bà ấy là mẹ. Tôi lại chạnh lòng nghĩ về bố của mình.

Cả cha và mẹ, họ đều giấu chúng tôi, rồi bỏ chúng tôi đi nhanh thật nhanh... Đáng ghét thật! Sao mà tôi ghét cái cảm giác này quá!

Mẹ nằm trên giường, thiêm thiếp ngủ.

Thế nhưng, khi tôi vừa Nhật Duy vừa bước vào, bà đã vội mở mắt ra, như thể đang mong chờ chúng tôi lắm.

" Mẹ!" Tôi gọi bà, cổ vể lên ình một nụ cười tự nhiên nhất có thể.

" Sống tốt không?" Bà hỏi tôi, vẫn với cái phong cách lạnh nhạt khi còn đang là một nữ cường nhân với hàng loạt những quyền lực trong tay. Thế nhưng, với cái thân hình gầy yếu hiện nay, thật bà có thể coi là nữ cường nhân nữa sao?

" Cũng được!" Tôi cười mếu máo.

" Vậy là tốt rồi!"

Bà chẳng nói gì nữa, lại chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết có phải bà ngủ thật không, nhưng ít ra, tôi cảm thấy không khí phòng bệnh cũng bớt ngột ngạt đi nhiều. Đó có thể coi là cái ụy của người cảm quyền?

Tình hình của mẹ đang ngày càng tệ đi. Hiện tại, trông bà chỉ còn duy nhất da bọc xương, ngày ngày đối mặt với những cơn đau. Tôi nhìn bà, không tránh khỏi xót xa trong lòng.

" Mẹ muốn gặp hai đứa!" Đó là lí do vì sao tôi và Nhật Duy đang đứng ở đây, ngay trước mặt bà.

" Mẹ, có chuyện gì?" Tôi nhìn bà, cố cười như thể mình là một thực nữ - y như mong ước của bà về tôi ngày xưa. Thật đáng tiếc lúc ấy tôi đã không nghe lời bà, cũng chẳng trở thành người như bà mong ước. Tôi đã không làm bà vui lòng...

" An..." Bà vuốt mặt tôi, mỉm cười hiền hậu, nụ cười mà tôi cứ ngỡ là sẽ chẳng bao giờ gặp ở người phụ nữ này. " Có một số chuyện, đã không kể cho con nghe. Bây giờ, hai con, hãy im lặng, và nghe ta nói cho hết nhé!"

Chúng tôi gật đầu, rồi im lặng. Vì tôi đoán, có lẽ, nhưng điều mà mẹ chuẩn bị nói sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến thời gian sau này đây.

" Thực ra, cha của Nhật Duy, lấy đi tập đoàn của chúng ta, hoàn toàn không phải là vì tiền. Chỉ là... trả thù tình thôi! Ông ấy, đã trả lại rồi... Ngày trước, chính là ta đã phụ ông ấy, vì tiền mà đi theo cha con. Những đau đớn mà con phải chịu, lẽ ra chỉ nên có mình ta hứng lấy. Xin lỗi, lỗi lầm của thế hệ trước, lại để các con gánh chịu. Các con... có thể tha thứ cho ta chứ?"

Từng lời nói đứt quãng, đầy mệt nhọc, nhưng vẫn rất rõ ràng, không có dấu hiệu của việc lú lẫn.

" Vâng!" Nhật Duy gật đầu chắc nịch " Con chẳng trách bác đâu!"

Mẹ mỉm cười, lại đưa ánh mắt nhìn sang tôi.

" Cũng... được!" Tôi bất đắc dĩ mỉm cười. Thật lòng cảm thấy, bà chẳng có lỗi gì để tôi phải tha thứ cả. Chuyện tình yêu có bao giờ như người ta mong muốn đâu cơ chứ!

" Chúc hai con hạnh phúc!" Bà mỉm cười, đặt tay của hai chúng tôi lên nhau. Thế rồi, bàn tay buông thông xuống.

Chẳng ai khóc cả.

Chúng tôi chỉ im lặng, nhìn người ta đưa bà đi.

Hết!

Vậy là một cuộc đời đã kết thúc, phải không?

Chẳng có gì phải buồn cả, vì bà sẽ được đoàn tụ cùng chồng bà nữa.

Chỉ còn lại hai đứa con...

Tôi ôm Nhật Duy, bắt khóc...

“Đó chỉ là một hiểu lầm! ” rốt cuộc, tôi không nhận được, quay ra nhìn Nhật Duy, nói một câu rất không đầu ra đầu.

” Ừ!”

Thế nhưng, Nhật Duy hiểu, hiểu rõ tôi muốn nói gì.

” thế...” Tôi ngập ngừng.

” Không! Mọi chuyện vẫn thế thôi! Vì con người nhỏ nhen không chịu quên đi những gì trong quá khứ, không đủ dũng cảm để chúc người mình yêu hạnh phúc, cũng không đủ tư cách để làm một người cha tốt!” Nhật Duy nhìn tôi, cười buồn.

Chúng tôi chìm vào im lặng....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-khi-em-biet-em-da-yeu-anh>